

Стилът
НА
Исус

ГЕЙЛ Д. БРУИН

Книгата "Стилът на Исус" е пряк поглед в очите на Исус.

Какво виждаме там? Авторът насочва вниманието ни към напълно откритата природа на Божия Син, и прави пълно разчупване на всички формални, и религиозни представи за Христовия маниер на живот и действие.

Мисълта на Гейл Бруин е ясна и достъпна за разбиране.

От страниците усещаме свежия аромат на Светия Дух, който разкрива красотата, характера и живота на Христос.

Тази книга е истинско насърчение за всеки, който иска да служи ефективно на Живия Бог, а не на своите виждания и амбиции.

пастор Людмил Ятански
църква Блага Вест

© Издава VIBA-S
по поръчка на Църква Блага вест

На жена ми Ада,
и моите деца,
Валери, Клайд,
Петер и Глория,
Марк и Анжела,
които ме обичат.

*"Защото който иска да спаси живота си
ще го изгуби; А който изгуби живота си
заради мене и за благовестието ще го
спаси."*

(Марко 8:35)

*.... А още всичко считам като загуба
заради това превъзходно нещо позна-
ването на моя Господ Исус, за Когото
изгубих всичко и считам всичко за измет
само Христос да придобия*

(Филипяни 3:8)

Съдържание

Предговор	
СОБСТВЕН СТИЛ	
Исус-да	1
Подходът на Исус	7
СТИЛООСНОВАТЕЛЯТ	
Номер едно	29
Един за всички	33
Всички за един	37
Един от многото	45
СТИЛЪТ НА ИСУС	
Достъпни за нас	51
На ваше разположение	55
Пирамидата на власта	65
Предпочитам да видя проповедта на практика	79
Нито повече нито по малко	87
Детето е ...	101
Износването на стари дрехи	109
Издигане на последния	113
Стая в обора	121
Сбогом на насилническата тактика	129
Здравейте аз съм преподобни	139
До земята	153
Като баща и син	159
Пастирите не бягат	175

Посредникът на сила	181
ЖИВОТ В СТИЛА НА ИСУС	
Сладко и горчиво	189
Коста на глезена свързана с коста на стъпалото	191
Затворници на историята	195
Свързвайки ни в едно	207
Споделяне на болките	219
Едно слово следва другото	221
Стил за всички сезони	223

Предговор

Тази книга е плод на един кризисен период от живота ми /ранните години на пастируването ми/, когато преосмислих разбиранията и целите си. Тогава не знаех колко голямо ще бъде въздействието на тази криза в живота ми. Дойде момент, в който честността изискваше да започна да съобразявам дейността си на пастир с това, което разбирах, че Библията поучава, вместо да разрешавам на традиция и културни очаквания да ръководят действията ми. Открих, че мостът между действителността и идеала изглежда нестабилен - можеш да го пресъчеш на собствена отговорност, но без да вземеш със себе си излишен багаж от навици в миналото.

Прекосяването на този мост може да се превърне в източник на разочарование от повечето обичайни неща и граничи опасно

с пропастта на апатичния цинизъм. Често съм искал да мога да задам на Бога един конкретен въпрос и да знам, че Той ще ми отговори изчерпателно: "Защо си разрешил на църквата си да стигне до такова печално състояние - да бъде изпълнена с различни фракции, битки и ереси?" Не зная отговора, но стигнах до такива разбирания и цели, които според мен ме освободиха и които крият потенциална сила да освободят църквата така, че тя да стане такава, каквато Исус е предначертал да бъде.

Към моя драг Български читател,

Вие държите в ръката си книга за Природата на Исус. Надявам се ще видите четиринадесетте точки от неговата натура, ще ги запомните и ще се вглеждате в тях.

Направете си личен плакат изброяващ тези качества и го пазете пред очите си. Аз открих че, когато ние видим Исус ясно, всички други части от нашия живот заемат своето правилно място.

Като четете книгата, вярвам ще откриете нови неща за Исус, и вашата радост ще нарастне. Истински желая това да се случи. Приятно четене.

13.10.1993 година

Гейл Ъруин
Авторът.

СОБСТВЕН СТИЛ

Исус - да

Видяхме само един от многото плакати, развявани от протестиращите през шестдесетте години, но той ми направи силно впечатление. Там пишеше с прости думи: "Исус - да! Християнство - не!"

Замислих се: "Защо през всичките тези години действителното съществуване на Исус все още привличаше хората, докато тълкуванията във връзка с Него бяха много по-малко завладяващи?" Някъде бяхме пропуснали нещо в разбирането си за Него и портретът не беше пълен. Но какво? Възможно ли е да има нещо за Него, което да не сме изследвали или развили досега? Има ли някакъв ключ? Ще споделя с вас това, което открих.

Прицелната точка през вековете, на цялата история и на всички изследвания

/явно е накъде клоня/ е личността на Исус Христос. Но независимо от това тази книга не е за всемогъщието и всеприсъствието на Исус, нито за предопределението или предузнанието от Бога. Тези черти, за които чета в систематичните теологии и тълкуването им за Неговата природа, поставят Исус извън моите разбирания и понякога си мисля, че така е по-добре. Какво повече може да се каже за Неговата видима величественост от това, което рисува Словото в първата глава на Откровението.

Вместо за тези завладяващи, величествени описания, в които се крият безкрайни възможности за теологически изследвания, аз искам да говоря за превъплъщението на Исус. Искам да обхвана Неговата невероятна сила, да я вмества в тялото, което беше Негово, да поставя ръката ти върху кожата Му и, ако умът ти може да се справи /за духът ти знам, че може/, да ти помогна да разбереш, че топлината, която чувстваш идва от самия Бог.

Когато се чу първият плач от обора във Витлеем, и когато Мария и Йосиф започнаха да се грижат за набръчканото, покрито с кръв бебе, настъпи превратен момент в цялата вселена. За първи път хората можеха да видят и да докоснат този Бог и Създател, за когото дотогава само бяха слушали. Всичко, което беше Той, сега се бе вместило в човешка плът... Той бе на

разположение на хората, бе достижим и уязвим. Но човечеството предпочита невидимия, далечния Бог. Трудно ни е да приемем Бог, който живее в плът като нашата. Предпочитаме да се борим с принципи, догми и идеи, вместо да го чуем да ни вика при себе си като човек.

Но Бог не иска да сме такива. Исус - превратната точка в историята на човечеството - можеше да бъде докоснат и Той ни свързва с Бога. Това показват и историческите документи - Исус е ходел навсякъде и докосвал хората, дори и тези, които никога не бил докосвал дотогава. По някаква ирония, документите също показват, че и докоснатите от Него не разбираха кой е Той. Дори и най-близките Му приятели често се съмняваха в Него.

Царство, преобърнато с главата надолу

Йоан Кръстител, братовчедът на Исус, е пример за това съмнение. В началото на своето служение той каза на Исус: "Това е Той!" По-късно, в резултат на съмнението си, той пита: "Ти ли си Този?"

Какво се бе случило междувременно? Защо той се обърка относно личността на Исус? Йоан ни дава един ключ към това, което може би е източника на неговото

объркване. Със своето първо изявление той показва, че нямаше да разпознае Исус, ако не бе слязъл и останал върху Него Святият Дух. С други думи, нямаше нищо във външността на Исус, което да подсказва, че Той е Месия /нещо, което е трудно да се повярва, когато погледнем художествените портрети на Исус/, нито действията Му са били съобразени с традиционните очаквания, свързани с Месия.

Въпреки, че Йоан проповядваше посланието на подготовка, което му бе възложено, и той също като другите ученици, които непрекъснато питаха Исус кога ще събори Рим и установи царството Си, може би таеше в себе си традиционното разбиране за Месия. Но независимо от това какви бяха техните очаквания, Исус не отговори нито на тяхното, нито на нашето общоприето разбиране за Месия. Въпросът е: "Доколко нашето разбиране е свързано с истината?"

Учениците непрекъснато се бореха с това, което Исус ги поучаваше за царството на Бога. Те маневрираха, за да получат определен пост или за да спечелят благоволението Му, спореха кой от тях е най-велик. Честно казано, аз ценя тяхната човешка природа. Естествено смятам себе си за достатъчно изискан, за да се унижа до там, че да използвам техните груби под-

ходи. Вместо това, когато ходя на събранията на ръководството, аз точно пресмятам как мога да накарам другите да направят това, което аз искам, докато те си мислят, че правят това, което те искат, докато накрая не ми се доверят. Или се присъединявам към другите в добре замислени политически маневри зад кулисите на църковните събрания и си оставам сляп към истинската ми мотивация, защото така ми е най-удобно.

Исус отговори ясно и категорично на надпреварващите се в споровете си ученици /и на моите собствени мотиви/:

"Вие знаете, че ония, които се считат за управители на народите, господаруват над тях, и големците им властвуват над тях. Но между вас не е така; а който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всички. Защото наистина Човешкият Син ще дойде да Му служат, но да служи, и да даде живота си откуп за мнозина."

(Марко 10:42-45)

Този човек каза, че дойде да служи, вместо да Му служат. Той управлява, както казва един автор, в "царство, обърнато с главата надолу". Изучавайки Го, ние ще се натъкнем на толкова много изненади, на колкото се натъкнаха и учениците. Когато

Йоан Кръстител запитва: "Ти ли си Този?", Исус отговори като изброи изцеренията, проява на грижата Му - действия много по-малко драматични от това, което по традиция се очаква от един Месия. Йоан все още не беше свободен, беше в затвора. Рим все още бе управляващата власт. Къде беше Исус-царя? Или нещо не беше в ред или недоразумението бе огромно. Исус, който знаеше за напрежението, съществуващо между Неговата действителна личност и нашето разбиране, казва: "И блажен е оня, който не се съблазни в Мене".

Това е Исус, за който искам да говоря, Исус, който наричаше Себе Си слуга. По причини, които не мога да разбера, не съм открил в моята изследователска работа качествата на човека, който слугува /толкова явни и основни за Исус/, освен ако не са разгледани повърхностно и накратко. Единственото, което знам е, че тяхното осъзнаване и дори минималното им практикуване в живота има сила, която не мога да опиша, мога само да ви поканя да опитате.

Ще разгледаме тези характеристики в следващата глава.

Подходът на Исус

Нека ви задам един спекулативен въпрос. Какво щяхте да направите, ако бяхте Бог и желаете да разкриете себе си в пълнота на някаква планета? Знаейки за огромното несъответствие между вас и хората от тази планета, какво щеше да бъде първото ви действие?

Иронията и нестандартния начин, по който Бог избра да открие Себе Си, са невероятни. Нека да разгледаме някои от парадоксалните събития, които се случиха, когато Исус влезе в нашия свят.

Роден в обор

Колко непривично място за раждането на цар! След изморителния път за жена,

бременна в деветия месец, яслите са последното място, което един грижовен съпруг би избрал за престой. Картините за Рождество Христово, които описват пейзажа по това време, са доста не-обективни. Никоя от тях не представя нещата в истинската им светлина. Мисля, че не разбираме напълно нехигиеничните условия в обора, където трябва да пристъпваш внимателно, да заобикаляш нечистотиите от животните и след това да положиш току-що роденото бебе в яслите с фураж, пропит от слюнката на животните.

Едва ли можем напълно да разберем объркването, което Йосиф е изпитал, виждайки жена си в родилни болки сред такава обстановка. Синът на Бога заслужаваше нещо по-добро.

Моите четири деца бяха родени в изключително стерилни условия - толкова стерилни, че присъствието ми бе нежелателно. Като баща бях смаян да видя, че сестрите моментално изнасят новороденото ми дете от стаята на съпругата ми, защото влизах аз.

Ако Бог се бе обърнал към мен, тъй като имам известен опит в организирането на обществени мероприятия, бих Го посъветвал да щракне с пръсти и да издигне една величествена, модерна болница, на няколко етажа, ярко светеща отвън, с огромен диамант на върха на покрива, който да

улавя слънчевите лъчи и после да ги разпръсква наоколо. И естествено, Синът Му ще бъде единственият, Който ще я използва. Така целият свят ще може да посещава и да зяпа от удивление, наблюдавайки рожденото място на Сина на Бога.

Но Бог не се посъветва с мен и вместо това направи така, че Синът му да се роди в обор. Така раждането му не би впечатлило никого и със сигурност никой нямаше да се почувства заплашен. Повечето хора дори биха могли да се похвалят, че са се родили в по-добри условия. Може би името на града, в който бе роден, ще даде известна утеха. Но дали е така?

А какво да кажем за избора му на място? Ако градът е известен, вероятността хората да го запомнят се увеличава и представата им със сигурност се подобрява. Но такъв град ли бе Витлеем? Там няма достатъчно хотели, мотели и конгресни центрове, които да го направят подходящо за посещение място, където можеш да почетеш паметта на Царя. Не, Витлеем не бе достатъчно голям, за да заслужи Синът на Бога да бъде роден там. Но Той бе роден там. Никой не се чувства заплашен от родното Му място. Но царското Му потекло с нищо не би могло да бъде заличено и изискаността на родителите Му все някога щеше да проличи. Дали това е така?

Какво да кажем за родителите Му? Днес

ние вярваме, че Той е бил роден от девица. Тази доктрина е била обсъждана и одобрена от повечето християни. Но по времето на раждането на Исус не се знаело, че е роден от девица. И Исус израстна сред шушуканията, че е незаконно родено дете и позора на това, че бе заченат извънбрачно.

Какво ще кажете, ако най-забележителното младо момиче от известна младежка група от църквата внезапно се появи бременна? Нищо в живота ѝ досега не е посочвало, че това може да стане, така че всички са шокирани. След огромно колебание и смущение най-накрая лидерът на групата събира кураж и я запитва кой е бащата. Тя отговаря: "Святият Дух". Църквата жестоко ще ѝ се присмее за тези думи.

Мислите ли, че приятелите и съседите на Исус никога не са го запитвали защо не оказва нужното благоволение към Йосиф? Мислите ли, че приятелите Му от детските години не са се събирали, за да се присмеят на твърдението Му, че Святият Дух е баща му? Мислите ли, че фарисеите никога не са му напомняли това?

В библейски времена незаконно родения и поколението му до десето коляно не са били допускани в събранието на Божиите хора. Незаконно родените не могли да изискват родителска грижа, привилегиите и

възпитанието на законно родените деца. Въпреки, че знаем, че Исус не е бил незаконно роден, светът не смятал така. Ако искаш да бъдеш признат като Бог, едва ли би искал да слушаш подобни неща по свой адрес. Всеки опонент ще може да плисне кофи кал в лицето ти. Кампанията от шушукания ще бъде опустошаваща. Но хиляди хора, които са търпели подигравките на света, сега ще намерят човека чийто произход с нищо не ги заплашва, ще намерят Този, който е дошъл да ги изкупи. Колко уязвим се направи Бог за един толкова язвителен свят. Роден от девица. Е, ако това не е достатъчно, поне прадедите Му са оставили нещо, с което би могъл да се гордее.

Изпълненото с превратности минало на семейството Му

Родословията никога не са ме вдъхновявали особено и съм чувал, че много хора се уморяват от четене на Библията, когато трябва да преминат през тях.

Но родословието на Исус е нещо повече от списък с имена на хора. Също както, изучавайки собственото си потекло, можем да се натъкнем на един или двама конекрадци, така и Исус, ако не беше "Бог с

нас", би се смутил от хората, от които произлиза.

Така почитаната от евреите чистота на потеклото, бе компрометирана от моавката Рут и ханаанката Раав. Дори имаше и нещо още по-срамно! Раав беше проститутка. Яков, както посочва и името му, беше известен с мошеничествата си. Юда беше поклонник на жените. Давид, на чийто трон седи Христос и чието име взе, беше прелюбодеец и убиец, а изцапаните му с кръв ръце му попречиха да издигне храма. От съюза между Давид и Витсавее, заради която той уби Урия, произлезе Соломон, който независимо от това, че бе мъдър, имаше стотици жени и наложници и отклони сърцето си от Бога.

Ние може и да се гордеем с царствени или величествени жилки в потеклото си, но този невероятен Исус стои над този лукс, за да не би потеклото Му да представлява заплаха за нас и за да не може никога скептикът да твърди, че е просто крайният продукт на някаква свръх раса.

Исус също така изпълняваше ролята си на Месия без да се ползва от привилегията да носи необикновено име. Може да ми опонирате като кажете, че името Исус не е обикновено име и със сигурност не е израз на слабост. Но трябва да разберем неговия произход, за да направим каквито и да било изводи.

Ще започнем с това, че Неговото име не беше всъщност Исус. Името Му бе Йешуа. Това е хубаво име, което означава "Йехова е спасение", но е било много често срещано име, неподходящо за цар.

Името Йешуа е дошло при нас като Исус от гръцки. И ние сме го използвали без колебания. Лесно ще усетим разликата в произнасянето му, когато разберем, че името Яков се превежда на испански като Яго или Джейм.

Тъй като обикновеното име Йешуа не изпъква сред останалите имена, то е и ключ към Неговата природа, защото Той също е бил наричан и Емануил, което означава "Бог с нас". Той избра да се оприличи на Своите хора, вместо да изпъква сред тях.

Какво щяхме да предложим, ако трябваше да дадем по-подходящо име за цар? Нямаше ли да искаме то да звучи гладко, привлекателно, пищно, уникално, като на Холивудска звезда? Но Йешуа? Може би имаше вече двама-трима с това име в блока Му. Защо въобще да се тревожим за това, как да съобщим раждането Му, след като началото бе толкова лошо. А и начинът, по който това се съобщи, не беше много впечатляващ.

Отново може да протестираме. "Чакай малко. Ангели не са пели, когато аз съм се раждал. Как можеш да наречеш това съби-

тие невпечатляващо съобщение?" Ще разберете как.

Начинът, по който гоиде

Първо, ако Бог се бе консултирал с мен, щях да му предлага да организира съобщаването с малко повече усет, като например да стои на луната със скъп микрофон в ръка, да провеси дву-милионови говорители в пространството и да оповести: "Здраве-е-е-й, Свя-я-я-т. Говори Бо-о-о-г."

Или, тъй като Бог избра хор като средство за оповестяване на тази вест, бих Му препоръчал да последва поредицата от заповеди и да отиде първо при Синедриона или поне да използва разумно възможностите на хора и да отиде на пазара, където съобщението ще бъде отправено към много хора за съвсем кратко време.

Но, не. Той настояваше да избере обезлюдено място. Как щяхте да се чувствате, ако бяхте един от членовете на ангелски хор, избран да оповести рождението? В продължение на 200 години сте репетирали и очаквали това величествено представление. Всичко вече е напълно уредено за концерта на вековете. Сто години е била строена сцена в небето за този велик момент.

И тогава Гавраил казва: "Роди се! Сега е ваш ред, приятели!" Завесите се дърпат и пред вас е тълпата, съставена от шест овчара!? Какво разочарование! "Е, добре", ще каже някой, "Кой отговаряше за плакатите?"

Овчарите не се намираха в комуникационни центрове. Техните слушатели по неволя можеха да споделят това, което чуват единствено с другите овце. Освен това, овчарите не бяха най-добрият избор на пратеници, които да разгласят тази толкова важна вест. По времето на Исус те бяха загубили добрата си репутация, която може би са имали по времето на Давид. Сега те бяха група мъже със съмнително поведение. Бяха склонни да крадат от собствеността на други хора. Идването им в града със сигурност не е било приветствано. Хората не отдаваха голямо значение на думите им.

Чувате ли разговора в една от къщите във Витлеем? След посещението си в обора, овчарите тръгват от врата на врата и викат: "Йешуа се роди! Йешуа се роди!"

"Боже мой! Още един Йешуа в махалата
"Нашият местен, приятелски настроен
крадец."

"Какво, какво?"

Четейки за това примитивно съобщение за раждането, ние се удивляваме кой се издига в присъствието на слугата Исус. Но, както и да е, почакайте да видим лицето

Му, тогава наистина ще застанем в благоговение ... нали?

Външен вид

Исус не беше красив. Може би ще ви е трудно да приемете това. Сигурно ще възкликнете: "Сега вече отиде твърде далеч. Имам негова снимка на стената си и не е грозен. Той е удивителен - изглежда наистина много добре. "Съжалявам, но Исаия ни казва как изглежда Той:

"... Нямахме благообразие, нито приличие, та да Го гледаме.
Нито красота, та да Го пожелаем."

Исаия 53:2

Исус беше толкова обикновен на външен вид, че често можеше да го изгубиш от поглед в тълпата. Юда трябваше да покаже кой е Исус, целувайки го, независимо от това, че 3 години той прекара сред хората. Кой знае, възможно е дори предавателят да е изглеждал по-добре от предадения?

Това е добър ключ за подхода на Исус към хората. Знам как се чувствам в присъствието на необикновено красиви мъже - завиждам.

Но видът на Исус никого не заплашваше. Всички около Него се чувстваха спокойни.

Видът Му по никакъв начин не го изолираше от обикновените, бедни хора, за които бе изпратен. Но ако това не беше така, може би домът Му изпълняваше тази функция. Нека разгледаме тази страна на Неговото идване.

Чудели ли сте се някога какво бихте направили, ако Месия се бе родил във вашето семейство? С вас да живее най-скъпоценното нещо от цялата история. Какво щяхте да направите с Него? Каква къща щяхте да купите? Кой град щяхте да изберете? Кой район от града? Какви хора ще разрешите да Му бъдат приятели? Някои неща са толкова ценни, че не знаем какво да правим с тях. Вие не бихте носили диаманта на Надеждата в джоба си, нито бихте си го сложили на верижка около врата, когато сте на обществени места.

Може ли да произлезе нещо добро от Назарет?

Но Йосиф и Мария притежаваха Сина на Бога. Какво трябваше да направят? Те Го заведоха в Назарет /след като първо бяха избягали в Египет, за да спасят живота си/. Но Назарет със сигурност не беше подходящо място за отглеждане на Сина на Бога. Моралната и религиозна репутация на Назарет бе толкова лоша, че ето

как откликна Натанаил на поканата да се срещне с Исус от Назарет: "От Назарет може ли да произлезе нещо добро?" /Йоан 1:46/

Така, че Исус непрекъснато се движеше и се оприличаваше с най-нищожните в света. Но баща Му притежаваше добитък, който пасеше на хиляда хълма. Нека да видим какво става, когато Исус започна да харчи парите му.

Притежаването на различни неща е основно за западното общество. Когато пътувам през Бевърли Хилс в Холивуд,щата Калифорния, задължително ми прави впечатление показността на богатството там - масивни къщи, автомобили, охрана. Съвсем явна е значимостта на притежателя.

Но Исус никога не е притежавал повече от това, което е носил на гърба си. Никой не би бил впечатлен, нито заплашен от това. Той казва за Себе си: "Лисиците си имат леговища, и небесните птици гнезда; а Човешкият Син няма где глава да подслони." /Матей 8:20/

По какъв ли начин Той очаква, че ще впечатли този промишлен свят като няма дори къща, в която да спи? Исус просто не гледа на богатствата по същия начин, както ние гледаме. В Проповедта на Планината Той говори съвсем директно за това:

"Недейте си събира съкровища на земята, гдето молец и ръжда ги изяжда, и гдето крадци подко-пават и крадат. Но събирайте си съкрови-

ща на небето, гдето молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават, нито крадат; защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти."

/Матей 6:19-21/

Исус не се мамеше от парите. Те не бяха важни за Него. Този, който бе способен да си плаща данъците чрез монети, намерени в устата на риби и да превръща камъните на хляб, можеше лесно да стане финансовия крал на всички времена.

Проблемът с богатството е, че то оказва влияние на взаимоотношенията ни с хората. Ако знам, че дадени хора са богати, на мен ми е трудно да бъда естествен, когато съм с тях. Ставам прекалено "учтив". /Все пак, не се знае кога ще ми се наложи да поискам заем от тях./

Решението на Исус да остане настрана от световните блага, го освобождава от скрита завист, която би оказала влияние на разговорите Му с по-богати или по-малко богати от Него хора. Той е имал възможност да насочи всичката Си енергия и чувствителност към действителните нужди на човека, на когото служи и така действията Му да са предизвикани единствено от любов към него.

Павел във II Коринтяни 8:9 пише, че "богат като бе, за вас стана сиромас, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия".

Исус, избирайки да ходи по земята, необременен от богатства, избра нищо да не застане на пътя Му за да може да се раздава на хората. Той не бе дошъл да изкупува разни неща. Той бе дошъл да изкупи хората. И той напълно отдаде Себе Си на нас.

А преди да дойде Исус, един доста странен мъж проправяше пътя за Него. Ако трябваше аз да организирам поредица от евангелизации, свързани със собственото ми служение и да изпратя някой, да приготви пътя ми, щях да изпратя красив, елегантно облечен, гладко говорещ посланик, който по никакъв начин да не ме притеснява. Но Исус явно не направи това по моя начин. Вместо това Той използва един див, недосялан мъж, облечен напълно неподходящо за служител и отдаден само на органична храна. И като капак на всичко той завършваше службите си, вършейки нещо абсолютно недостойно-потаяйки във вода тези, които бяха достатъчно смели да се отзоват:

"Йоан дойде, който кръщаваше в пустинята, и проповядваше кръщение на покаяние за опрощаване греховете. А Йоан носеше облекло от камилска козина и кожен пояс около къста си, и хранеше се с акриди и див мед." /Марко 1:4,6/

"И тъй, той казваше на мнозината, които излизаха да се кръщават от него: Рожби ехиднини! кой ви предупреди да бягате от идеция гняв?"

/Лука 3:7/

Дали човек може да бъде по-нетактичен от това? Ако бях на мястото на Исус щях да се страхувам, че ще трябва да прекарам по-голямата част от времето си, обяснявайки действията на моя предвестник. Но независимо от това, през целия си живот Исус използваше най-непривлекателни хора. Той винаги виждаше хората по различен от моя начин. Това виждане за хората става съвсем явно, когато разгледаме някои от другите Му избори.

Неговият разнороден екипаж

След изборите на нов президент на Съединените Щати, ние всички /американците - бел.прев./ внимателно наблюдаваме какви хора той ще постави около себе си, кого ще включи в кабинета и персонала около себе си. По същия начин и Сина на Бога идва на земята и започва да разкрива що за "царство" смята да установи, събирайки хората, които ще пътуват с Него.

Аз бих Му казал да отиде в най-известната семинария и да избере от там поне трима професори, които имат значителни знания относно теологията и всичките ѝ подразделения. След това да отиде в Холивуд и оттам да избере хора с "дарба", които могат да спечелят вниманието на тъл

пите и да им обясняват какво има предвид Исус, когато им говори нещо. След това да отиде на Уолстрийт и да си вземе няколко милионера /Винаги е добре да ги имаш поне няколко в отбора си/. И после да отиде непременно на Масъл Бийч /Плажа на мускулите/ и да си избере шестима телохранители, в противен случай онези религиозни водачи непременно ще Го разпънат на кръста.

Но Исус не се посъветва с мене. Вместо това Той отиде и събра от улиците и кейовете най-странния екипаж, който някога бе изпратен с мисия да промени света. Ако имахте възможността да повървите на около петнадесетина метра от тях, щяхте да усетите мириса на риба. В групата Си Той бе взел един зилот и един бирник. /Тази комбинация е много подобна на черен революционер и член на Ку Клукс Клан./ Някои от тях бяха с доста силно изразени диалекти, абсолютно неподходящи да задоволят необходимостта от красноречие в отбора. Исус се движеше непрекъснато сред най-долните - сред яростните, коварните и сладострастните.

Аз щях да уволня Петър на първата или втората седмица, след като го бях призовал. Животът му посочва, че той е бил болен от болестта "цапнат в устата". Неговата импулсивност смаляваше поне с петдесет процента полезността му. Но Исус му

разреша да остане и дори се отнасяше към него с уважение. Как можеше да стане това, ако Исус не виждаше хората по много по-различен от моя начин и ако не извикваше търпеливо да се прояви най-доброто в тях?

Считам, че анализът на Неговият екипаж е доста насърчителен. Ако Той можеше да работи с тях, то Той може да работи и с мен... и с теб. Той не използва критериите, които ние обикновено използваме. Обявление във вестника, че се търсят отрудени и обременени хора едва ли е най-добрият начин да се съберат най-способните последователи. Но той продължи да призовава непривлекателните и необещаващите:

"Понеже, братя, вижте какви сте вие призиваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите, също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните, за да не се похвалят ни една твар пред Бога.

/I Коринтяни 1:26-27,29/

Неговата любов и виждане за хората е извън границите на логиката ми, но те са напълно съвместими с природата Му.

Единственото нещо, което остана, за да спаси репутацията Му, бе бързото и поразително избяване от смъртта. Но, стра-

хувам се, че смъртта Му бе последния удар, нанесен на вероятността да впечатли някого. Нека да видим какво стана.

Начинът, по който умря

Всички ще се съгласим, че смъртта на Исус е всеизвестна, но откривам, че не съм разбирал напълно колко срамна е била. Достъпното библиейско описание нищо не ми говореше: "Защото словото на кръста е безумие за тях, които погиват..." /I Коринтяни 1:18/. Кръстът никога не е бил безумие за мен. Виждах го навсякъде. Той елегантно украсява високи камбанарии. Изработен от лъскаво сребро или полирано дърво, служи като декор на църкви и други религиозни здания. Виси под формата на скъпоценни камъни по грациозни вратове. Служи като украшение по реверите на костюмите и бележи с присъствието си галантерийните павилиони в големите църкви. Пее се за него и се прогласява навред. Хората носят огромни и тежки кръстове в израз на покаяние или за привличане на общественото внимание. Кръстът бе проникнал в моя свят. Но никога не беше безумие за мен. А и как можеше да бъде?

Тогава си помислих, че не разбирам истински кръста, преди всичко, защото

хората в наши дни не умират на кръст. Ако Исус беше дошъл по наше време, ние щяхме да се отнесем към Него много по-хуманно. Щяхме да Го екзекутираме на електрически стол или да Го обесим, да Го отровим с газ или да Го поставим на ешафода, или да Го инжектираме със смъртоносна доза наркотици.

Представете си резултатите от една такава съвременна екзекуция. Бих сграбчвал хората по улиците и бих им свидетелствал по следния начин: "Съседе, моят най-добър приятел току-що умря на електрическия стол вместо теб. Ако повярваш в това, вземеш на гърба си своя електрически стол и Го последваш ще бъдеш спасен." Нашите величествени химни със сигурност ще звучат по-различно. Можеше ли да си представите да пеем: "На електрическия стол, на електрическия стол, където за първи път видях светлината"? Или: "Има място и за теб в газовата камера"? Или: "Вземи ешафода си и ме последвай"?

Ще станем за присмех на целия свят. Щяхме да се смущаваме, че нашата "надежда" е умряла по такъв срамен начин, независимо от това, че щяхме да знаем, че е възкръснал. Такава смърт наистина не се отразява добре на представата ни за кръста. Нека да парафразираме няколко стиха, за да видим как звучат.

"Понеже юдеите искат знамения, а гърците търсят мъдрост; а ние проповядваме екзекутирания на електрическия стол Йешуа, за юдеите съблазън и за езичниците глупост ..." /I Коринтяни 1:22-23 - с извинения/

"Защото бях решил да не зная между вас нещо друго, освен Йешуа Месия и то екзекутиран на електрическия стол." /I Коринтяни 2:2 - с извинения/

Ако трябваше да се идентифицирам с някого в смъртта му, щях да искам да е героична смърт, достойна за почетни медали, а не със смъртта на един обикновен разбойник. Неговата "чаша" бѐ много повече от една проста смърт, тя беше срамната, унизителна присъда, вследствие носенето на греховете, престъпленията, отвратителните постъпки на цялото човечество върху раменете си.

Сега, нека да се върнем и да видим какво открихме дотук.

Възможността да избираш

Когато се замисля за ключовете, които обсъдихме и които разкриват природата на Исус - роден в обор, родители със съмнителен произход, опетнено потекло, често срещано име, неправилно адресирано съобщение за рождението Му, непри-

влекателен вид, отгледан в квартал с лоша репутация, непритежаващ нищо, заобиколен от непривлекателни съработници и завършил със срамна смърт - откривам, че целият му подход е напълно несъвместим с методите, за които се сещам моментално, когато си мисля за "спечелване на света".

Неговият подход като цяло може лесно да се опише като незаплашителен или неманипулиращ. Изглежда, че всяка своя стъпка Той е ръководил със слабост. Той не е имал нищо в света, но едновременно с това е имал всичко в Бога и в Духа.

Използвайки този подход към нас, Исус може да бъде уверен, че откликът ни ще бъде откровен. Той не приложи никой от методите, които биха ни заплашили или измъкнали от нас нещо повече от непресторена вяра. Това е характерно за истинската любов. Тъй като е бил отдаден на другите човек, техен слуга, Той е искал да ги освободи, така че те да бъдат възможно най-истински и откровени. Искал е те да могат да вземат истински решения.

През 1956 година, в Деня на Благодарността, аз треперех повече, отколкото съм треперил от щипещия студ на Мемфис, щата Тенеси, държейки пръстен в ръката си и молейки Ада Фей Браун да ми стане съпруга. За щастие тя се съгласи. Можех да го направя и по друг начин - да държа пръстена в едната ръка, а в другата пистолет и да кажа, че е за нейно добро да

се омъжи за мен. Ако това беше станало по този начин, щях да карам кучето да опита първо всяко ядене, което тя ми приготви, за да видя дали ще остане живо. Любовта иска да ѝ се откликва искрено.

В живота вземаме толкова малко истински, неповлияни от никого решения. Повечето от изборите, които правим, са под външни влияния и изисквания. Но когато става дума за най-важното решение в живота - решението ни за Бога - Исус иска да вземем истинско решение. Той по такъв начин подхожда към нас, че с любовта си ни освобождава да вземем искрено решение. Можем да приемем или да отхвърлим предложението Му. Бог не иска да насилва личността ни и силата ни да избираме. Това е любов.

Стило- основателят

Номер едно

Ако изследваме обективно Библията и се опитаме да изброим случки и личности по тяхното първенство, Исус без съмнение ще бъде централната фигура. Самият Исус казва за Себе Си:

"Аз съм пътят и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене. Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми; отсега Го познавате и сте Го видели" /Йоан 14-6-7/.

Святият Дух е помогнал на Павел да види Исус така, както Го е описал в посланието си към Колосяните:

"Той е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание; понеже чрез Него бе създадено

всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява. И глава на тялото, тоест, на църквата, е Той, Който е началникът, първороден от мъртвите, за да има първенство във всичко. Защото Отец благоволи да всели в Него свършената пълнота, и чрез Него да примири всичко със Себе Си, и земните и небесните, като вдвори мир чрез Него с кръвта, пролята на Неговия кръст."

/Колосяни 1:15-20/

След като Исус е всичко, което е Бог, но изразено в телесна форма и след като всички съкровища на мъдростта и знанието са в Него, тогава всеки един от нас може да каже:

Ако искам да познавам Бога, ще Го позная чрез Исус.

Ако искам да получавам знание, то се съхранява в Исус.

Ако искам мъдрост, ще я намеря в Исус.

Ако Бог пребъдва в мен, то е защото Исус пребъдва в мен.

Ако искам да изучавам Бога, трябва да изучавам Исус.

Ако Светият Дух действа в живота ми, ще Го чуя да говори за Исус.

Личността, живота и думите Му трябва да бъдат проумени и асимилирани от нас, използвайки цялата си енергия. Но, трябва да си призная, че други неща са получили по-солидно място в живота ми. Прекалено голяма част от мислите ми са съсредоточени върху неща, които само привидно дават сигурност - например: придобиване на пари и титли, реализиране на лични амбиции. Може би те са получили такова важно място поради погрешното ми разбиране за действителното съществуване на Исус. Духовно късогледство изкривява виждането ми. Всичко, което "действа" и "преуспява" /като виждането ми за преуспяването е според културата на страната ми/ и към което е прикрепено името на Исус, "действа" и "преуспява", защото /както често заключавам/ го върша според Исусовия начин и следователно Той го благославя. Толкова много "успешни" светски системи съм приел безкритично за бого-вдъхновени, просто защото се крият зад името на Исус или са под формата на църква.

Но осъзнаването на този мой недостатък не е достатъчно, за да разбера и последвам отговора. Как да поправа погрешната си представа? Трябва ли наистина да живея

с природата на Исус? За отговор нека да разгледаме една заповед, която Той дава и на която набляга като буквално изисква учениците Му да я спазват.

Един за всички

Исус даде много заповеди на учениците Си и на тези, които биха Го последвали, но всички те са само подзаглавия на основната заповед, която ни остави: "Нова заповед ви давам, да се любите един другото; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другото. По това ще познаят всички, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си." /Йоан 13:34,35/

Две неща веднага грабват вниманието ми, когато чета тези думи. Първо, Исус постанови само един отличителен белег за Своите последователи - да се обичат един друг. Не знанието на Писанията. Не стилът ми на обличане или степента, до която дрехите покриват тялото ми. Не ритуалите, които извършвам всеки ден. Не членството ми към дадена организация. Не дължи-

ната на косата ми или някое друго украшение. Не дори и моята правоверност. Единствено любовта ми към другите ме отличава като последовател на Исус.

Умът ми моментално се бунтува, когато говоря за това. Изглежда така сякаш Христос отрича необходимостта от знание, от свят живот, от приличен външен вид, казвайки, че само ония, които обичат са Негови. В този контекст Той дори не споменава за приетия ред на духовните опитности и практикуването на вярата. Нищо не се споменава за изобличението, спасението, освещението, кръщението, святия живот, даването на десетък. Нима това не са също отличителни белези? Не биха ли могли и те така бързо да ме отличат като последовател на Исус? Може, но само в нашите умове, докато Исус в никакъв случай не им се доверява. Но тогава не ни ли сервира Той едно леко и лесно за изпълнение евангелие? Едва ли! Няма да ми струва много време, за да осъзная, че съм един безнадеждно егоисти-чен и нелюбящ човек със забележими, но непостоянни изключения /без присъствието и действието на Христос в мен.

Второто нещо, което привлече вниманието ми в Неговата заповед да се обичаме един друг е "така, както Аз ви възлюбих". Знаех си, че има някаква клопка. Означава ли това, че всички ние трябва да бъдем разпънати на кръста като Него,

защото в противен случай няма да обичаме така, както Той обича? Откровено казано, смятам тази възможност за непривлекателна и много непрактична. Ако всички християни трябва да бъдат разпънати на кръст, тогава кой ще разпространява евангелието? Така може да възникне нов интересен църковен ритуал. Но, чакайте! Когато Исус даде тази забележителна заповед на учениците Си, Той не е бил все още разпънат на кръста, а изглежда, че всички разбираха какво има предвид. Дори Петър не зададе въпроса: "Какво имаш предвид под любов?" Нещо, свързано с действията на Исус към тях като цяло до този момент, не само ги бе убедило в Неговата любов към тях, но също бе създадо и един практичен образец на подражание.

В нашата култура, ако искаме някой да знае, че го обичаме, просто му казваме "Обичам те". Въпреки, че е възможно и Исус да е правил същото, в Библията не съществуват никакви доказателства за това, че Исус е използвал такива средства. Съмнявам се, че е подредил учениците в една редица и е казал: "Петре, обичам те. Якове, обичам те. Йоане, обичам те. Юда, бѣ..."

Служенето на Исус на учениците направи любовта Му очевидна за всеки един от тях. Никой дотогава не ги бе обичал по този абсолютно негоистичен начин. Толкова важна е тази заповед и този пример,

че веднъж разбрали ги, ще откриете, че това е нишката, която е прокарана през целия Нов Завет и която го свързва в едно.

Всички за един

Малко са темите в Новия завет, които са по-добре изяснени от тази, за любовта. Сам Исус подчертава нейното огромно значение:

"И един от тях, законник, за да Го изпита, зададе Му въпрос: Учителю, коя е голямата заповед в закона? А Той му рече: "Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум". Това е голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е тая: "Да възлюбиш ближния си като себе си". На тия две заповеди стоят целият закон и пророците".

/Матей 22:35-40/

Или с други думи: "За това се говори в цялата Библия". Невероятно! За мен бе голям шок, когато открих, че независимо от огромното си значение, любовта към Бога и любовта към ближния липсваха в изложенията на доктрините на различните деноминации, липсваха във великите систематично подредени теологии, липсваха в символ веруюто и най-лошото беше, че липсваха в ежедневието ни живот.

Но природата на Исус като слуга изпълняваше ли всички страни от Исусовата любов? И кои са нещата, които прави любовта? Апостол Павел прави едно класическо описание на любовта в I Коринтяни 13. Тук той ни казва, че езиците и красноречието, пророкуването и знанието, вярата и филантропията не струват нищо, ако са без любов. Това ни удря по най-слабите места. Кръгът на проповедниците най-лесно се отваря за тези, които са красноречиви и ни трогват с думите и за тези, които ни привличат с вероятността да говорят с ангелски езици, но Павел отрича посочените "динамични" говорители, ако нямат любов. Периодично пророкуващи ученици тръгват на път, за да ни разкрият времената, сезоните, датите или да ни предадат най-последното слово направо от Бога. Гладът ни за нови откровения ни кара да ги приемаме с отворени обятия, но Павел и тях сравнява

със земята, ако вършат всичко описано без любов.

Аз преподавам в един колеж. Там знанието е най-важното. То е единственото, което знаем да ценим и единственото, което в крайна сметка ще ни възнагради с научна степен. Хора с такова знание служат за пример в нашия институт, както и в други институти, но Павел ги приравнява с безумци, ако ръководещият ги принцип не е любовта.

Вярата и учението за вярата са голяма работа сред християнските среди. Ако се появи някой, който ги прилага на практика и заяви, че ще премести върхът Пайк от Колорадо в Небраска и наистина го направи, тогава всички средства за информация в страната ще го следват неотстъпно и много хора ще го търсят, за да говори в най-огромните аудитории. Демонстрираната вяра дава големи резултати, но Павел я свежда до езичничеството, ако не е мотивирана от любов.

Светът с радост приема усилията на филантропите, особено на тези, които са толкова благородни, че желаят дори да бъдат жигосани като роби и така да покажат, че принадлежат на някой друг. Но доста странно е, че дори това може да има различен от любовта мотив и така да се обезмисли. Някои дават пари, за да

получат влияние или улеснят плащането на таксите.

Красноречието, вярата, знанието, даването - всички те са добри неща в нашите очи и са от полза, но любовта е най-високото постижение. Дори добрите и благотворителните стават източници на смърт, ако не са мотивирани от любов.

Павел продължава с един силно въздействащ и поразителен списък на това какво е любовта и какво прави тя.

Любовта дълго търпи
 Любовта е милостива
 Любовта не завижда
 Любовта не се превъзнася
 Любовта не се гордее
 Любовта не безобразничи
 Любовта не търси своето
 Любовта не се раздражнява лесно
 Любовта не държи сметка за зло
 Любовта не се радва на неправдата
 Любовта се радва заедно с истината
 Любовта всичко премълчава
 Любовта на всичко хваща вяра
 Любовта на всичко се надява
 Любовта всичко търпи
 Любовта никога не отпада

Слугуването по своята природа изпълнява всичко това. Чуйте също изискването за любов в посланието на Йоан:

"От това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята. Но ако някой, който има световните блага, вижда брата си в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще пребъдва в него любов от Бога? Дечица, да не любим с думи, нито с език, но с дело и в действителност."

/I Йоан 3:16-18/

Бях поразен от факта, че взаимоотношенията ни с Бога и ефективността ни в света се предопределя от способността ни да се обичаме един друг, аз започнах да виждам огромно изобилие от наставления за това как да се отнасяме "един към друг" в Новия Завет. Предлагам ви нещо като обобщение:

Да се привързваме един към друг
 Да се надпреварваме да си отдаваме почит един на друг
 Да бъдем единомислени
 Да не се съдим един друг
 Да живеем в мир и да се назидаваме един друг
 Да се приемаме един друг
 Да се увещаваме един друг
 Да се поздравяваме един друг със свята целувка

Да си служим един на друг
 Да се грижим за другия като за себе си
 Да се търпим един друг
 Да бъдем внимателни и милостиви един
 към друг
 Да си прощаваме един на друг
 Да се подчиняваме един на друг
 Да не се лъжем един друг
 Да се утешаваме един друг
 Да се назидаваме един друг
 Да бъдем безпристрастни един към друг
 Да се изчакваме един друг
 Да се молим един за друг
 Да се обичаме един друг /на много
 места/

Виждаме, че по самата си природа и своята същност, слугуването изпълнява всички тези заповеди. Преди години на една Великденска сутрешна служба чух един проповедник да заявява, че в Библията много се говори за това в какво да вярваме и малко за това как да се отнасяме към хората. Нищо не е толкова далече от истината, както това изявление! Време е да се заемем с посоченото изобилие от наставления и да развием една теология на взаимоотношенията. Така ще станем способни да живеем като жители на Божието царство. С това разбиране за взаимоотношенията ще можем по-ясно да видим принципите на Библията в тяхната правилна перспектива. По този начин по-

малко ще злоупотребяваме с Библията, т.е. по-малко ще я използваме за собствена изгода.

Всяка година в часовете, в които запознаваме студентите с принципите на християнското образование, аз ги моля да напишат кратко съчинение на тема: "Учителят, който е оказал най-голямо влияние в живота ми и който най-много ме е стимулирал да уча". Без изключение, това са учители, които са ги обичали и са проявявали любовта си към тях. На второ място след силата на любовта стоят експертите по предметите си, усъвършенствани в преподаването. Но независимо от това нито една образователна институция, с която съм запознат, не избира преподавателите си според способността им да обичат, включително и институтите по библейско обучение.

Това показва, че необходимостта от любов и необходимостта да обичаш така, както Исус е обичал, в никакъв случай не е изчерпана. Надявам се, че ще стане ясно, че природата на Исус да бъде слуга отговаря на всички въпроси, които имаме относно любовта.

ЕДИН ОТ МНОГОТО

Великата първосвещеническа молитва на Исус, записана в седемнадесета глава от евангелието на Йоан, може да бъде разбрана само в контекста на Неговата първостепенна заповед да се обичаме един друг. Чрез своята велика заповед в тринадесета глава Той изяснява напълно, че свидетелство за взаимоотношенията ни с Бога са взаимоотношенията един с друг. Тук в молитвата Си, Той разкрива, че евангелската страна на взаимоотношенията ни са също свързани със способността ни да обичаме ближния си.

Пет пъти в своята велика молитва Исус се моли за едно и също нещо - едно повто-

рение, което би трябвало да привлече вниманието ни. Той се моли за последователите Си, които са много, да станат едно. Неговата молитва е удивително проста. Той се моли ние да бъдем едно така, както Той и Отец са едно! Трябва да призная, въпреки, че вярвам в Троицата, не разбирам какво има предвид. Трудно ми е да разбера как три напълно отделни личности съставляват единни, неразделим Бог, а не някакъв комитет - комитет, в който са гласували двама срещу един да се изпрати Исус на земята. Но тяхното единство е било такова, че Исус казва: "Който е видял Мене, видял е Отца." Що за единство трябва да има между нас, за да можем да кажем: "Ако искаш да провериш що за християнин съм, просто погледни на някой друг християнин ... аз съм като него?" За да стане това, трябва да се промени вида любов, която изразяваме в деноминационните граници и извън тях.

Друго, което Той свързва с молитвата Си за единство, е от много голямо значение за евангелизма. Той се моли: "За да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях както си възлюбил и Мене." /Йоан 17-23 - подчертаното е от мен/. Повечето от моите евангелистки усилия са били насочени към развиването на още по-творчески методи, за да премине евангелието през

защитните стени, поставени от света. Така, че аз преминах към по-добри търговски системи за лично спасяване на души, към по-добро сценично поставяне на програми за аудитории, към по-красноречиви говорители, към по-драматично използване на средствата за масова информация. Но все пак източникът на сила за ефективно спечелване на света се основава на това, доколко се обичаме един друг и на влиянието на единството, за което Исус се моли. Защо да ни слуша света, след като не вижда плода, който по най-правилен начин показва пребъждането ни в Христа? Докато плодът на единството не стане явен, християнството ще бъде просто още една философска система, която може да обсъждаш, но не и да живееш. Ние съвсем ясно виждаме, че егоизмът е източникът на разделенията, а слугуването - основата на единството. Ако между нас се вижда истинска любов, тогава светът ще направи пътека до вратата ни, за да "вземе насила царството".

В заповедта Си в Йоан 13 и в молитвата Си в Йоан 17, Исус излага последователите Си на съда на света - "по това ще познаят всички, че сте Мои ученици" и "за да познае светът, че Ти си ме пратил". Тук отново умът ми се бунтува. Изглежда, че не е справедливо! По-голямата част от живота ми се е криел зад съзнанието: "Ти не можеш да ме съдиш; ти виждаш само

външната страна, а Бог вижда сърцето ми". Това може и да е така, но все пак Бог е дал право на света да проверява плода на спасението и растежа ни.

Имам едно дърво в двора си, за което ми казаха, когато купувах къщата, че е праскова. Наистина и формата на дървото, и листата му са като на праскова, но през всичките години, които живеем там, то не роди нито една праскова. Ако реша да се приближа към това дърво със секира в ръка, за да не обременява повече земята, то може би ще започне да ме моли: "Не ме отсичай. Не можеш да съдиш за мен по външния ми вид. В сърцето си аз наистина съм праскова". Но на такива молби няма да се обърне внимание. То е било създадено и засято, за да дава плод, а не прасковови сърца!

Въпросът, който трябва да си задам, е дали съм част от изпълнението на молитвата на Исус. Врата ли съм към Неговото царство или съм ключалка на вратата, която няма да разреши на никой да премине, ако не знае правилната комбинация - естествено, става въпрос за моята комбинация?

Тук отново се сблъсквам лице в лице с необходимостта да обичам и да служа на другите - първо, да бъда разпознат като християнин и второ, да бъда ефективен в спечелването на света за Исус. Така, че какво говорят фактите? Ако ще обичам,

така както Исус заповяда и ако ще бъда в единство с тялото, както Той се помоли, тогава ще трябва да знам, че чрез Него Отец се разкрива в пълнота и че Той е моят пример. Ако аз съм изпълнен със Святия Дух, то аз ще Го чуя да говори за Исус ще следвам ръководството на Исус, като живея така, както Той живя.

Стилът на Исус

Достъпни за нас

Няма теология, която да заплаши или даде резултат в живота ни, ако не се опитаме да я приложим. Същото важи и за изучаването на Исус. Животът ни ще бъде еднообразен и скучен, ако не се осмелим да живеем като нашия учител. Тогава ние можем да очакваме да се изпълни следното негово обещание: "Ще бъдете мразени от всички, поради Моето име" /Матей 10-22/. Това е едно обещание, което не се среща често в книгите за обещания.

Както видяхме в първата част, много от ключовете към Исусовата природа са единствено предназначени да разкрият намерението и характера на Отец и не са директни заповеди, които ние трябва да изпълним. Например, аз не мога да се родя

в обор, родителите ми не могат да станат със съмнително потекло, не може да ми бъде дадено едно съвсем обикновено име и ангели да обявят раждането ми. Въпреки, че съм израснал в бедност и в район с лоша репутация, това по никакъв начин не е свързано със спасението ми. Същото ще се отнася и за други неща, характеризиращи Исус, като например разнообразния Му екипаж или срамната Му смърт.

Въпреки, че това са само показатели за Неговата природа, които не винаги могат да бъдат копирани, тя е изразена в поученията за това кой е "най-големият" и също във Филипяни 2:5-11, без съмнение са достъпни те за нас.

Кой е най-голям в Небесното царство?

"А който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всичките."

"Вие знаете, че ония, които се считат за управители на народите, господаруват над тях, и големците им властват над тях. Но между вас не е така."

"И тъй, ако аз, Господ и Учител, ви омех нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете.

Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас.

Истина, истина ви казвам, слугата не е по-горен от господаря си."

"И тъй, който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство".

"Оставете дечицата да дойдат при Мене, не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство".

"По-големият между вас нека стане като по-младият, и който началства - като онзи, който слугува."

"И който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен".

"Защото, който е най-малък между всички вас, той е голям".

Марко 10:43-44; 10:42-43; Йоан
13:14-16;

Матей 18:4; Марко 10:14; Лука 22:26;
Марко 9:35; Лука 9:48

На ваше разположение

*"И който иска да бъде пръв между вас, ще
бъде слуга на всичките"*

Когато Исус започна да поучава учениците какво означава да си най-голям в небесното царство, Той поучаваше за собствената Си природа, защото Той наистина е бил, и е най-големият. По това време учениците са имали възможността да наблюдават слугуването на Исус и са разбрали какво има предвид.

И така, най-големият трябва да бъде роб на всички, слуга. Това напълно противоречи на всичките ми вродени склонности. Културата в моята страна ме учи, че ако следвам рецептите за чист живот на християнството, Бог ще ме награди с благоуспяване и непрекъснато издигане в социалното ми положение, докато стана шеф или може би президент. Колко е странно,

че истинската природа на Исус е толкова различна от моите амбиции.

Как ли би реагирало семейството ми, ако се върна в къщи и се похваля, че съм бил избран за роб? Може би няма много да се зарадват! Всъщност, това не е нещо, с което бих поискал да се похваля. Може би нищо от природата на Исус и от живота ти, основан на тази природа, не заслужава да бъде рекламирано.

Единият от начините да се опитам да заобиколя слугуването, е като си избира една "приятна" клиентела, на която с радост да служа. Но Библията не би разрешила да се измъкна с такова мислене. Исус казва: "... слуга на всички."

Работата на слугата е да върши всичко, което е по силите му, за да направи живота по-добър за другите - да ги освободи, така, че те да бъдат всичко, което могат да бъдат. Интересът на слугата е насочен преди всичко към другите, а не към себе си. Но, въпреки това не говоря за заробване. Слугуването е избор, който правиш от любов, с цел да служиш на другите. То не е резултат на принуждение, нито на по-кварната форма на принуждението - манипулацията.

Не се превръщай в изтривалка за крака

Няма никаква радост в това да бъдеш изтривалка, дори и "изтривалка за Исус". Ние лесно можем да станем жертва на манипулация и да се превърнем просто в изтривалки за крака, ако не разберем скритото действие на манипулирането и как природата на Исус се предпазва от него.

Манипулацията е проникнала в отношенията ни с всеки един около нас. Чрез добре скроени, насилнически методи ние се опитваме да накараме другите да извършат заповедите ни. Когато се подчинят на нашата изобретателност, ние не ги почитаме за това - дори много често ги презираме. А ако не се предадат, ние често с възмущението на праведния ги наставяваме как трябва да желаят да ни служат.

Познавам хора, които ме молят да направя нещо, за което знам, че не е най-доброто за тях и когато им откажа по възможно най-любезния начин, те казват: "Но аз си мислех, че си християнин. Християните не трябва ли да правят това, за което ги молят?" Това е капанът на вината! Когато не искам да правя нещо, но го правя, за да не се чувствам виновен, когато се правя на такъв, какъвто не съм при срещата ми с по-известни хора, или

когато се страхувам да не направя това, за което ме молят, тогава ме манипулират.

Когато съм манипулиран, се чувствам още по-зле. Разбирам, че отново съм бил "хванат" и себедостойнството ми се смалява с още една капка. Може би най-въздействащата форма на манипулация, упражнявана върху мен е била, когато някои хора намекват, че ако някой християнин направи определено нещо за тях, те може и да се замислят дали да не станат християни. И разбира се, това действа, докато не си поставя въпроса дали съм аз този, който ще ги доведе в царството, вършейки това, което искат от мен.

Понякога сме насилвани да правим някои неща от хора, които отказват да ни дадат любов или пари. Родителите понякога манипулират децата си като се преструват на болни, докато детето им се подчини. Може още много примери да прибавим към този списък.

Исус е преминал през някои класически случаи, в които хора са се опитвали да го манипулират. Някои от фарисеите и иродианите са били изпращани, за да го хванат в думите Му:

"Тогавата пращат при Него някои от фарисеите и иродианите, за да го впримчат в говоренето Му.

И те, като дойдоха, казаха Му: Учителю, знаем, че си искрен и не те е

грижа от никого; защото не гледаш на лицето на човеците, но учиш Божият път според истината. Право ли е да даваме данък на Кесаря, или не? Да даваме или да не даваме? А Той, като разбра лицемерието им, рече им: "Защо ме изпитвате?"

/Марко 12:13-15/

Основното средство за противопоставяне на манипулирането е смирението - да знаем кои сме в действителност и да се изправим лице в лице със самите себе си. Исус Се познаваше и бе спокоен за Себе Си, така че Той не се повлия от тяхните ласкателства. Ако бях аз, сигурно щях да си помисля, че най-после са се намерили хора, които да оценят истинските ми достойнства и че моментът е подходящ да проявя красноречието си. Няма нищо лошо в това да приемаш искрените похвали, но смирението е чувствително към ласкателството и го разпознава, когато се появи.

Исус яростно се противопостави на манипулирането, така, както направи и в един предишен случай:

"И фарисеите излязоха и почнаха да се препират с Него; и като Го изпитваха, поискаха от Него знамение от небото. А Той въздъхна дълбоко от сърце и рече: Защо тоя род иска знамение?"

Истина ви казвам: На тоя народ няма да се даде знамение. И остави ги, влезе пак в ладията, и мина на отсрещната страна."

/Марко 8:11-13/

Исус знаеше, че фарисеите са там с враждебни цели, а не за да получат помощ. Често такава враждебност е съвсем открита. Поради смирението Си /знаейки, че е това, което е - нито повече, нито по-малко/, Исус бе способен да изрази гнева, който почувства в момента. След това, тъй като едно по-нататъшно общуване с тях не би било полезно, Той се оттегли.

Вторият метод за противопоставяне на манипулирането е оттеглянето. Исус го използва повече от един път. Йоан пише, че: "Исус като разбра, че ще дойдат да Го вземат насила, за да Го направят цар, пак се оттегли сам на хълма" /Йоан 6:15/.

Особено характерно за манипулирането е, че то разрушава способността ни да избираме. То ни кара да се отбраняваме, съобразявайки се със схемата или начина на действие, който някой друг е избрал за нас. Нито един човек, който се опитал да манипулира Исус, не е получил отговора, който е очаквал. Пред всеки един Исус е изразил истинските си чувства. А от някои Той се оттегли. Във всеки един от тези случаи, Исус е защитавал способността Си да избира.

Има една отличителна разлика между насилническото робство и слугуването по личен избор. Когато Исус заявява, че е избрал да положи живота си и че никой не може да му го отнеме, Той описва основната съставка на любовта. Любовта винаги избира да върши това, което е правилно и да служи на другите - но това става по собствен избор. Ти можеш да обичаш само, ако сам избереш да обичаш. Всичко, което правя, за да отнема на някого правото да избира, е незачитане на неговата личност. Когато усетя, че правото ми да избирам е под заплаха, тогава знам, че не съм обичан и че вратите не са отворени за служение.

В подобна ситуация мога да кажа смирено: "Въпреки, че е възможно да не съм прав, аз се чувствавам под натиск и манипулиран. Когато се чувствам така, аз не мога да избирам и да действам с любов, така че аз се оттеглям от тази ситуация, докато се почувствам свободен да избира това, което смятам, че е правилно".

Понякога, когато се забелязва манипулиране в дадена молба, достатъчно е да се отговори просто с не. Изискването да се даде причина за отказа е често част от самия процес на манипулиране. За да се противопоставяме по правилния начин, трябва да знаем, че не е задължително да дадем отговор, но че трябва да живеем в такъв интегритет, че да можем да имаме

силата да правим любящи, ориентирани към другите избори.

Често, когато кажем не, човекът, който се опитва да ни насилва, ще направи някаква сцена. Това също е част от процеса на манипулиране. Включва се в цената, която трябва да заплатим, ако искаме да запазим интегритета си. Но не се оставяйте тази сцена да ви измами. Тя може да бъде и част от изцерителния процес за този, който манипулира.

Когато човек манипулира, той е болен. Ако разрешим на някой да ни манипулира, тогава допринасяме за задълбочаването на неговата болест. Противопоставяйки се на манипулирането, допринасяме за оздравяването на този човек и също на самите себе си.

Една от другите форми на манипулирането, която сполетява хората, които искат да живеят като Исус, е насочена към самите тях. Виждаме нуждите на света около нас и осъзнаваме, че той се нуждае от нас, а ние нищо не правим. Тогава ставаме неспособни да си дадем поне малко почивка. Започваме да се опитваме да задоволим всяка една истинска нужда, докато накрая се изтощим до краен предел и се разпаднем, наранени от невъзможността си, казвайки че никога повече няма да се опитваме да живеем според Исусовия стил.

Отново отговорът се крие в смирението. Ние не сме Бог. Така, че е добре да престанем да се правим на Бог, опитвайки се да разрешим световните проблеми в нашата ограниченост. Когато сме честни пред себе си и разберем, че силите ни привършват, тогава е добре да останем някъде насаме със себе си и да си починем известно време. Въпреки, че беше Бог, Исус отхвърли манипулирането от собствения си живот. Винаги си пазеше силата, за да прави избори от любов. И Той ни призовава да правим избори от любов, необходими, за да бъдем слуги на всички.

Пирамидата на властта

*Управителите на народите господаруват
над тях ...*

Но между вас не е така

Изумен съм колко много от църквите ни и религиозните ни системи се разпадат, когато биват анализирани според тази заповед и въпреки това продължаваме да претендираме, че структурата ни е библейска и постановена от Бога. Принци-път да бъдеш слуга на всички е опустоши-телен за веригите на заповедите и за системите, където подчинението е на върха. Много религиозни структури са точно копие на схемите на гигантски корпорации, където "господаруващата" система е под формата на пирамида. В царството на Бога,

пирамидата на властта е преобърнатата с върха надолу, така че властта остава на дъното, а не на върха.

Когато Исус говори за подчинението, думите винаги са насочени към водачите или към онези, които искат да бъдат велики в царството и на тях винаги им се заповядва да се подчиняват на тези под тях, а не на тези над тях. Например в Матей 20:27 Исус изрично казва: "и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга".

Изглежда, че това подчинение на най-великите, насочено към стоящите под тях, е естествена последица от начина, по който Исус гледаше на хората. Той им служеше, защото знаеше стойността им. Ние господаруваме над другите, защото не осъз-наваме колко са ценни и не гледаме на тях през погледа на Исус.

Тези, които ръководят в царството трябва да осъзнават, че всеки един християнин има своето уникално и директно взаимоотношение с Христос, главата на църквата. За разлика от световните системи, чиято цел е да контролират, водачът в царството е избран, за да обучи хората за служение, да ги доведе до единство във вярата и в познанието и да усъвършенствува хората, за да се осигури единство. /Виж Ефесяни 4:11-16/

"Аз отговарям тук"

В последно време непрекъснато чувам изявления на водачи за това как последователите им, масите, трябва да бъдат честни с тях, как трябва да им се подчиняват, да ги поддържат, да бъдат покорни. Но дали последователите им ще се чувстват свободни да реагират открито и без принуждение, зависи единствено от самите ръководители.

Преди всичко, така, както и Исус направи, ръководителите трябва да поемат инициативата на слугата и да разкрият живота си. За нещастие, малко са проповедниците и други религиозни ръководители, чийто живот е известен с подробности на хората, на които служат. Поради обучението, което са получили или поради книгите, които са прочели, много ръководители чувстват, че трябва да поддържат една професионална дистанция с хората и така поставят себе си над тях.

Тази позиция съдържа в себе си вродени, разрушителни проблеми. Някой, който е на върха на пирамидата на властта, много скоро се изолира от действителността. Тези под него спират да му дават честното си мнение. На човекът на "върха" се казва от подчинените му само това, което е необходимо, за да запазят работата си. Единственото средство,

чрез което човекът на върха може да бъде сигурен, че ще спечели откровеността и верността на тези под него е като се откаже от репутацията си - да остави настрана авторитета и властта си и да подходи към тях като слуга. И тази инициатива трябва да бъде подета първо от човека на върха. Тя не може да дойде от тези под него - единствено революция може да дойде от тази посока. Според природата на Исус е възможно да се подчиняваш само от горе на долу в човешкото царство.

Четох в една статия за човек, който се подчинил напълно на водача си. Последният, за да научи подчиненият си как да бъде слуга, изискал от него окосяването на тревната площ пред собствената си къща. Това е извращаване на стилът на Исус. Слугуването се поучава като окосиш сам тревата на някой друг човек.

Този, който ръководи според стила на Исус не използва форми на насилие, нито зависи от институционната позиция на властта си. Вместо това, служейки на хората той ги води като те сами признават неговите способности и сами избират да го следват. Тези, които следват водача си независимо от използваните средства, ще станат като него - за добро или за лошо.

Един религиозен ръководител, критикуван за това, че използвал поста си за собствена изгода, се защитил, като

заявил пред последователите си, че не е направил нищо, което те не биха направили, ако имаха тази възможност. С други думи, той бе постъпил така, както те биха постъпили в положение като неговото. Това изявление било най-сериозната присъда, която можело да се направи срещу тяхната система и урок по етика.

Може би един добър начин да се справим с клопките на водачеството, ще бъде да окачим табела Слуга на вратата на луксозните си кабинети и да изнесем всичко от тях, което не би било съответствало на тази табела. Запомнете властта покварява, а абсолютната власт покварява абсолютно.

Слугата не трябва да има титла, която да го издига над това ниско ниво и категорично не трябва да има титла, която да го издига над другите. Слугата не може да има различни символи, говорещи за социалното му положение освен белезите от тежката работа. Не бихте очаквали един слуга да има специално място за паркиране, по-лесно достъпно от това на господаря му. Слугата не би имал по-голям или по-богато обзаведен офис от другите, за да се покаже положението му. Слугата не би носил дрехи, които да карат другите да се чувстват неудобно или да ги впечатляват с всичко останало, но не и с това, че са дрехи на слуга. Слугата не би използвал

положението си, за да ограничи изявата на способностите на господаря си. Слугата не би използвал "властта" си, за да защити позицията си на "първи".

Природата на Исус по много начини директно се противопоставя на моделите за водачество от света, които са били без съмнение приети в църквата - този списък може да продължава безкрайно. Това наистина е жалко, защото това явно копиране на модели има по-голямо влияние от изразяването на доктрини. Досега толкова сме внимавали да открием ереси в доктрините, че може би вече е време да открием и ересите в практиката.

"Но хората са неми овце, които трябва да бъдат мотивирани" - често съм чувал да се казва в защита на системата в света. Ако искаме да признаем, че не сме църквата и че нямаме нищо общо с Исус, тогава можем да мотивираме хората по всякакви начини само и само да изпълнят заповедите ни. Но ако искаме да бъдем последователи на Исус, тогава трябва да обичаме хората и всеки един техен мотив на действие трябва да произтича от искрения им отклик на нашата любов - дори това да не става толкова бързо и да не е така ефективно, както са ни казали редица експерти. Не можем да завършим със световни системи това, което е започнато от Исус чрез действието на Святия Дух.

Какво ли ще стане с Христовото тяло, ако всички ние се отнасяме един към друг в съответствие с природата на Исус и ако ръководителите ни първи започнат да го правят? Тази перспектива ме смайва. Това, което правим сега, е нещо, което сме били поучавани, така, че определено можем да бъдем поучавани в нещо различно. Ако беше така, светът щеше да събори вратите ни, за да стане част от църквата.

Двете страни на монетата

Може би най-важното място, откъдето можем да започнем да преобръщаме пирамидата с върха надолу, е семейството. Първата институция в света не върви добре. Някои от дупките по пътя на брака са следствие от ученията на различни религиозни системи. За да видим колко силно въздейства на брака природата на Исус, нека да разгледаме някои от общоприетите учения.

"Мъжът стои в началото на всяка една верига от заповеди". Всички жени заемат долните места по скалата. Достъпът до Бога често се забранява, освен чрез упълномощаването от някой мъж. Съвременните учения често наблягат на това особено в семейните връзки. Опората на такива учения е в Ефесяните, където

Павел казва, че съпругите трябва да се подчиняват на съпрузите си като на Господа.

Книгите от жени за жени също се възползват от това разбиране за подчинението и го поддържат като по интересен начин го изкривяват. Жените могат да бъдат поучавани как да накарат мъжете си да правят това, което жените искат, като използват силата на секса и това хитро нещо, наречено подчинение. То е унизително, но в края на краищата жените печелят. Следствие на това мъжете са насилвани да играят ролята на Бога, с което те не могат да се справят, а на жените се дава ролята на незначителния подчинен, която те не искат да приемат. Погрешното подчинение е резултат на неразбиране на природата на Исус.

Нека да разгледаме пасажа от Ефесяните в неговата цялост, но да започнем малко по-отгоре, отколкото обикновено се прави:

"...като се подчинявате един на друг в страх от Христа. Жени, подчинявате се на своите мъже като длъжност към Господа; защото мъжът е глава на жената, както и Христос е глава на църквата /като само Той е спасител на тялото/. Но както църквата се подчинява на Христа, така и жените нека се подчиняват във всичко на своите мъже. Мъже, любете жените си както и Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея."/Ефесяни 5:21-25/

И така, първата заповед е да се подчиняваме един на друг. Това е начинът, по който тялото работи. После, следващите заповеди са нещо като разширение на първата. Те ни казват по какъв начин действа подчинението в брачните взаимоотношения: жените към мъжете като длъжност пред Господа; мъжете да обичат съпругите си, както Христос възлюби църквата.

Позицията на жената вече дълго време е била доста добре изяснявана. Но какво е описанието на съпруга, на когото тя се подчинява? Ами, по какъв начин Исус възлюби църквата? Той дойде при църквата като слуга, без да господарува, бе за пример, бе смирен, бе като дете, бе като най-малкият, като най-младият, като последният, остави репутацията си, не използваше насилие, бе послушен на тази природа до смърт. Всеки път, когато се отнасям към жена ми по този начин, подчинението идва от само себе си. Запомнете също, че тежестта на поемане на инициативата на ролята на слуга лежи върху водача или главата.

Смирението тогава разрешава на съпругът и съпругата да преодолеят различията помежду си, без да се насилват един друг. Вместо да се нападат и обвиняват, когато възникне спор, те могат да бъдат честни относно собствените си чувства.

Важно е да се отбележи, че според новия ред, постановен от Бога, ние всички сме членове на Божието семейство, преди да сме членове на земното си семейство. Така, че съпругата ми първо ми е сестра в Христа и след това жена. Затова аз трябва да се отнасям към нея с още по-голямо внимание, отколкото бих очаквал някой да се отнася с моите собствени деца. Не се осмелявам да се държа от високо или да манипулирам Божие дете.

Видяни и неранени

Как можем да бъдем слуги на децата си без да ги разглезим? Всъщност, нашето слугуване е най-добрата гаранция за духовното им здраве. Ако разберем, че нашите деца са преди всичко деца на Бога, тогава ще разберем, че ги отглеждаме за Него, бивайки Негови и техни слуги. Следователно, ние ще имаме желание да ги обучаваме и дисциплинираме чрез нашето слугуване, за да се възпроизведе в тях Духът на Отец им.

Слугуването ни кара да бъдем около децата си, да сме във връзка с тях, да посрещаме нуждите им, да внимаваме да не би да се появят тенденции да се отклонят от природата на Отца и да сме отдадени да се изправим срещу това отклоняване.

Слугуването означава да правиш правилни избори в полза на децата си и веднъж направени да се придържаш към тях. Слугуването означава да кажеш не, когато това е в тяхна полза. Слугуването съответства на съвета на Павел: "И вие, бащи, не дразнете децата си, но възпитавайте ги в учение и наставление Господне" /Ефесяни 6:4/. Ако живеем според стила на Исус, няма да дразним децата си, но ще им помогнем да разберат, че са обичани.

Слугуването означава да подготвим децата си за самостоятелен зрял живот и да ги обърнем към техния друг Отец. Това означава да не бъдеш нито строг, нито прекалено толерантен, а да действаш по най-правилния начин в дадена ситуация.

Да бъдеш поставен от Бога за слуга на Неговите деца е невероятно голяма отговорност. Но няма значение какви са обстоятелствата - Бог почита любовта на родителите - слуги.

Когато бях на шест години баща ми пострада сериозно при самолетна катастрофа, след което до края на живота си бе частично парализиран и с увреден разсъдък. Тогава майка ми се зае да изхранва семейството.

Тъй като майка ми често "липсваше", защото се опитваше да препечели пари за храна, а баща ми "липсваше" и умствено, и физически, всички обстоятелства водеха

към семеен крах. Но това не се случи! През тези трудни моменти и двамата ни родители останаха верни на Бога и на нас. Бяхме заобиколени от молитви, вяра, постоянство и любов, а не от пари и прекрасен дом.

Когато баща ми почина, аз и двамата ми братя застанахме пред ковчегата и направихме следното изявление пред приятелите, които се бяха събрали за погребалната служба: "Баща ни не ни остави финансова империя, която да продължим да управляваме. Много от нещата, които обикновено един баща прави за децата си, нашият бе неспособен да направи. Той не можа да ни научи на много неща, на които бащата обикновено учи децата си. Но той ни остави нещо, което имаше. Той ни остави любовта към Бога, любов към Библията, любов към хората, разбиране на поклонението и неспособност да мразим. Чувствуваме, че ни е оставил само тези неща, които са трайни. И така, ние сме застанали пред вас като негови синове и публично заявяваме, че ще следваме неговия Бог."

Родителите-слуги, които дълбоко ценят дарът, даден им от Бога в домовете им, признават тази привилегия и поемат отговорността внимателно да се грижат за Божията градина на живота. Така децата, които отглеждат израстват с по-малко душевни рани, по-силни духом и по-здрави

като личности от другите деца. Фактът, че Исус бе отгледан в район с лоша репутация е свидетелство, че слугуването не изисква идеално семейство или физически условия, за да има успех. Нито пък финансово изобилие. Изисква се единствено подчинението ни спрямо природата на Исус на слуга.

Предпочитам да видя проповедта на практика

*Защото ви дадох пример да правите и вие
както Аз направих на вас*

Веднъж жена ми и семейството ми трябваше да се преборят с път, дълъг 400 мили, за да пристигнат при мен, в един лагер, където проповядвах. В началото пътят им преминавал през огромен град, чиито улици били доста объркващо подредени. Те питали за посоката полицаи и други хора, които биха могли да ги упътят. Но всеки опит да спазят дадените им посоки завършвал с провал.

Най-накрая, когато отчаянието им стигнало до краен предел, те спрели отно -

во в една бензиностанция, за да опитат още веднъж, да получат необходимите им указания. На всяка една посока, която им предлагали, семейството ми откликвало: "Опитахме и тази, но нищо не излезе." Тогава един мъж, който чу разговора, им казал: "Аз ще карам червената кола, паркирана ей там. А вие ме следвайте. Ще ви покажа пътя".

И така, той ги превел през джунглата от улици, през трудните пресечки, докато не се отдалечили на няколко мили от града. Едва, когато се озовали на магистралата той спрял и казал: "Сега вече не можете да се изгубите. Продължавайте само по този път." Този мъж бил като Исус за семейството ми. Не знам дали е последовател на Исус, но той със сигурност имал по-добро разбиране за водаческия стил на Исус от много от нас, които сме Негови последователи.

Най-ефективната форма на християнско водачество е водачеството чрез пример. Исус не каза: "Правете това, което казвам, а не това, което върша", а точно обратното според евангелието на Матей:

"Тогава Исус продума на народа и на учениците Си казвайки: "На Мойсеевото седалище седят книжниците и фарисеите; затова всичко що ви заръчат, правете и

пазете, но според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат. Защото свързват тежки и не посилни бремена, и ги налагат върху плещите на хората, а самите те не искат нито с пръста си да ги помръднат. Но вършат всичките си дела, за да ги виждат хората; защото разширяват филактериите си, и правят големи полите на дрехите си, и обичат първото място при угощенията, и първите столове в си-нагогите, и поздравите по площадите, и да се наричат от хората: учители. Но вие недейте се нарича учители, защото Един е вашият Учител, а вие всички сте братя. И никого на земята недейте нарича свой отец, защото Един е нашият Отец. Небесният. Недейте се нарича нито наставници, защото Един е вашият наставник, Христос. А поголемият между вас нека ви бъде служител." /Матей 23:1-11/

В Божията армия генералите не стоят по защитените постове в тила на врага. Не, тяхното място е в предните редици на войската, излагайки себе си първи на най-ожесточения огън на врага и показвайки как се печели битката.

Веднъж слушах с недоверие един студент

по теология да се оплаква, че в колежът, в който учел, нямало отделни спални помещения за хора "като него", където да не бъдат обезпокоявани и подложени на разрушителното влияние на тези, които не се интересуват от "служенето".

Този век се присъедини към века на Исус, премахвайки влиянието на вярващите върху грешниците. Навсякъде израстват християнски гета. Светлината се крие под църковните пейки, вместо открито да свети. Стоим настрана от грешниците, докато "съдбата" ги носи безпомощни натам накъдето пожелае и ние ги съветваме да не се носят безпомощно там, накъдето ги поведе съдбата!

Но Исус беше Емануил - Бог с нас - и Той ни заповяда да Го следваме. Той не "господаруваше" над учениците Си. Той никога не им каза да направят нещо, което Той сам не бе вече направил и показал как става. Ако ние наистина обичаме хората така, както Исус ги обичаше, тогава ние ще се заемем с тях и ще им покажем как да се справят.

Поучаване без стени

Докато поучавах в един християнски колеж, забелязах, че лекциите ми за молитвата и задаването на хубави въпроси в

тестовете за молитвата не бе в състояние да научи студентите как да се молят. Всичко, на което се учеха от тази система бе как да си водят записки и как да отговарят на въпросите в тестовете. Можех да науча как да се молят само тези, с които се молах.

Един от водещите професори от добре позната семинария съвсем откровенно сподели, че семинарите му не учат хората как да бъдат добри пастири, а ги учат как да поучават в семинария, защото това е примерът, показан им в класната стая. Исус избра да служи с действията си за пример като свой личен стил на поучение, вместо да изнася лекции в класна стая. Много е трудно да научиш на дадено отношение или умение без да го видиш демонстрирано. Благодарен съм, че шофьор ме е учил да карам и че нечии внимателни ръце са ме направлявали как да си връзвам обувките.

Ако изтърканото клише - тези, които нищо не могат да правят, поучават другите е вярно, нямаше да има поучаване, защото поучението е правене на нещо под нечие ръководство. Когато служиш за пример на другите можеш наистина да бъдеш последен, започвайки пръв. Когато учениците се притесняват от вероятността да бъдат първи в извършването на дадена дейност, учителят, поемайки неблагоприятната роля да бъде първи, я изпълнява като

слуга, подобно на тези, които са опитвали храната на царя преди той сам да хапне.

Обучението ние наричаме процеса на предаване на знание и на различни ценности, както и процеса на оформяне на държанието. За християните има още едно измерение извън посочените - предаването на живот. Само животът зачева живот.

Години наред църквата е вземала за пример начина на обучение в света, а не на Исус, който казва: "Ученикът не е по-горен от учителя си; я всеки ученик като се усъвършенствува ще бъде като учителя си" /Лука 6:40/. Ние затворихме учениците си в класните стаи далеч от живота. Исус привлече учениците си сред самия живот. Ние ограничихме времето за обучение на един, два часа. Исус отдаде цялото Си време, за да обучава учениците Си. Ние се гордеем, ако броят на учениците в часовете ни се увеличава. Исус избра дванадесет да бъдат "с Него". Ние пазим учителите в изолирани, нищо не разкриващи за тях самите роли. Исус изложи на показ живота Си пред учениците. Ние натъпкваме децата си в резервоари за тела и ги оставяме в ръцете на разни непознати учители. А в Библията се казва, че преди всичко родителите са отговорни за тяхното обучение.

Ако сте учител, който се бори с обстановката в класната стая или с някои другиналожени ви ограничения, трябва да приемете следните принципи като насърче-

ние, а не да се разочаровате поради невъзможността да ги прилагате.

Обучението в стила на Исус се извършва от учители, които вървят с учениците си, разкривайки им живота си, борбите, които водят - учители, които притежават качествата на Исус като слуга. Обучението в стила на Исус приема, че ученикът е причината за съществуването на обучението, а не учителят или администраторът и в съответствие с това обмисля действията си.

Обучението в стила на Исус приготвя дома като основен двигател на духовното обучение. Обучението в стила на Исус разпознава разликата между законът на любовта в царството на Бога и насилственото влияние на културата и традициите и не поучава, че последните две са път към царството.

Обучението в стила на Исус поддържа броят на учениците за всеки един учител ограничен от броят на учениците, които той или тя може да обича и да бъде в близка връзка. Обучението в стила на Исус не използва такива средства на оценяване, които да снижат по някакъв начин мнението на даден човек за себе си.

Обучението в стила на Исус не изгражда система за дисциплиниране, която да не произлиза и да не бъде поддържана от много близки взаимоотношения с тези, които я прилагат.

Обучението в стила на Исус използва за

критерий на подготовка учениците да бъдат всичко, което Бог ги е надарил да бъдат. Те не ги моделират в матрицата на очакванията на някой друг.

Обучението в стила на Исус е насочено да въздейства трайно и да дава подготовка за цял живот. То не се придържа към разни краткотрайни моди или към програми, които са от полза за образователната система вместо за ученика.

Обучението в стила на Исус приема любовта за цел в живота, а не знанието само по себе си. Приема, че знанието за Бога, когато е правилно поучавано произвежда хора, които живеят и обичат така, както Исус живееше и обичаше.

Нито повече, нито по-малко

*И тъй, който смири себе си като това
детенце, той е по-голям в небесното
царство*

Дълго време нямах правилно разбиране за смирението. Мислейки си, че е нещо като комплекс за малоценност, аз си придадох съответния унил вид и непрекъснато твърдах, че съм нищо - не можех да пея, не можех да проповядвам, не можех да свиря нито на пиано, нито на някой друг инструмент и едва можех да контролирам движенията си, когато вървах. Виджайки ме, хората откликваха според очакванията ми: "О, ти си толкова смирен". И с цялото си "смирение" аз им благодарях за това, че са го забелязали.

Сега осъзнавам, че това отношение не

беше смирение, а бе болестно състояние. Да си смирен не означава да гледаш виновно на живота. Смирение означава просто да видим себе си такива, каквито сме - нито по-добри, нито по-лоши. Означава да бъдеш напълно честен относно себе си - да бъдеш пряк със себе си. Означава да знаем кои сме и да притежаваме това, което сме - да контролираме емоциите си. Означава да живеем без лицемерие.

В пустинята Мойсей се срещна с Бога чрез горящия храст. След като се съгласи да се върне в Египет, за да изведе децата на Израел, Мойсей искаше да се убеди, че някой не си прави някаква груба шега с него и попита за името на Този, който му говореше. Чие име щеше да носи на визитната си картичка? Бог отговори: "Аз Съм Този, Който Съм". И това бе най-подходящият отговор. Той е, който е. Исус също казва: "Аз съм пътят, истината и живота" и "Преди Авраам, Аз съм". Смирение е да бъдеш "Аз съм".

Едно от най-прекрасните неща, които мога да направя за някого, е да бъда честен /смирен/ относно себе си, така, че да не е необходимо да отсяват истината от измамата. Съмнявам се, че сутрин, когато Исус поздравявал учениците Си, те е трябвало да се замислят какво точно Той има предвид. Това, че Той е същият "вчера, днес и завинаги" вероятно не означава, че

не е имал чувства или настроения, но може да означава, че винаги е бил честен относно Себе Си; винаги "Аз Съм"

Исус е желаел хората да видят живота Му по-отблизо:

"А те Му рекоха: Равви, /което значи Учителю/,где живееш?

Казва им: Дойдете и ще видите."

/Йоан 1:38-40/

Обърнете специално внимание на това, че Исусовата откритост не е резултат на проучвания и конгресни изследвания. Откритостта Му идва по Негова собствена инициатива. Той нямаше философията, че "ако не знаят нещо, няма да ги заболи".

Исус избра учениците да бъдат "с Него", т.е. да бъдат в такива взаимоотношения, които напълно да Го разкриват. Чрез "съвместния живот" можем да проникнем извън благоприличното поведение за обществото и да открием действителността на ежедневието. Когато се ухавахме с жена ми, ние подбирахме дрехите си, сресвахме косите си, пръскахме се с дезодорант. Но започвайки да живеем заедно след сватбата ни, тя откри всички непознати за ней действия на физическото ми същество и започна да открива природата на мотивите ми. Времето и съвместния живот водят до разкриване.

Исус беше верен в разкриването на Себе Си пред учениците Си. В "проповедта Си по случай дипломирането им" Той им казва: "А вас наричам приятели, защото ви явявам всичко, що съм чул от Отца Си" /Йоан 15:15/. Приятелството изисква да разкриеш себе си.

Въпреки, че огромните тълпи също се възползваха от поучението на Исус за откритостта и разкриването на човека, Той бе в най-близки взаимоотношения с учениците Си. Поучаването за Отец бе най-важното нещо за Исус и Той го правеше, когато се намираше сред повече хора. Но показването на Отец най-добре се осъществяваше в по-интимни взаимоотношения, при които не се "хвърлят бисерите на свинете". Исус съвсем преднамерено не задоволи любопитството на любопитните, но тези, които искрено търсеха достъп до Него научиха това, за което питаха.

В нашето общество /и църковно и светско/, колкото по-нагоре се изкачваш по стълбата, толкова по-недостъпен ставаш за хората, толкова по-скрит става личният ти живот. Колкото повече Исус навлизаше в месианското Си служение, толкова повече приятелите Му можеха да видят дълбочините на вътрешния Му живот и чувствата Му.

На дневна светлина

Ние толкова много сме отвикнали да живеем открито, че следните думи са може би едни от най-заплашителните в Библията:

"Преди всичко пазете се от фарисейският квас, който е лицемерие. Няма нищо покрито, което не ще се открие и тайно, което не ще се узнае. Затова, каквото сте говорили в тъмно ще се чуе на видело; и каквото сте казали на ухо във вътрешните стаи ще се разгласи от покрива".
/Лука 12:1-3/

Смирението може да бъде описано и като "ходене в светлина". Смирението избира да бъде истинско, да не крие нищо, да бъде открито. Това със сигурност е начин на изразяване на любов към хората. В такъв смисъл и прогресията в I Йоан 1:7 е логична: "Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса /Христа:/ ни очиства от всеки грях".

Нашите отношения и ценности толкова рядко произлизат от живот според библейските принципи, че сме абсолютно незасегнати от силата, която идва от живо-

та в светлина. Страхуваме се от неговата уязвимост. Знаейки за промените, през които трябва да преминем, ние изпитваме огромно безпокойство.

Но въпреки това не трябва да се страхуваме, че хората ще видят нашите несъвършенства. Бивайки несъвършени, ние просто се присъединяваме към човешката раса. А това, за което можем да се радваме е, че сме простени и израстваме.

Всички ние сме грешници и не съм убеден, че има по-големи и по-малки грешници. Просто някои грехове са по-видими от други. Външно мога много добре да се прикривам, а "в сърцето си все пак да върша беззаконие". Исус посочва, че тези, на които много е простено, обичат много. Това може да означава и че тези, които са се покаяли напълно - и от вътрешни, и от външни грехове - сега са абсолютни открити и всичко, което вършат е явно. Те чувстват изкуплението на Бога в неговата пълнота и това им помага да изразходват енергията си като обичат много. Но фарисеите, които бяха варосани отвън в бяло, не се бяха покаяли за своите скрити вътрешни грехове и това пречеше на способността им да обичат.

Цената на криенето

Всяка тайна, без значение добра или лоша, произвежда, според психолозите, същите резултати на чувство за вина, каквито и грехът произвежда. Всяко едно по-силно чувство, включително и положителните, които трупаме в нас, вместо да се научим как да ги изразяваме, действат върху нас самите и върху обстановката, която ни заобикаля по нездравословен начин.

Нашата истинска природа не е предназначена да ни прикрива. Усилията за прикриване, които започнаха при падението на човечеството, са характерни за целия ни стил на живот на земята. Енергията, която изразходваме, за да се прикриваме, се отразява неблагоприятно на нас като личности. Всичко, което крием, ни кара да живеем по такъв начин, че това, което крием, да бъде напълно скрито. С други думи, ставаме недействителни, неистински, не съответстваме сами на себе си. Тази недействителност е пълна противоположност на природата на Исус, който е Бог на действителността. Той не е изразходвал никаква енергия, за да прикрие живота Си с маска. В Него няма никаква тъмнина.

Трогателното изречение: "Исус се просълзи", записано от Йоан е доказателст-

во, че дори и пред хората Исус се чувстваше свободен да изразява найаве Своето истинско естество. Когато се гневеше, Той открито проявяваше чувствата Си. Съчувствието, когато се трогваше, радостите, скърбите Му - всички те бяха достатъчно явни, за да могат авторите на посланията да ги наблюдават и да ги запишат.

Единствено чрез смирението ние сме способни да се справим по правилен начин със силните си емоции. В Библията се казва да се гневим, но без да съгрешаваме, така, че слънцето да не залезе в разгневяването ни. Ние често тълкуваме тези думи, че означават да проявим твърдост. Да не изявяваме гнева си. Да стискаме здраво зъби. Да се усмихнем през зъби и да понесем това, което ни се случва.

Обратната реакция, която понякога избухва след като сме стискали зъби, доколкото са били възможностите ни, е да използваме насилие или да си отмъстим по коварен начин. Нито насилието, нито пречистването, са здравословни начини за справяне с гнева. Смирението ми разрешава да съм господар на собствените си чувства - да признавам, че те съществуват. Така мога да кажа: "Ядосан съм". Свободен съм да призная на какво реагирам по даден начин. Свободен съм да попитам дали гневът е това, което даден човек е искал да ме накара да изпитам и да помоля за

помощ, ако реакцията ми е била неправилна и трябва да се променя.

Тази способност да изразяваме истинските си чувства се отнася и до взаимоотношенията ни с Бога. Когато в природата стават неща, които ни разочароват и ядосват, ние тайно ги наричаме "Божии дела", за да покажем чувствата си. Дали ще бъде по-опасно, ако изразим гнева си направо пред Бога? Или предполагате, че Бог може да се повлияе от нашата дипломатичност или от ласкателството ни?

Тъй като повечето от молитвите ни са предимно оплаквания от начина, по който Бог управлява света, дали ще бъде в реда на нещата да изразим открито чувствата, които изпитваме към Него или разочарованието си от взаимоотношенията си с Него? Красотата на интимните отношения се състои в това, че издържат на емоционално изразяване и дори и се обогатяват от това. Двустранните ни отношения с Бога твърде крехки ли са за това или се страхуваме да не би авторът на милостта да се отмъсти свирепо? Дори Исус извика в най-отчайващия момент от живота Си: "Защо си Ме оставил?".

Удивително е колко много сме се обучили, под културното влияние в страната ни, да крием чувствата си. За съжаление някои християнски групи са поучавани, че трябва да се усмихват дори, когато преживяват най-тежките моменти в

живота си. Те даже отричат, че са наранени, мислейки си, че християните трябва да бъдат винаги положително настроени, радостни и усмихнати. Колко често съпруг и съпруга преминават неусмихнати и в мълчание целия път до църквата и чак, когато стигнат до вратата си слагат "усмивките". Когато официалният разпоредител ги запита как са, те отговарят по стандартния усмихнат начин: "Благодаря, добре сме".

Ако съществува място, където трябва да можем открито да изразяваме греховете и чувствата си и да намираме помощ и изцеление, това е църквата. Но все повече и повече тя се превръща в мястото, където трябва най-внимателно да прикриваме истинските си чувства и да изразяваме външно, че животът ни е съпътстван от непрекъснати радостни победи.

Христовото тяло, особено в добре функциониращите, малки, интимни групи е най-изцеляващото тяло в света; но въпреки това ние не се отнасяме така към него. Не бихме си и помислили да отидем на лекар със същите резерви, които имаме спрямо изцелителното тяло на Христос. Ще кажем ли на лекаря: "Имам тази неизговорима болест"? Разбира се, че не! Но често използваме термина неизговорена просба, когато споделяме нуждите си в тялото. Бихме ли се опитали да измамим лекаря да си мисли, че болката ни не

съществува или, че е на различно място от мястото, където тя в действителност се намира? Разбира се, че не! Бихме ли казали на лекаря: "Дошъл съм вместо един приятел - прегледайте мен и поставете диагнозата си за него"? Разбира се, че не! Но към църквата ние се отнасяме с недоверие и страх. Предпочитаме да скрием. Не знам как, но сме решили, че църквата би трябвало да бъде събрание от свършени хора, а не събрание от простени хора. Опитът да се правим външно, че всичко с нас е наред, е довел църквата до криза в откровеността, където действителността е изместена някъде настрана поради опитите ни да демонстрираме пред всички точно копие на идеалното. А междувременно отчаяно се надяваме да не бъде разкрита истината, т.е. дано фасадата да бъде приета за истинска. В името на Исус прикриваме собствените си грехове и провали и измъчваме тези, които се осмеляват да извикат и да изнесат "грешките" ни наяве.

Сър Уолтър Скот говорил за природата на смирението, казвайки: "Каква заплетена мрежа си изплитаме, когато за първи път решим да измамим." Когато поради моето нелепо държание подам на хората погрешни сигнали за себе си, съответно и те реагират погрешно. Тогава аз отговарям погрешно на техните погрешни сигнали. И така цикълът продължава докато започне

война и никой не си спомня как се е стигнало до нея.

Павел подчертава огромното значение на откритостта в църквата в писмото си до Филипяните: "Това, което сте... видели в мен, него вършете" /Филипяни 4:9/. А на Солунците пише: "Така, като имахме гореща любов към вас, беше ни драго да ви предадем не само Божието благовестие, но и своите души /и своя живот - англ. превод/, защото ни бяхте станали мили" /I Солунци 2:8/

В посланието си към Коринтяните той още повече развива темата:

"Не сме като Мойсея, който туряше покривало на лицето си, за да не могат израилтяните да гледат изчезването на това, което преминаваше... А Господ е Духът; и гдето е Господният Дух, там е свобода. А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен." /II Коринтяни 3:13, 17,18/

Винаги съм използвал тези стихове, за да изразя свободата, която Духът дава, за да оправдая някои от по-странните аспекти на ентузиазирания църковен живот. Сега разбирам, че присъствието на Святия Дух ми дава свободата да разкъсам покривалото си /маската/ и да ходя без да се крия, не

защото съм съвършен, но защото отразявам Господната слава и се преобразявам, като непрекъснато се подобрявам и израствам.

Мойсей покриваше лицето си, за да скрие слабостта си. Очевидно нямаше нужда да прави това, но когато действаме под закон, човешката слабост /може би особено, когато сме изправени пред големи духовни преживявания/ ни кара да се преструваме и да се прикриваме, за да покажем най-доброто, което имаме, за да го видят всички.

Благодатта толкова много се отличава в изпълнението на закона. Йоан ни казва /1:17/, че законът дойде чрез Мойсей, а благодатта и истината чрез Исус Христос. Законът изискваше праведност, благодатта даваше праведност. Законът изискваше, благодатта - осигуряваше. Законът беше натиск, благодатта - облекчение. Законът беше робство, благодатта - свобода. Благодатта и истината могат да бъдат изработени единствено сред светлина, пред очите на другите. Поради самата природа на благодатта за нас не съществува причина, поради която да се крием: "Но който постъпва според истината, отива към светлината, за да се явят делата му, понеже са извършени по Бога" /Йоан 3:21/

Ако живееш с маска ти не можеш да преживееш свободата на Духа, Който ни

прощава греховете и ни дава смелост да разкъсаме покривалото и да отразяваме Божията слава. Ние сме свободни да направим това, не защото сме достигнали до някакъв етап на съвършенство, който би ни пазил от смуцаващите погледи на хората от света, но защото за разлика от Мойсей, това, което отразяваме не преминава, а напротив, все повече израстваме по Божие подобие.

Според Божия план, всичко, което е казано, извършено или помислено, ще бъде разкрито. За тези, които са се криели, това ще е гибелно. А за откритите и израстващите ще бъде просто едно минало, което е изкупено.

Детето е...

*Оставете дечицата да дойдат при Мене...
защото на такива е Божието царство*

Част от любовта на Исус към хората е била насочена към децата и чрез тях Той научил учениците Си на някои необходими уроци.

"Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; а учениците ги смъмраха. Но Исус като видя това, възнегодува и рече им: Оставете дечицата да дойдат при Мене; не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство. Истина ви казвам: Който не приеме Божието царство като детенце, той никак няма да влезе в него. Прегърна ги и ги благослови като положи ръцете Си на тях."

/Марко 10:13-16/

Детето никого не заплашва. Нямам нищо против да срещна дете в някоя тъмна алея. Ако трябва да следваме стъпките на Исус и да Го представяме по правилен начин, светът ще бъде толкова застрашен от нас, колкото би бил застрашен от едно дете. Исус дори заявява: "Ето, Аз ви изпращам като овце посред вълци; бъдете прочее разумни като змиите, и незлобливи като гълъбите" /Матей 10:16/.

Преди няколко години, когато бях помощник пастир в Илиноис, жените от църквата се събираха всеки четвъртък сутринта за молитва. Тъй като това беше женско събиране и не бях сред покаянените, аз предпочитях да отида и да си прекарам времето в детската стая, занимавайки децата им. Няма да забравя първия път, когато направих това. Отворих горното прозорче на врата на детската стая и навеждайки се през него казах: "Здравейте, деца. Аз съм пастир Ъруин. Хайде да си изграем!" Едното от тях изплашено избяга в другата стая. Останалите просто продължиха играта си, без да ми обръщат внимание. Помислих си, че не разбраха кой съм, влязох в стаята и застанах посред групата деца, казвайки отново: "Здравейте, деца. Хайде да си играем!" Още едно от тях избяга в съседната стая, изплашено. Останалите продължиха да си се занимават сякаш искаха да кажат: "Чу ли някакъв шум?"

Едва сега егото ми започна да се засяга. Човекът, който ги пазеше, се усмихваше сякаш нещо забавно се случваше. Искях да грабна някое от тях, да го разтърся и да кажа: "Ти ще играеш с мен и съм сигурен, че ще ти хареса. Чуваш ли ме?" Но тогава Святият Дух ми помогна да си спомня как ми изглеждаха възрастните, когато бях голям колкото тези деца. Те бяха като страшни великани. Не виждах по-високо от коляното им. Никога не бях водил разговор с тях. За какво можехме да си говорим? Не разбирах нищо от политика. Нито от икономика. Смятах, че пет стотинки са повече от десет, защото бяха с по-големи размери. Хората ме виждаха, но не ме чуваха.

Тогава, спомняйки си всичко това, седнах на пода и казах: "Здравейте, деца. Хайде да си играем!" Само след няколко секунди всички се бяха накачили отгоре ми, крещяха, дърпаха ми вратовръзката и косата - рушаха достойнството ми. От тогава спрях да се мъча да изпълнявам каквито и да били роли, когато бях с тях. Влизах, седях на пода и всички ме считаха за близък приятел, който с нищо не ги застрашава.

Със своята детска непринуденост Исус не бе заплаха за никого. И приятели, и неприязтели спокойно идваха при Него. Фарисеите и садукееите Го нападаха с ярост, която никога не биха проявили, ако

Исус ходеше по земята, обвит в небесен ореол и ако говореше с кралски, подчертано електронен глас. Децата се чувстваха удобно в присъствието Му и това дори и при едно повърхностно наблюдение може да се каже, че би било невъзможно, ако сам Исус не бе непринуден в държанието Си. Синедрионът замисляше да Го хванат, но не смееха, не защото се страхуваха от Исус, а защото се страхуваха от тълпата.

Детето не го бива да маме. Да бъдеш като дете също означава и да си смирен, да бъдеш истински. Винаги можеш да кажеш кога дадено дете е щастливо и кога тъжно. Ако се страхува, то проявява страха си. Всеки знае, че когато две деца си играят, те преминават през различни фази - смеят се, викат, бягат, ядосват се и плачат. Когато им дадем свобода да правят всичко това, те може и временно да са ядосани на приятелчето си, но само след пет минути ще ги видите да играят отново заедно така, сякаш нищо не се е случило.

Когато синът ми беше на пет години, той искаше да вземе една играчка от стаята си, за която, тъй като бе много финно изработена, му бяхме казали да държи само на определено място. Но въпреки това, той се опита да я изнесе. С наведено напред тяло, с ръка за гърба и хвърляйки спотаено поглед около себе си, той се запромъкна крадешком от стаята пред

очите на цялото семейство. Той не знаеше как да се измъкне! Но дайте ми само малко време и аз ще го науча на изисканото изкуство на възрастните да се измъкват.

По едно време се интересуваше от фокуси, но му убягваше правилното им извършване. Винаги знаеше къде се намира скритото нещо. В "стиснатата" ръка. Той не знаеше как да мами.

Повечето от нас могат да си представят моментите, когато е трябвало да дадем на детето си лъжица, пълна с лекарство. Силно стиснатите им зъби остават неподвижни, независимо от молбите ни да ги отворят. Тогава, мамейки по родителски, ние казваме: "Виж, хубаво е. Виждаш ли? Аз сам ще пийна първо малко, за да ти покажа." И после сръбваме от течността с вкус на развалена бира, но се усмихваме така, сякаш сме попаднали на някакво невероятно пиршество. Убеденото сега дете отваря устата си и бързо се научава, че да си възрастен, означава да лъжеш и да мамиш.

Ако аз си мисля, че някой, когото обичам се опитва да ме измами, това как ли ще ми се отрази? Как ли ще се промени отношението ми към другите, ако знам, че никога не биха ме измамили? Измамата не е съвместима с детската непринуденост, с любовта или с Исус.

С удоволствие разказвам истории на деца. Те толкова бързо премахват неверието си. Ако им кажа, че нещо е истина, те го приемат като такова. Те са специалисти в приемането на нещата според външния им вид. Явно точно по този начин и Исус иска да приемем царството на Бога. Това преди всичко е свързано с вярата ни - избираме да приемем, преди да е станало част от логиката ни.

Детето е невинно. Когато Исус ни казва, че трябва да приемем царството като малки деца, той ни дава пример някой, който още не бе под изискванията на закона. Едва след определена възраст детето се счита за отговорно и под заповедите на закона. До тогава то е невинно. Да приемем благодатта и простителността на Бога така, както едно дете би направило, означава да разберем, че в сегашното си състояние сме невинни. Колко ми е трудно да приема простителността на Бога по този начин. Продължавам да поставям различни видове закони и изисквания на себе си и на другите. Откривам, че ми е много трудно да приема, че "все едно никога не съм съгрешавал". Продължавам да се опитвам да си заслужа приемането и простителността на Бога. Докато не приема тази простителност и невинност, ще служи на другите поради чувство на вина и

поради собствената си необходимост, вместо да съм свободен и изцяло ориентиран към тях, да съм чувствителен към нуждите им.

Износване на стари дрехи

*По-големият между вас нека стане като
по-младият*

Първородните винаги са били по-добре. Според статистиките те постигат повече, заемат по-високи постове, имат повече точки на тестовете по интелигентност. Получават повече нераздвоено внимание от родителите си, отколкото следващите деца. На тях от по-рано им се разрешава да поемат отговорност и това е причината за по-бързото им узряване. Истина е, че по-голямото дете се нуждае от по-малко помощ от околните. То само си помага.

Не е така с по-малкото дете. Преди всичко друго, то трябва да се справи с проблема да живее заедно с по-големия високомерен брат. Това може да му

създава затруднения през целия му живот. Много от нещата, които притежава, са подаяния от брата, който вече е пораснал и не може да ги използва. Стандартът, по който го оценяват, е често по-големия брат. В училището личността му е здраво свързана с тази на брат му: "А да, ти си брат на еди кой си." От него се очаква да се представя отлично в същите области, в които и брат му се е представял. Една голяма част от живота му се превръща в одисея на търсене на самия себе си.

По своята природа позицията на по-младия не е позиция на сила или власт. Не се говори за доминиране. По-скоро е позиция, в която човек изчаква и приема това, което идва след като други са имали право първи да избират.

Когато Исус използва думата по-млад, Той е вложил в нея много повече значение, отколкото тя има в днешно време. По-младият брат бил неизменно бунтовник - човек, който няма никакво социално положение. Системата, в която живеел, го потискала. Успехът в живота му зависел от собствените му способности и от милостта на другите. Животът като цяло и по-специално традицията не му оказвали благотворително влияние. По-възрастният получавал първородното право, а в някои случаи и цялото наследство. Защо пък по-младият да не се бунтува? Властта винаги била на страната на по-големия. Дори и

най-малкото действие на самозащита го заклеимявало като "бунтовник" срещу "по-възрастните", които управлявали.

За разлика от по-младия, по-възрастният проявявал законен интерес към съществуващата система. Още с реда на раждането си той осигурява бъдещото си положение. За него важен призивът: "Запази си съществуващото положение." /"Всичко върви добре сега. Нека да запазя това, което вече имам."/ По-големите са били управителите. Те заемали постовете, чрез които се упражнявала власт. За света, в който живеем, тяхното положение било най-изгодното.

Но Исус каза, че ние трябва да сме като по-младият - дори и когато сме по-големи. Всяка власт или привилегия, която имаме и не използваме така, сякаш сме в позицията на по-младия, е опетняване на природата на Исус. За системите на управление в света и църквата това звучи като обявяване на война.

Издигане на последния

*И който иска да бъде пръв, ще бъде от
всички последен*

Да бъдеш от всички последен - колко много това отговаря на начина на живот на човек, който иска да бъде слуга. И колко много се отличава от човешката ни природа.

Когато аз и семейството ми бяхме все още млади, пътувахме в един фургон-фолксваген и разпъвахме палатките си на мястото, където бях поел задължението да говоря. Така много добре се съчетаваше работата с удоволствието. След като пропътуваме 200 мили, обикновено ни заболяваха кокалите от седене и се налагаше да изберем място, където да спрем, за да си починем - понякога това ставаше в някой парк. Можете ли да си представите децата ми как изпъзвяват от фургона и се втурват към единствената люлка в парка, като през

целия път до там викат: "Аз съм последен. Аз съм последен"? Не се опитвайте сериозно да си го представите, защото това никога не ставаше, просто защото това никога не става. Нашата човешка природа ни кара да искаме винаги да сме първи.

Живеем в един съревноваващ се век, но съревнованието става безмислено, ако няма първо място, ако не можеш да се проявиш като най-добър или няма с кого да се състезаваш. Много е трудно да се съревноваваш с някой, който е избрал да бъде последен, който отказва да се присъдени към надбягването, за да докаже, че е ненадминат.

Независимо от това дали го искам или не, да бъда пръв означава да отпратя някого в по-ниско от моето положение. Превъзходството ми е винаги за сметка на някой друг. Предстои избора - да задоволявам ли собствените си интереси или да обичам другите и да им служа? Толкова силен е егоизмът ми, че на дълго и на широко бих ви доказвал, че Библията ми разрешава да се състезавам и че Бог просто "иска" някой да бъде първи - а кой съм аз, че да споря с Бога? /Често откривам, че съм първи в изкуството на намиране на благовидни причини за недостойно поведение./

Между сродници

Тъй като изглеждат полезни в светското общество, много обичаи са били внесени без замисляне и в църквата. Съревнованието е едно от тях. Още от малки в живота си ние сме пропити от идеята да побеждаваме, да бъдем първи, да получим най-много, да спечелим най-големите награди. В училището ни дават ежедневната доза от този съревнователен дух. По този начин часовете, които биха били скучни, се превръщат в удоволствие. Без съмнение това е добър начин на стимулиране. Работим по-здраво в една добра съревнователна обстановка. Но какви са резултатите от съревнованието в Христовото тяло?

Никой не може да оцелее, ако частите му се съревновават една с друга. Тялото е предназначено да бъде здраво и всяка една част да си върши работата, като във всичко сътрудничи с другите части. Съревнованието по своята природа служи единствено на себе си - то е абсолютна противоположност на природата на Исус, който се е отдал да служи на другите. Някои специфични характеристики на съревнованието доказват гореказаното.

За да има съревнование, трябва да има награда - или някаква материална награда или наградата да докажеш, че си по-спосо-

бен от другите и така да спечелиш първото място.

Преди всичко, да очакваш да получиш материална награда за това, че вършиш Божието дело означава, че или не си разбрал какво пише в Библията, или че не искаш да се подчиниш на това, което си разбрал: "Защото Божието царство не е ядене и пиене, но правда, мир и радост в Святия Дух..." /Римляни 14:17/.

Второ, да копнееш да господаруваш над другите означава да не се подчиниш на заповедта да бъдеш последен в полза на другите. Да искаш да заемеш положение над другите е все едно да подхранваш гордостта си. Ако няма гордост постижението да бъдеш по-добър от други-те би било безмислено.

Поради стойността на наградата и стремежа ни към нея, съревнованието е склонно да води към мамене. Вместо да подхранва в нас добрите качества, то предизвиква в нас появата на неща, които вървят заедно с духа на материализъм и гордост.

Открих, че не ме бива да съм победител. Когато докажа, че съм по-добър от някой друг, аз злорадствам. Не мога да се въздържа да не го правя. Това е естествена ми природа. Шегувайки се уж приятелски, често му напомням факта, че съм го победил. Понякога ставам доста неприятен.

Колкото не ме бива да почеля, толкова не ме бива и да губя. След като съм бил победен, започвам да търся в склада, изпълнен с благовидни причини в подкрепа на недостойно поведение. Чувството на завист и възмущение спрямо всеки, който е бил толкова нахален, че да ме победи, избуява. Веднага след момента на поражението навлизам във фазата на планиране на момента, в който ще мога да изравня резултата. Един ден осъзнах, че чувствата, които изпитвам, когато губя или печеля много малко подобават на някой, който се нарича християнин.

Друг проблем при съревнованието е, че чрез него се измерват само най-незначителните ни действия. Никога не може да се даде награда за духовност или вяра, защото те не могат да бъдат измерени. Вместо това измерваме някои конкретни физически показатели като броят на посетителите на неделното училище или най-многого събрани пари за мисии. Наградата, давана за такива действия, ни дава и ключа към истинската мотивация.

Всяко състезание си има своите правила. Кой ги определя? Някой сяда и измисля поредица от правила, които са в зависимост от действията, изисквани от този, който определя правилата. Това е доста деспотичен начин за управляване на живота ни.

И може би най-големият проблем, засягащ здравето на Христовото тяло е, че съревнованието произвежда много победени и малко победители. Да принадлежиш на Христос означава да бъдеш победител и то във вечността. Всяка дейност, която не поддържа тази реалност, но вместо това подсилва често срещаното човешко чувство за поражение, не съответства на модела, поставен от природата на Исус.

Много хора бурно са спорели с мен, че не е лошо да има съревнование в тялото, че е забавно и че си заслужава да го има в зависимост от мотивацията. Но това, което забелязах е, че само хора привикнали да печелят, които по рождение, а не по избор са благословени със силни, добре сложени тела и добър ум, са пламенни в защитата на съществуването на съревнованията. Това още веднъж доказва, че съм бил прав в това, което съм смятал.

От друга страна вярвам, че целта на съревнованията може да се промени. Първата стъпка към това може да бъде обезценяването на наградите или да се цени участието в самото действие, а не постигнатото /напр. истинската радост от извършването или от това, че си с приятели/. Втората стъпка може да бъде замислянето на игри, в които атлетическите умения не се ценят и в които всеки един, независимо от способностите

си се нарежда на една линия с другите. Третата стъпка може да бъде създаването на ситуации, които изграждат дух на общение, а не дух на съревнование. Четвъртата стъпка може да бъде измислянето на такива средства, чрез които да се дава на "по-малко почитани части...повече почит" както Павел посочва във I Коринтяни 12:22-25.

Трябва да осъзнаем и да се противопоставим на един много коварен проблем, който е възможно да възникне. Не трябва да казваме: "Тъй като аз съм най-великият, ти бъди първи. Аз ще бъда последен." Колко противно! Не, ако обичаме другите така, както Исус ги обича, ние толкова много ще се радваме те да стигнат до първото място и да изпитат удоволствие от това, че няма и да забележим как в усилията си да им помогнем сме станали последни.

Вълнуващо е да се замислим върху това, какво би станало с църквата, ако всички ние се отнасяме един към друг по този начин. Вярвам, че слугуването, породено от любов, ще вдъхнови членовете на църквата и така ще завладее сърцата на търсещите, че тълпи от хора ще започнат да ни търсят. На любовта не може да се устои. Копнея някой ден да чуя светът отново да казва за нас: "Как само се обичат тези християни!"

Поради духа на съревнование сред уче-

ниците Си - желанието на всеки да бъде по-голям от останалите - Исус започна да поучава обратното, а именно: кои са качествата на най-големия в царството. Ако искам да живея според поставения от Исус модел, трябва да го оставя да засегне всяка област от живота ми, включително и вътрешната гордост, която ме кара да побеждавам братята си.

Стая в обора

*Защото, който е най-малък измежду
всички вас, той е голям*

Не знам да има награди, подходящи за тези, които са най-малки. Тези, които са най-малки, не правят нищо, за да се прославят. Желанието да бъдеш най-малък е възможно, ако се чувстваш удобно със самия себе си, такъв какъвто си. Ако смятаме, че е обидно да си развалим репутацията, тогава никога няма да изберем да бъдем най-малкия. Ако в нас съществува нездравата необходимост от чуждо признание, ако жадуваме да се реализираме в живота, тогава няма да се насочим към това да бъдем най-малкия.

Ръководителите, отчаяно нуждаещи се от успех, са открили, че наградите и почестите са изгоден начин да манипулират последователите си. Почетни дейци на църква-

та най-безсрамно са се компрометирали в името на едно бъдещо признание.

Както съревнованието действа само, ако е подтикнато от желанието ни за възвеличаване, така и огъня на копнежа за почести се запалва от една черта, абсолютно неприсъща на тази, която е ръководила Исус. Той "се отказа от всичко". Начините, чрез които престъпваме Неговата природа в областта на почестите и признанията са толкова явни, че съм избрал само няколко от тях, които да предложа на вниманието ви.

Обществото, в което живея, е едно рекламиращо и насочено към обществените отношения общество. Страницата, отделена за църквата в местния седмичник, е изпълнена със същите самоизтъкващи суперлативи, които Холивуд използва, за да представи продуктите си. Колко жестоко би било, ако това е най-малко четената страница във вестника! Индивидуални и кооперативни църковни обществени отношения издават списък с постижения и награди по същия начин, както и света прави това. Слушането на уводните речи по фестивали и събрания по случай Рождество Христово представлява едно болезнено преживяване на превъзнасяне. Използването на почетните степени от християнски колежи за получаването на дарения или други подобни изгоди е скандално. В плановете на някои колежи

се включва и извличането на полза от суетата на хората и продажбата на книги на тези, които са получили наградите. Някои представители на деноминационните обществени отношения имат за задача да получават публични почести, които да ги издигнат в деноминационната йерархия. За мой срам и аз самият съм работил съвсем близко с други хора в измислянето на схеми за даване на награди, предназначени да отприщят тази слабост на човечеството и да ги накарат да изпълнят целите си.

Как можем да пренебрегнем предупрежденията на Библията и да продължаваме да използваме наградите, за да манипулираме хората и да продължаваме да настояваме те да бъдат използвани, е въпрос, на който липсва отговор.

Учението на Исус е достатъчно ясно, относно нещата, които вършим за пред другите:

"Внимавайте да не вършите делата на правдата си пред човеците, за да ви виждат; инак нямате награда при Отца си, Който е на небесата. И тъй, когато правиш милостиня, не тръби пред себе си, както правят лицемерите по синагогите и по улиците, за да бъдат похвалявани от човеците; истина ви казвам: Те са получили вече своята награда."

/Матей 6:1-2/

Исус ни подканва да даваме в тайно, а няколко изречения по-долу и да се молим в тайно, за да бъде свободен Отец ни да ни награди на открито. Но независимо от всичко трябва да се остави Отец да ни връчи наградата, а не хората. Не е правилно да разсъждаваме, че веднъж станали част от себепочитаща се система, наградата идва от Отец, защото ни е дадена от системата, а не от нас самите. Павел ясно поставя разграничителната линия във II Коринтяни 10:17-18: "А който се хвали, с Господа да се хвали. Защото не е одобрен той, който сам себе си препоръчва, но той, когото Господ препоръчва."

Двата случая, в които, както изглежда, Исус е бил похвален, не дават достатъчно основания, за да се оправдае изграждането на нашите системи за отдаване на почести. В Лука 2:52 се казва: "А Исус напредваше в ... благоволение пред... човеците". Но точно тези хора, чието благоволение Той печелеше, по-късно Му се присмиваха и отхвърляха, което бе и причина Исус да заяви, че пророкът навсякъде е почитан освен в родината си. По-късно в пасажа, описващ триумфалното влизане /Матей 21/, тълпата, която Го почете, размахвайки клонки и викайки "Осанна", бе същата, която искаше разпъването Му на кръста. Без значение как са получени, почестите от хората са винаги празни от съдържание и кратковременни.

Единствената награда, към която можем законно да се стремим, единствената награда, чиято стойност е вечна е "... наградата на горното от Бога призвание в Храста Исуса" /Филипяни 3:14/. Това "горно призвание" е призванието да бъдем слуги.

Когато страноприемницата е препълнена

Да бъдеш най-малък не е да стоиш в мазето, където се събират ленивата, неадекватна, апатична сган. Според природата на Исус да бъдеш най-малък е избор, който правиш, имайки толкова винокто мнение за другите, че ти се иска да направиш всичко според силите си, за да се издигнат те, като накрая, вследствие на усилията ти в тяхна полза, оставаш последен ... без дори да забележиш това.

Много малко хора могат да стигнат до върха в този живот. Някои биват наранени, други обезкуражени. Но дори и да са способни, на върха има толкова малко място, че и тези, които заслужават да са там, биват изместени. Страноприемницата, наречена слава и богатство, е винаги пълна точно тогава, когато си мислиш, че вече си успял. Толкова много кандидати за най-добрата работа, толкова високи цени за най-хубавите жилища, че просто няма мяс-

то.

Но има едно място, където винаги можеш да намериш свободна стая. Нарича се обор. Оборът е малък и мръсен, там живеят животни, но там е мястото, където Синът на Бога, най-великият в царството, слугата, бе роден. Изглежда, че има достатъчно място, когато става дума за слугуване. Не са много хората, които се борят, за да се настанят в обор. Ако наистина обичате хората и искате да им служите, за вас винаги ще има място. Може би няма да има похвали и награди от тях, но място винаги ще има.

Мария чу ангела, че от нея ще се роди Месия, разбра кои са горди и кои смирени и може би тогава разбра и за оборите. И тя каза:

"Величае душата ми Господа,
и зарадва седухът ми в Господа
Спасителя мой. Защото
погледна милостиво на низкото
положениена слугинята Си;
И, ето, от сега ще ме ублажават
всичките родове.
Защото Силният извърши за
мене велики дела;
И свято е Неговото име.
И през родове и родове
Неговата милост е
върху ония, които Му се боят.
Извърши силни

дела със Своята мишца;
 Разпръсна ония, които
 са горделиви в мислите на сърцето си.

Свали владетели
 от престолите им.
 И въздигна смирени.
 Гладните напълни с блага.
 А богатите отпрати
 празни. Помогна на слугата
 Си Израиля, за да
 помни да покаже милост към
 Авраама и към
 неговото потомство до века."

/Лука 1:46-55/

И така, откриваме Исус в скромни места
 - в оборите, сред бедните, откриваме, че е
 бил слуга, смирен, за пример, че е бил като
 дете, че е бил като най-младия, като по-
 следния и като най-малкия. И където е Той,
 там е слугата.

"Имайте в себе си същия дух, който
 беше и в Христа Исуса;
 Който като беше в Божия образ, пак не
 счете, че трябва твърдо да държи
 равенството с Бога, но се отказа от всичко,
 като взе на Себе Си образ на слуга и
 стана подобен на човеците;
 и, като се намери в човешки образ, смири
 Себе Си и стана послушен до смърт,
 даже смърт на кръст
 Затова и Бог Го превъзвиси и Му подари

името, което е над всяко друго име;
Така щото в Исусовото име да се поклони
всяко коляно от небесните и подземните
същества, и всеки език да изповяда, че
Исус Христос е
Господ, за слава на Бога Отца."

/Филипяните 2:5-11/

Сбогом на насилническата тактика

*Христос Исус не счете, че трябва твърдо
да държи равенство с Бога*

Павел стига до дълбочините на личността и природата на Исус в посланието си до църквата във Филипи. Той използва някои от описанията, които сам Исус даде в поученията Си за най-големия в царството. Но също така прибавя и някои свои нови прозрения: "Имайте в себе си същия дух, който беше и в Христа Исуса; Който като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенство с Бога: /Филипяните 2:5-6/. Ако трябва с най-прости думи да кажем как се тълкува този пасаж, то там се говори, че независимо от

това, че бе достоен поради равенството си с Бога, Исус не се опита да превземе царството насила.

Огромни суми пари се използват днес в света за въоръжаване, но Исус ценеше високо хората и затова не искаше да ги насилва. Със сигурност Той можеше да извика легиони ангели, за да Го спасят от кръста и да отмъстят на тълпата, която се отнесе зле с Него. Но Той не го направи. Нищо не можеше да Му попречи да обикаля из страната, да сграбчва хората за вратовете и да ги заплашва с космическо изстребване, ако не Го последват. Но не го направи. Той се отказа от всичко, което би могло да разруши или да попречи на способността ни да избираме. Любовта действа по този начин.

Матей цитира Исаия, за да разкрие нежността на Исус:

"Ето Моят служител, Когото избрах,
Моят възлюбен, в Когото е благо-
волението на душата Ми; Ще положи
Духа Си на Него, И Той ще възвести
съдба на народите. Няма да се скара,
нито да извика, Нито ще чуе някой
гласа Му по площадите; Смазана
тръстика няма да пречупи, И замъж-
дял фитил няма да угаси, Докато
изведе правосъдието към победа."

/Матей 12:18-21/

Нямаме подходяща фраза, с която да обясним думите смазана тръстика и замъждял фитил. Най-близко по значение на това, което Исус казва е: "Той няма да ритне някого, който е паднал и ще търси най-малката искра надежда в хората, за да разпали огън от нея."

Когато бях в "Бой Скаутс" палехме огън като използвахме кремък или като триехме пръчки една в друга. Вземахме шепа лесно възпламеним материал, наречен прахан и го поставяхме там, където биха попаднали искри от кремъка или топлина от пръчките, която да го накара да затлее.

Ако действаме бързо, в прахана скоро ще се появи искра. Никога не видях човек, който поглеждайки към тази искра да я потуши, оплаквайки се, че това е само една искра. Напротив, хората вземаха прахан в шепите си и го разпръскваха върху искрата, опитвайки се по този начин да осигурят допълнително кислород, за да се запали огън. Всичко това много добре описва начина, по който Исус се отнася към нас, а от друга страна е толкова неприсъщо за начина, по който ние се отнасяме един към друг.

Като преподавател в колеж ми е наложено да оценявам хората с оценки. Това ми е най-малко приятната част от преподаването. Според системата, ако хората не отговарят на поне шестдесет и пет процента от поставения от мене стандарт, те не

заслужават да бъдат повече в присъствието ми. Трябва да отидат някъде другаде.

За нещастие съзнателно или не, ние поставяме оценки на хората, когато ги преценяваме като цяло. Ако не отговарят на повечето от критериите ни за качествени хора, тогава спираме да търсим начини да им дадем възможност да бъдат наши приятели. В църквата, ако някой не успее да живее поне според осемдесет процента от принципите ни за нормално поведение, тогава нямаме вече време да се занимаваме с този човек.

Колко се различава нежната покана на Исус от осъдителните урагани, безмълвни или изречени, които изсипвам върху отрудените и обременени хора: "Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремене е леко" /Матей 11:28-29/. Той не ни потъпква, защото вижда само една искра надежда в нас. Не, Той нежно ни приповдига и раздухва великия вятър на Бога, докато Неговият огън ни кръсти.

Целта оправдава ли средствата?

Другото значение /допълнение към вече казаното/ на Филипяни 2:5-6, което също говори за ненасилническото вземане на царството е, че Исус не е бил воден от сляпа амбиция. Когато целите са от най-високо естество и представят вечни ценности, тогава е трудно да се поддържа в подходящо равновесие метода за постигането на тези цели. Всички сме чували въпроса: "Целта оправдава ли средствата?"

Исус, който имал най-високите цели, сигурно се е чувствал свободен за използване всякакви средства, необходими за постигането на дадена цел, но е отказвал да бъде сляпо движен от тях. Всеки, който е работил в промишлеността или в коя да е човешка икономическа система е запознат с безскрупулните методи, използвани от по-амбициозните, за да се издигнат или за да се увеличат доходите. Такова увеличение обикновено е за сметка на някой друг. В църквата също някои хора стават пионки в ръцете на други или камъни, през които те преминават, за да изпълнят целите си, дори и толкова приемливи цели като разпространяване на евангелието.

Печелившите начини

Голяма част от евангелизма днес прилича на бясното ядене на огладняла акула - мятаме се насам-натам, разпръсквайки много кръв около себе си, zasiщайки глада си за статистики. Съществува следният модел на мислене: "Най-важно е да ги накараме да кажат молитвата на покаяние. Няма значение как ще го направим, важното е да я кажат. Без значение е дали разбират достатъчно добре какво са направили, важното е, че казват тази молитва."

Вследствие на това ние сме използвали всякакви начини да достигнем до грешниците, начини, в които липсва любовта и личното отношение към тези хора. Научени сме да подхождаме към тях така, както някой търговец би подходил, да не разкриваме причината за разговора си с тях, докато не настъпи подходящия психологически момент и след това да пристъпваме към "края" /молитвата за покаяние/, независимо от това дали сме поканени да направим това или не. И така, приключваме с ритуала, оставяме подходяща литература и изчезваме от живота на човека. Напускаме новото си дете и се надяваме то да намери пътя си към вратата на някой човек или някой друг да си спомни да го посети.

В Новия Завет единственият път, когато се случи нещо подобно на съвременното призоваване на хората за покаяние, беше в деня на Петдесетница, когато след проповедта на Петър три хиляди човека приеха Христос. Съществената разлика, е че не Петър отправи призива за покаяние, а самата тълпа. Колко се различава това от съвременната ситуация! Дали Святият Дух движи хората е без значение - ние сами се опитваме да го направим. Евангелизаторите търгуват с тайни за това кой е най-добрият начин да накараме да дойдат до олтара максимален брой хора. Тъй като съм бил в църквата през целия си живот, смятам, че съм бил подложен на всички форми на манипулиране и ме боли, когато си спомня това, но нека да разгледаме някои от тях.

Колко често съм чувал заключения на проповеди без да имат никаква връзка с посланието, което току-що е било проповядвано. Например, някоя история за човек на смъртно легло, предназначена да разчувства хората точно преди призива за покаяние.

Цялата тази структура от наведени глави, затворени очи и нежно свирещ орган създава една недействителна атмосфера, която може да действа разрушително на способността на човек да направи истински избор. В тази създаваща настроение атмосфера, психологическият натиск, който

няма връзка с предстоящия избор, може да се намеси в играта и да обърка всичко.

Веднъж, когато представях благовестията на един човек и му дадох възможност да вземе решение за или против Христос, той ми зададе въпрос, който ме накара да се замисля и да се чудя през какви ли мъчения е преминал, преди да се срещнем.

Той ме запита: "Ще ми останеш ли приятел ако откажа да приема Христос?" Евангелизмът, според Исусовия стил, никога не кара хората насила да правят нещо, което да не зачита личната им свобода. Той увеличава способността им да направят избор, вместо да им я отнема.

Евангелизмът, според Исусовия стил, никога не използва измамни средства или нечестие в каквато и да била форма, за да накара хората да повярват. Бог е истина и съществува реално. Всякакви средства, които изискват човекът да бъде измамен или изигран или средства, които действат под булото на тайнствеността, оскверняват стила на Исус.

Евангелизмът, според Исусовия стил, се съсредоточава върху самата личност на Исус, вместо върху несъществуващи църковни доктрини или стилове.

Евангелизмът, според Исусовия стил израства от плода на живота ни и ни моли да имаме желание да разкриваме себе си, дори и на грешниците.

И отново, Исус, който дойде да изкупи

хората, а не да ги използва, отказа да се възползва от тях по пътя си към кръста. Той лесно можеше да се възползва от покаяващия се Закхей или от търсеция царството богат младеж, или от тълпата, която нахрани и която искаше да Го направи цар. Но Исус, отдаден на най-великата цел, бе еднакво посветен и на най-великите средства за нейното изпълнение. Той бе воден от любов и покорство, а не от слепи амбиции.

Здравейте, аз съм преподобни...

Христос Исус...се отказа от всичко

Той се отказа от всичко, не остави нищо в Себе си /великият кенозис/. Той напълно се обезличи, остави доброто Си име.

Спомням си как баща ми клатеше глава и си повтаряше отново и отново едно и също нещо: "Ако само знаех какво означава това. Има сила в това. Ако само можех да го разбера." Може би това е и причината, поради която този стих се е запечатал в главата ми и ме вълнува така, както вълнуваше и баща ми. Доброто име е от голямо значение за мен. Аз искам да ме виждат с подходящи за доброто ми име хора, да бъда запомнен в добра светлина, когато ми правят реклама да изписват правилно името ми, да живея в съседство

с подходящите хора, да карам подходяща кола, да обличам подходящи дрехи. Но Исус се отказа от доброто Си име!

Изграждането на личния имидж се представява от една значителна промишленост в Съединените Щати. Кандидатите за президенти и други хора, които се нуждаят от явен израз на одобрение от публиката, дават милиони долари само за изграждането на имиджа им. Рекламните кампании изразходват милиарди долари само, за да те накарат да забележиш, че техните клиенти са около теб и да изградят в теб такъв имидж, който да те накара да им се довериш, независимо от качеството на рекламиралия продукт.

Доброто име или добрата репутация е просто средство за контролиране или манипулиране на другите, за да извлечем от тях максимална изгода. Повечето хора го правят. А ние, духовните лица, със сигурност го правим. Ако аз ви се представя с думите: "Здравейте, аз съм преподобния господин Гейл Дийн Бруин", тогава аз веднага ще се превърна в заплаха за вас. Вие ще очистите действията си - ще престанете да псувате, ще скриете това, което четете - ще станете неистински.

А ако не се представя така, мога да облека черен костюм и бяла риза. Така веднага ще разберете, че съм или съдия, или погребален агент, или проповедник. И резултатът ще бъде същия.

Или мога просто да говоря с гласа, с който говоря от амвона - свещенически тон, с по една сълза във всяка дума - и веднага ще разберете, че съм проповедник, защото само те говорят така. И отново ще се почувствате застрашен.

Пътувайки със самолет от Лос Анджелис до Далас, имах възможност да благовествам на собственик на компания за производство на електротехника. Когато наближи момента, в който той би искал да приеме Господа, той спря и ме запита как си изкарвам прехраната. Казах му, че съм духовно лице. Колелата започнаха да се въртят в главата му, мъчейки се да си спомни какво бе казал на този свещеник. А дамата, стояща от другата ми страна, дочувайки, че съм духовно лице, извика от удоволствие и ме увери, че много искала да се срещне с някой като мен, за да може да му зададе няколко въпроса. При което тя ме запита неща от сорта на: "Колко ангела могат на практика да седнат на върха на игла?" Разговорът с мъжа, който бе важна клечка, продължи в "подходящия" за мойта длъжност тон. Тежестта на цялата тази недействителна представа, която се опитваме да създадем за себе си, се стовари върху мен, премазвайки ме.

Все още се чудя на книгите, които съм чел, написани от велики мъже, които ме потикват да поддържам професионалния си имидж на духовен служител. Те ме

увещават да не разрешавам на хората ми да се доближат дотолкова, че да ме виждат с несресана коса или да ме викат, използвайки първото ми име. Те трябва да бъдат научени да уважават службата на пастира и да я почитат като професия - на това ме учеха тези книги. Може би това е и причината, поради която срещам в пътуванията си толкова много самотни и отчаяни пастири. Но Бог не ни е предопределил да живеем по този начин според Лука: "А всичките бирници и грешници се приближаваха при Него да Го слушат. А фарисеите и книжниците роптаеха казвайки: Той приема грешниците и яде с тях" /Лука 15:1-2/.

Исус продължаваше да прави неща, които представляваха заплаха за доброто Му име. Той не се интересуваше с кого ще бъде видян. Една бивша проститутка присъстваше неизменно в групата Му. Той правеше това, което бе най-добро за дадения човек, независимо от цената за Самия Него.

"И един от фарисеите Го покани да яде с него; и Той влезе във фарисеевата къща и седна на трапезата. И, ето, една жена от града, която беше грешница, като разбра, че седи на трапезата във фарисеевата къща донесе алабастров съд с миро.

И като застана отзаде при нозете Му и плачеше, почна да облива нозете Му със сълзи и да ги изтрива с косата си, целуваше нозете Му и мажеше ги с миро. А като видя това фарисеят, който Го бе поканил, думаше в себе си, казвайки: Тоя ако беше пророк, щеше да знае коя и каква е жената, която се допира до Него, че е грешница."/Лука 7:36-39/

Един добър фарисей никога не би разрешил на някоя жена /още по-малко пък на проститутка/ да го докосва пред погледите на хората. Но в този случай, една жена с лоша репутация започва да гали краката на Исус по единствения за нейните умения начин. Вместо да я осъди за това, Исус порицава критично настроенния фарисей и показва уважение към тази покаяваща се жена, която не престава да целува нозете Му откакто е пристигнал.

Имам приятел в един огромен град, където проституцията е законна и жените се показват в стаи, така че клиентите могат да си изберат тази, която им харесва. Той е уважаван пастир, когото Бог е натоварил да помогне на тези жени. Той осъзнал, че никой не го е грижа за тях. Всички, които биха могли да ми помогнат, отбягват мястото, където са те, за да не опетнят собствената си репутация. Той започнал да влиза

в тези домове и да говори там с жените. В началото те се опитали да се държат еротично, но бързо осъзнали, че той не е там, за да се възползва от телата им и започнали да говорят с него за Христос и действителния свят. Този пастир рискува собствената си репутация и доброто си име за тежестта на любовта. Подозирам, че и Исус е правил същото.

Ако аз наистина съм пилигрим или странник в този свят, аз не се нуждая да се държа за нещо, което може да ми гарантира успех - нито за моето добро име, нито за това, което притежавам.

Това, което притежаваме, е девет десети...

Павел ни дава още по-задълбочено виждане за това какво означава за Исус да се откаже от всичко във II Коринтяни 8:9: "Защото знаете богатата на нашия Господ Исус Христос, че богат като бе, за вас стана сиромаш, за да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия."

Независимо от това как тълкуваме този стих - беден по дух или финансово беден - резултатът е силно разтърсване на собствената ни природа. След като получа едно ново виждане за природата на Исус, аз започвам да разбирам защо Той казва, че е по-трудно за богатият да влезе в

царството, отколкото за камила да мине през иглено ухо. Притежаването на богатство е може би най-сериозната пречка за израстването ни в природата и начина на живот на Исус. Богатият има да се отказва от толкова много неща.

Когато Исус разговарял с богатия млад управител, който полагал искрени усилия да живее и да мисли праведно, и открил, че той е завладян от собственото си богатство, последното наставление, дадено от Исус към този човек било: "Иди продай все що имаш и дай на сиромасите".

Удивлявал съм се от това колко много хора /в това число и аз/ се опитват да дадат рационално обяснение на желанието си да са богати, заявявайки, че искат да са богати, за да могат да помогнат на хората с парите си. А междувременно не проявяват и най-малкото желание да служат на хората.

Разбира се, Исус познаваше сърцата на хората и знаеше как най-добре да се съпротивлява на изкушенията, поставени пред Него. Неговите наставления не бяха: "Иди продай всичко, което имаш и го дай на Бога чрез моята организация." Нито пък бяха: "Покажи любовта и всеотдайността си като продадеш това, което имаш и го дадеш на Мен, Господ."

Всичко друго изглеждаше че е наред при младия управник. Може би изпълнението на Исусовото наставление е било

единствената стъпка, която му е липсвала, за да може да обикне истински хората. Но също така е вярно и това, че Исус не е казал на всичките си богати приятели, че трябва да продадат всичко, което имат и да го раздадат на сиромасите, така както каза на младия богат управник. Той е имал остро развито чувство за това къде е нашето богатство и сърцето ни.

Исус не се отказвал от влиянието на това, което имал да каже за богатството като цяло, независимо, че не винаги, това, което е говорил, е било разбирано от учениците Му, а още по-малко пък е било оценявано от фарисеите. Фарисеите смятали, че притежаването на богатство е знак за Божието благоволение над тях и че хората, които са бедни, са такива поради недоволството Му от тях. Исус непрекъснато преобръщал обратно ценностната система на света:

"Всичко това слушаха фарисеите, които бяха сребролюбци, и Му се присмиваха, и рече им: Вие сте, които се показвате праведни пред хората; но Бог знае сърцата ви; защото онова, което се цени високо между хората, е мерзост пред Бога." /Лука 16:14-15/

Ценното за човека е мерзост пред Бога. Каква присъда за нашата система! Природата на Исус се противопоставя на падналата човешка природа и едновременно-

но с това я изкупва. Исус ни помага правилно да разберем приоритетните ценности чрез следния разговор:

"Учителю, знаем, че право говориш и учиш, и у Тебе няма лицеприятие, но учиш Божия път според истината; право ли е за нас да даваме данък на Кесаря, или не? А Той разбра лукавството им, и рече им: Покажете ми един динарий, чий образ и надпис има? И /в отговор/ казаха: Кесарев. А Той рече: Тогава отдавайте Кесаревото на Кесаря, а Божието на Бога."
/Лука 20:21-25/

Парите спадат към Кесаревата област, независимо от това дали на тях пише "В Бога вярваме" или не. Те са от света - символа, около който се трупа алчността ни.

В този век желанието за "повече" е накарало много родители да работят на няколко места, за да осигурят на семейството си по-висок стандарт на живот. В желанието си да изпъкнат, те са лишили децата си от най-скъпоценното богатство, което те имат - самите себе си. Моля се за едно поколение, което да приеме по-нисък стандарт на живот, за да се отдаде на семейството си и на другите хора.

Хората спадат към Божието царство. Неговият надпис е върху нас. Той ни е създал по своя образ и ние трябва да бъдем даде-

ни на Него. Това, че е станал беден не е било, за да създаде драматичен шок, с който да впечатли света, нито за да си докаже, че може да го направи. Не, Той стана беден заради нас, за да станем ние богати чрез Неговата бедност.

Построяването на по-големи хамбари

Много лесно загубваме от погледа си правилните приоритети, когато вземаме практични решения в живота си. Нека да вземем като пример как избираме оборудването за църквата. Удобствата в църквата, които ние знаем, не са били част от ранната църква и със сигурност не са нещо, което Исус е заповядал. Те стават съвместими с природата на Исус само чрез прилежно търсене и осъзнаване.

Когато решаваме къде да построим църква, ние правим социологическо решение относно това коя прослойка хора ще се чувстват удобно да идват там. После, когато трябва да решаваме какъв да бъде археологическия ѝ стил, вземаме друго социологическо решение относно това кой ще се чувства удобно да присъства в църквата. С всеки нов избор броят на хората намалява. Когато избираме по какъв начин ще протича службата, ние правим друго социологическо решение относно това кой

ще участва заедно с нас в службата. Изборът ни на стил на обличане, на книги за четене или на различни правила и ограничения още повече стесняват кръга на хората, които ще посещават църквата.

Изглежда, че целият подход на Исус премахва тези ограничения. Той отвори широко ръцете Си за отрудените и обременените. Всичко, което правим така, че да се затвори вратата на тази група хора, не е съвместимо с природата на Исус.

Едно от най-ужасните неща, промъкнали се в процеса на вземане на решение относно удобствата в църквата е изявлението: "Исус заслужава най-доброто". Съгласен съм, че Той наистина го заслужава, но проблемът е, че ние нямаме и най-малка представа какво е най-добро, докато не разберем в пълнота природата на Исус и не започнем да се стремим към нея. В противен случай ще започнем да приписваме материален разкош на Този, който непрекъснато избягваше себепрославата. Аз мисля, че това, което имаме предвид е: "Ние заслужаваме най-доброто".

Как е станало така, че да изкривим евангелието до такава степен, че по-голямата част от дохода на църквата да се изразходва за закупуване на разни удобства, вместо да се използва за хората? Светът се е изправил и вика: "Егоисти!" Ако сме истински странници, които само преминават през този свят, какъв е смисълът да

изразходваме такава голяма част от времето, енергията и запасите си във физическо строителство, когато нуждите на хората остават незадоволени?

Ако трябва да избираме сграда или строителен проект за църква, би трябвало да си зададем няколко въпроса. Ще ни даде ли тя възможност да станем по-добри слуги? Ще ни накара ли да се държим господарски с другите? На какво ще бъдем ние пример в тази сграда? Можем ли да се смирим в нея? Можем ли да бъдем като децата в тази сграда? Тя резултат на наша амбиция ли е? Ако трябва лично да платим за нея, бихме ли я построили? Хората ще си мислят ли за нас, че сме се отказали от всичко, виждайки тази сграда? Бихме ли умряли за тази сграда или можем да я пожертваме? По какъв начин ще я пазим от хора, които биха я рушили? Ще им разрешаваме ли да цапат килима? Ще ги пускаме ли да влизат боси? А босите ще се чувстват ли удобно като влязат? Има ли някакви портрети, които да овековечават други личности, освен личността на Христос? Има ли в сградата скамейки или области, за които се "разбира", че са запазени за определени хора? По какъв начин можем да различим бедните от богатите в тази сграда?

Ако трябва да имаме сгради, нека да престанем да използваме модела на театрите от последните векове, където представле-

нието на сцената е най-важното нещо и всички места са съобразени с това. Нека да проектираме сгради, които ще спомогнат взаимоотношенията в тялото да се задълбочат и които да ни дадат възможност да изпълним призива да се обичаме един друг. Нека да се знае, че действието се развива не на сцената, а в събранието и че Бог, а не нашата постройка е центъра на нашето служение. Нека престанем да участваме в рекламните страници на вестниците, които дават информация къде какво представление има в усилията си да примамим рибата от някой друг аквариум.

Каквато и сграда да имаме, нека да я оползотворяваме седем дни в седмицата, за да бъдем добри настойници. И каквото и да построим, нека не се държим здраво за него, знаейки, че тези неща, които могат да бъдат поклатени, ще бъдат поклатени, а само вечните ще устоят.

До земята

*Като взе на Себе Си образ на слуга и
стана подобен на човеците; и като се
намери в човешки образ*

Църковен служител на висок пост веднъж изрази пред мен страха си от това, че според него, съм описвал Исус използвайки прекалено човешки термини. Той чувствал, че съм бил на опасно късо разстояние от хуманизма. Едва ли е така. Хуманизмът признава единствено човека за Бог. Но Исус беше и Бог, и човек в пълнота. Ако е бил наистина човек, то Той е бил точно такъв, какъвто съм аз, човек със същите изкушения и страсти.

Авторът на Евреи ни открива, че : " Нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях" /Евреи 4:15/.

Изкушен така, както съм и аз изкушаван? Синът на Бога? Това е малко трудно за вярване, но е истина. Понякога си мисля, че съм поставен пред такива изкушения, пред които Исус едва ли се е изправял, но Той е "бил във всичко изкушен".

Яков пише следното: "А който се изкушава, се завлича и подлъгва от собствената си страст" /Яков 1:14/.

Означава ли това, че страстта на Исус е същата като моята? Явно е така, защото това е източникът на изкушение - когато се завличаме и подлъгваме от собствената си страст. Но въпреки това Той беше без грях. Чувствам се насърчен от факта, че независимо от това, че Исус е бил като мен, Той е имал способността да се подчини напълно на Отца Си, а сега предава тази си способност, както и греховността Си на мен. Исус е бил 100% човек - изпотявал се е, миришел е, къпел се е... Бил е 100% човек и 100% Бог.

Това ме прави свободен да бъда смирен, да нося своята човешка природа, да не се опитвам да я крия в присъствието на приятели, да не си слагам маската на духовност, ако ми липсва такава, да се науча да бъда честен относно себе си, да приемам, когато ми прощават и сам да прощавам.

Живот без тежест

Нищо не е толкова редовно, колкото плащането на сметките. Повечето от нас никога не могат да избягат от тежестта на дълговете си, въпреки че така копнеем да бъдем свободни. По същия начин, когато станем на тридесет години можем да напишем дълъг списък с неща, които бихме искали да не сме казвали или правили - грехове спрямо други хора, за които носим чувството на вина. И в същото време можем да напишем списък с несправедливостите, които сме преживяли, спомените, които събуждат гняв в нас и предават горчивина към товара, който носим.

Тежестта от дълговете, прегрешенията и горчивината са все тежести, които разрушават мира и правилните ни взаимоотношения с другите - тежести, които могат да бъдат отхвърлени единствено чрез прощителност. Слугуването на хората знае как огорчението осакатява слугата и го прави безполезен, и слугуването иска за другите тази свобода, която идва от прощителността. Исус избра прощителността като основна черта на тези, които Го следваха:

"Тогава Петър се приближи и Му рече: Господи до колко пъти като ми съгреши брат ми, да му прощавам?"

До седем пъти ли? Исус му рече: Не ти казвам: До седем пъти до седемдесет пъти по седем". /Матей 18:21-22/

Обикновено, въпреки че съм доста предпазлив, аз успявам да простя, след като съм простил веднъж. Но Исус иска да се оприлича на брата, който се бори със себе си, защото иска да се промени, но не винаги успява да го направи. Исус иска да го науча как да прощава като аз самият му простя, точно както Той научи учениците си казвайки: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят."

Сякаш Исус независимо от ужасните, дълбоки рани, които ние му нанесохме, моли Отец да се помири с нас и Му казва: "Нека да ги научим един добър урок - да им простим. "Боже, помогни ми да обичам грешника в греха му, а на него помогни да разбере, че го обичам!" Грехът е изкривяване на природата, с която сме създадени. Простителността има удивителната сила да поправи това изопачаване.

Простителността също е начин за премахване на дистанцията между хората, помага ни да стоим близо един до друг и да се прегръщаме - действия, абсолютно съответстващи на слугуването.

Любов, обвита в човешка плът

Малко са нещата, които изразяват толкова силно топлина и приемане, както докосването. Дори детето оценява докосването. По време на буря през една нощ майка отива в спалнята на малкото си момиченце, за да го успокои. Тя му казала: "Не се безпокой, Исус е тук и Той ще те пази". Дъщерята отговорила: "Добре, ти спи тук при Исус, а аз ще отида да спя при татко!" Това дете се нуждаело някой да бъде до него.

Изглежда толкова нормално, че чрез превъплъщението при нас идва царят-слуга, който може да ни докосва и когото ние можем да докосваме. Библията е изпълнена със стихове, в които се говори за това как Исус докосва хората. Тъй като любовта Му към хората е толкова съвършена, дори прокажените, тези, до които никой не се докосвал, почувствали топлината на ръцете Му. Децата, животните, земята, създадена от Него са усетили Неговото докосване. Не е чудно, че толкова много от фразите "един друг" в Новия Завет изразяват интимност, която изисква докосване. Не е чудно, че докосването при миенето на краката е било изисквано, за да има общение между Исус и Петър. Не е чудно, че докосването /дори и само до края на дрехата/ носи изцеление. Не е чудно, че

встъпването в служение изисква също "полагането на ръце". Не е чудно, че дарби и правото за онаследяване се предават от човек на човек чрез полагането на ръце. Не е чудно, че авторът на Посланието към евреите смята полагането на ръце за едно от първоначалните учения на християнството.

Исус е бил дори уязвим за докосването. В градината след Възкресението. Той казва на Мария Магдалена да не Го докосва, защото все още не се възнесъл при Отца Си. Явно нейните женски ласки са били твърде силно въздействащи за Него, тъй като Той все още бил в плът.

Докато беше на земята, Исус бе любов, обвита в човешка плът! И дори и сега сагата за възплъщението продължава с това, че Исус ходатайства за нас пред Отец. Книгата Евреи /4:15/ ни напомня, че Той все още ни състрадава в нашите немощи.

Като баща и син

Смири Себе Си и стана послушен

Винаги съм имал изопачено разбиране за подчинението. За мен то е било свързано с неприятния работодател, с изисквания да правиш това, което не искаш да правиш и което смяташ, че не е правилно да правиш, но си заставен да направиш от някой по-голям и по-силен от теб. Но това не е значението на подчинението в живота на Исус. Каква е разликата?

За него е било радост да се подчинява, защото това е означавало да бъде верен на първоначалната Си природа, природата на създадените по образа на Бога Адам и Ева, която те са омърсили по собствен избор. Най-характерният белег за живота на Исус бе Неговото пълно подчинение към Отец Му: "Истина, истина ви казвам, че може Синът да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец,

понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши. Защото Отец любя Сина, и Му показва все що върши сам..." /Йоан 5:19-20/.

Тъй като Исус разкрива природата на Бога би трябвало да приемем, че всички черти, обсъдени в тези страници, описват Бога на цялото творение. Бог и Неговият Син са слуги, примери за подражание, смирени, като деца, като най-младия, като последния, като най-малкия, не използват насилие, отдали са всичко от Себе Си. Тези качества, израз на любовта, са ръководните принципи и са дори задължителни за живота на Исус. Той абсолютно винаги ги е спазвал.

Исус бе послушен на природата Си на слуга в човешки образ, дори и когато бе в Гетсимания, където цената, която трябваше да плати астрономически нарастна. В най-критичния момент Той избра да извърши това, което най-пълно разкрива любовта на Отец към нас.

Поради егоизма си аз най-често не успявам да изпълня точно това - да избира да върша тези неща, които са израз на любовта ми към хората. Но Исус знаеше тайната на подчинението, което носи радост. В Матей Той дава на учениците Си по най-сбит начин тайната на Бога, атома, от който всичко останало се изгражда:

Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва. Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери.
/Матей 16:24-25/

Ако успея напълно да приложа този принцип в живота си, всички останали, които обсъждахме тук ще си дойдат на мястото от само себе си. Това е същността на начина на действие на Бога, същността на това, което държи вселената в едно цяло, на това, което поддържа тялото ми живо, на това, което поддържа Христовото тяло в действие, така че ако аз активирам този принцип в живота си, той повече от всичко друго ще отприщи силата на Бога в живота ми. Това не е нещо чудно или тайнствено. Но и не носи в себе си драмата, която други стихове носят и затова лесно го забравям.

Работата ми върху принципа да се отдавам напълно, произведе за мен в съответването много по-големи резултати, отколкото кой да е друг принцип. Той драстично промени собствения ми живот. Всички егоистични сили, които създават в живота страданията и всички останали неправилни неща, се отстраняват от пътя ми, когато вляза във връзка с Божия живот, атомът,

който ме кара да действам с любов към хората.

Харизматичните дарби, които толкова силно вълнуват хората, също са подчинени на този принцип. Никой от тях не трябва да бъде използван за егоистични цели, а само за назидаване на тялото. Дарбите на служенията трябва да бъдат използвани за обучаване на другите. Всяко действие, което не е от полза за другите, е неподчинение и е разрушително за тялото.

Нашата вяра е била омърсена с много от изискванията за святост, които са станали чисто лични и нямат почти никакво отношение към това как трябва да се отнасяме с другите.

На един християнски фестивал разговарях с две двойки, едната, от които бяха будисти, във връзка със семинара, който бях изнесъл там същия следобед. Някъде по средата на разговора, мъжът от двойката християни запали цигара, като се извини, казвайки че иска да ги откаже, защото пречат на свидетелстването му.

Жената от двойката будисти каза нещо, което и до сега ме разтърсва: "Когато някой от нас стане християнин, ние, нехристияните не гледаме на това доколко той живее според някакви самоналожени стандарти за благочестие, а искаме да видим по какъв начин ще се промени отношението му към хората." Почувствах се така сякаш чувам слово на Бога от нея.

Фарисеите можеха да обвинят Исус, че е чревоугодник и винопиец, но не можеха да Го обвинят, че не обича хората. Той успя. Той бе послушен на Отец.

Странна дума

Сила за подчинение на Отец дойде у Исус чрез помазанието на Святия Дух, което също идва от Отец. Но помазанието не винаги се разбира правилно. В миналото съм чувал да се използва като някаква странна дума, с която се привлича вниманието на хората. Когато някой служител почувства, че помазанието е върху него, тогава физическите резултати са незабавни. Силата на гласа се покачва. Удрянето с ръка по амвона зачестява. По същия начин, когато хората от събранието говорят, че някой проповедник е бил помазан, това няма нищо общо с казаното от него, а с начина, по който той е проповядвал, т.е. стила му на проповядване.

Но нека да видим какво влияние оказва помазанието върху Исус. Първо, Той е бил заведен от Духа в пустинята, където, докато постеше, бе сериозно изкушаван от дявола. Там Той вижда колко са силни нещата, които ни събарят. Там усеща през какво преминаваме ние и открива колко сме земни. После, след като спечелва битката,

Той отива в синагогата, където Му подават един свитък от Исаия, който Исус прочита:

"Духът на Господа е на Мене,
 Защото Ме е помазал да
 благовестявам
 на сиромасите.

Прати Ме да прогласи
 освобождение на пленниците,
 И прогледване на слепите,
 Да пусна на свобода угнетените,
 Да проглася благоприятната
 господна
 година".

/Лука 4:18-19/

По такъв начин действа помазанието върху Исус. Помазанието потиква Исус да действа според природата Си - да бъде послушен.

Свещеното помазание, за разлика от социалното и медицинското помазание, си има специфично значение - да се посветиш на Бога, да се отделиш, да ти се даде сила да изпълниш конкретна цел. Думата Месия или Христос означава "помазаникът". С други думи, Исус е бил напълно посветен, отделен, дадена Му е в пълнота необходимата сила не, за да стане гласът Му по-висок или начинът Му на говорене по-красноречив, а за да направи нещо - да благовества, да прогласи освобождение на пленниците и прогледване на слепите и да пусне на свобода угнетените. Това е, което

помазанието трябва да произведе в мен, ако следвам Исус.

Наред с нещата, които помазанието Го кара да върши, обърнете внимание и на клиентелата, при която Го изпраща - бедните, затворниците, слепите, угнетените. Никой от тези хора не беше в състояние да му заплати по подходящ начин за услугите Му. Те можеха само да получават. Послушанието "мисли" повече за това как да даде, а не как да получи.

Нека сега да видим при какъв вид хора ще ни изпрати помазанието и какво трябва да им кажем.

На чия страна е Бог?

Да благовестваме на бедните. Мисля, че бих предпочел да благовествам на богатите. Те по-добре използват това, което им се дава. Но бедните хора едва ли знаят какво да правят с Благата вест, а и тя рядко достига до тях. Те са склонни да прекаляват, когато им попадне нещо добро и да се опитват да се възползват от него. Мисля си, че не можеш да помогнеш на бедните, докато не разберат какво да правят, когато им се помага. Но независимо от това първият резултат от помазанието върху Исус бе да благовества на бедните.

Освобождение на затворниците. Кога за последен път сте посетили някого в затвора? Може би ще се засрамите, че дори не познавате някой, който е в затвора.

Ако сте като мен, склонни да кажете: "Защо трябва да посещавам някого в затвора? Те са там поради закона за справедливостта като част от наказанието им и реабилитирането им се състои в това да бъдат лишени от взаимоотношения с хора като мен", тогава тази част от помазанието има за вас значение, което е силно обезпокоително.

Не на всички хора по затворите им е дадена или им се дава справедливост. За много от тях, тъй като нямат богатство, за да платят за продължаване на законните процеси, отдавна е минало времето, когато е трябвало да бъдат освободени, ако справедливостта се разпределяше за всеки по равно, и сега чезнат в килиите си. Затворите са едни от най-удобните места за хората да бъдат забравени. Това със сигурност не действа добре на виждането на затворника за живота. И така Исус намира забравените и си спомня за тях.

Независимо от това, че са се провалили в обществото и сега си плащат дълговете, фактът си остава, че в затворите лежат хора, а Исус дойде за хората. След като бе затворен поради ролята, която изигра в Уотъргейт, Чък Колсън, като законен

експерт видя несправедливото положение на много от хората по затворите. Това разкритие така промени отношението му, че той от съветник на президента стана служител по затворите в името на Исус.

Не е добре да живееш в съседство със затворници, ако искаш да развиеш силна личност или високо чувство за достойнство; но независимо от това тази е нашата цел за хората, ако ги обичаме. Исус ги обичаше и затова Той дойде да прогласи освобождение за затворниците.

Ако се чувствате неудобно от това, че наблягам повече на физическите затвори, а вие предпочитате да разгледаме нещата откъм страната на духовните затвори, аналогията е подобна. Голяма част от хората по света са пленници на някаква страст - наркотици, алкохол, тютюн, комарджийство, перверзии - или са затворени в неправилни емоционални реакции. Често изолираме тези затворници, така, че сякаш са затворени зад решетки. Ние им викаме през решетките от разстояние, че са свободни, но не показваме по никакъв начин, че вярваме, че наистина са свободни като ги дарим с присъствието си.

Затворниците на греха и затворниците зад стените веднъж освободени, често страдат от чувството, че на тях се гледа с подозрение и че човек рядко може да им се довери. Започнем ли да им служим, ще открием, че трябва да им отдадем голяма

част от времето и енергията си. Смятам, че трябва да обичаме хората и да сме помазани преди да започнем да прогласяваме освобождение за затворниците.

Възстановяване на зрението на слепите. Често се опитвам да убедя Бога, че броят на хората, които биват изцерени не са достатъчно. А това, което Той често се опитва да ме убеди е, че в повечето случаи не се моля достатъчно за тях и че не съм до тях да им помагам, когато те се възстановяват. Изцерението е нещо, което аз не разбирам. Виждал съм достатъчно изцерения, за да вярвам, че то съществува и че не винаги може психологически да се обясни. Но също така съм видял достатъчно, за да знам, че модерните теологии, които кастрят овцете за това, че нямат достатъчно вяра, са неправилни. Когато Исус ходеше по земята, Той безплатно изцеряваше болните. На някои места Той изцеряваше всички болни. Съмнявам се, че вярата на онези тълпи е превишавала вярата на днешните тълпи от хора. Само от време на време Исус поощряваше изключителната вяра на някой човек, но въпреки това продължаваше да изцерява. Единствените места, където не ставаха много изцерения бяха местата, където най-често срещаното отношение бе неверие.

Когато наранени хора идват днес при Исус и молят хората да се молят за тях, те

не идват от неверие. Някои биват изцере-
ни, други - не. Да изпратиш неизцере-
ните, дошли с вяра, с осъдителна проповед за
липсата им на вяра, чиито думи да кънтят
в ушите им, ми се струва, че не това, кое-
то Исус би направил. Не разбирам защо
някои биват изцереани, а други - не, но аз
съм на разположение да изпълнявам запо-
ведите на Господаря Слуга, така че ще се
моля за болните /и слепите/, а за самото
изцереание ще оставя Бог да се погрижи.
Междувременно какво е служението ми
към слепите /физически или духовно/,
докато се възстановят? Аз мога да вървя
до тях, да ги държа в правия път и надалеч
от погрешния, да им говоря, за да се
възстанови личността в тях и да ги държа
в непрекъснатата връзка с Изцерителя. Ако
ми простите егоизма ще ви кажа, че се
радвам да бъда първия, когото слепият
вижда духовно или физически.

"Да освободи угнетените" /NIV/ - "Да
пусне на свобода тези, които са наранени"
/KJV/. Угнетените хора са загадка за нас.
Ние искаме да им помогнем, а те продъл-
жават да правят неща, които ни плашат и
дори често ни хвърлят обратно в лицето
помощта ни. И в края на краищата започ-
ваме да си мислим, че те са угнетени,
защото заслужват да бъдат угнетени.

Независимо от това дали го заслужават
или не, сърцето на църквата трябва винаги
да бие в съзвучие със сърцата на угнете-

ните. А много често това не става. Дори нещо по-лошо - едни от най-ужасните ситуации са, когато църквата става източник на угнетяване. Да изключиш някой от църквата поради цвета на кожата му или социалното му положение, или да поддържаш като църква институции, които правят това, е абсолютно несъвместимо с природата на Исус. Това е все едно да не слушаш Отец. Грехът е този, който спира действието на Святия Дух върху нас. Единственото, което се надявам е посрамването на Исус да не е сред греховете, които попадат в категорията на непрости-ните грехове.

Много от нас в църквата, пропуснахме златната възможност през шестдесетте години, когато радикалите поеха в ръцете си каузата на угнетените. Не ме интересува дали радикалите са имали някакви скрити планове или са използвали погрешни методи. Ние трябваше да бъдем на тяхна страна в желанието им да освободят потиснатите. Ние първи трябваше да ги подкрепим. Но вместо това, тъй като не харесвахме радикалите, ние ги използвахме като повод да не освобождаваме потиснатите. Тогава решихме, че всеки, който се опитва да освободи потиснатите черочтно прилича на тези радикали и несъмнено е вдъхновен от идеите на комунизма. Исус не се интересуваше кой друг беше на страната на угнетените.

Единственото, което знаеше, бе, че Той е на тяхна страна. Смятам, че прекалено много се опитвам да защитавам репутацията си. Може би и аз ще трябва да отдам всичко от себе си така, както и Той направи.

Другата страна на монетата е да освободим тези, които са наранени и угнетени от хора. Когато някой ни удари обикновено се появява синина. Поради страха от евентуално повтаряне на същата болка, ние се опитваме да предпазваме тези наранени места. Ако продължават да ни удрят, ние продължаваме да вземаме предпазни мерки, докато накрая не се превърнем в изкривени, тромави хора, чийто живот е обвит в непрекъснати опити да прикриват раните си.

След като вежнъж бях разочарован от човека, когото обичах, аз си казах, че никога няма да допусна някой отново толкова близо до себе си. Дори заплашвах, че никога повече няма да обичам. Така нашите вътрешни рани се превръщат в изходни точки на страненето ни от уязвимия, любящия, насочен към другите хора стил на живот и започваме вместо това да съсредоточваме живота си около собствената си защита. А това означава да ходим в смърт и депресия. Исус ни призова чрез същото помазание, което бе и върху Него, внимателно да открием и изцерим вътрешните рани на хората, така, че те да бъдат

свободни и да живеят без да се опитват да се защитават.

Исус ни казва в евангелието на Матей 7:3-5 да не вадим съчицата от окоето на някой друг човек, докато не сме извадили гредата от собственото си око. Това може да ни послужи за пример как да помагаме на ранените. Никога не трябва да подхождам към другите като човек, който се е заел със задачата да вади съчиците от очите на хората. Това само би ги накарало да се свият от страх.

Но ако съм извадил греда от собственото си око, можеш да бъдеш сигурен, че ще си спомня болката от това и ще гледам много внимателно да се отнасям към тези със съчиците. И не бих отишъл на лекар, от чиито очи стърчат две огромни греди.

Да проглася благоприятната Господна година. Какво ли е това в мен, което ме кара да кажа на света, че Бог е благосклонно настроен към него? Ако бях в групата на тези, които бяха хванали жената в момента на прелюбодейството, вероятно щях да я наругая и да гласувам за убиването ѝ с камъни.

Като млад евангелист обикалях из света и единственото, което му говорех, бе колко лош е той. Разбира се, светът вече знаеше това. Хората вече бяха изобличавани в сърцата си. Мислех си, че го казвам по-красноречиво и по-силно въздействащо.

След това чух, че Исус казва, че помазанието ще ме накара да прогласявам в света, че Бог е на негова страна. Бог е благосклонно настроен към нас. Колко се различава това от посланието, което съм прогласявал и същевременно колко много светът копнее да чуе благовестието.

И така, делото на Святия Дух - помазването на Исус - бе в пълно съответствие с природата на Исус и Неговия Отец./ Резултатите бяха посвещение и послушание, пълно отдаване на Себе Си на другите хора и живот на слугуване. Нима помазанието ще направи по-малко за мен?

Пастирите не бягат

*Смири Себе Си и стана послушен до
смърт, даже смърт на кръст*

"Никой няма по-голяма любов от това, щото да даде живота си за приятелите си" /Йоан 15:13/. Това е най-висшият тест за любовта. Желая ли до такава степен да се отдам? Важно е също така да отбележим, че Исус не е бил насилен да направи това. Любовта винаги е личен избор. Никой не е бил насилен да направи това. Любовта винаги е личен избор. Никой не може да бъде принуден да обича. Да бъдеш поробен е едно, а да избереш да служиш е друго и това съставлява любовта. Така, че дори стъпката към смъртта бе личен избор на Исус, който Той направи от любов към хората.

"Аз съм добрият пастир; и познавам
Моите, и Моите Мене познават ,

също както Отец познава Мене, и Аз познавам Отца; и Аз давам живота СИ за овцете. И други овце имаме, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведа; и ще чуят гласа Ми; и ще станат едно стадо с един пастир. Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак. Никой не ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам, и имам право пак да го взема. Тая заповед получих от Отца Си." /Йоан 10:14-18/

Сила за такова себе-отдаване може да се дойде единствено от познаването на Бога, от чуването на гласа Му. Важното е Неговите овце да откликнат като чуят гласа Му, като знаят как звучи гласа на Отец, да чуят призива на природата на слугата, да разберат, че да Му бъдат послушни означава никога да не карат другите хора да вършат нещо насила, служейки единствено на себе си. Исус знаеше, че със смъртта не всичко е завършено - с нея просто се започна един напълно нов свят.

Способност случайно да бъдат откривани интересни, ценни неща

Затова и Бог Го превъзвиши

Моето естество започва да се страхува след като разгледахме природата на Исус. Нито едно от тези качества на човека Исус не е полезно за завладяването на света, но въпреки това Исус ни остави заповедта да направим ученици от всички народи. Как можем да направим името Му известно без да използваме сила, власт и пари? Как може една система, служеща не на себе си, да свърши тази работа?

Тук, в тези стихове Бог разкрива какво лежи в основата на този списък от качества на Исус. Той ни показва от какво се интересува. В откъса от 2 гл. на Филипяни

те Павел ни дава резултатите от живеенето на Исусовата природа на послушание спрямо Отец:

"Затова и Бог Го превъзвиши и Му подари името, което е над всяко друго име; Така щото в Исусовото име да се поклони всяко коляно от небесните и подземните същества, и всеки език да изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бога Отца." /Филипяните 2:9-11/

Сега разбирам. Ако живеем по Божия начин ще получим Божиите резултати. Ние не можем да спечелим света със собствени сили, така че ние трябва да подходяме към света по начин, който дава свобода на Бога да използва силата Си в наша полза.

Виждал съм хора, които са успявали в определени религиозни кръгове без да използват много стила на Исус. Това ме безпокоеше, докато не погледнах на нещата в перспектива. Техният успех беше най-минималният в сравнение с това, което можеше да бъде. Ние можем и със собствени сили да успеем, но успехът ни ще бъде ограничен от човешките ни възможности и никога няма да изпълним напълно задачата, която ни е поверена. Но когато живеем според Исусовия стил успехът ни е ограничен единствено от Божиите възможности.

Това никога няма да съответства на светската ни логика, но ще съответства на вярата ни и несъмнено ще изисква от нас да се доверим на Бога, а Той е верен и обещава, че ще изпълни това, което е казал. Той ни казва: "Не ви наричам вече слуги, защото слугата не знае що върши Господарят му; а вас наричам приятели, защото ви явявам всичко що съм чул от Отца Си" /Йоан 15:15/.

Това е един величествен резултат. Сега вече знаем как да се молим. Сега знаем как да обичаме. Сега знаем кой е източникът на сила. Знаем как да използваме силата.

Посредникът на сила

*Исус знаеше, че Отец е предал всичко
в ръцете Му*

Гледах по телевизията една програма, в която интервюираха кандидатите за някаква титла в боди-билдинг. Разхождайки се по сцената, мускулите под намазаната им с масло кожа се движеха подобно на голям брой животинчета, които се надбягваха едно с друго. Това шоу на сила бе величествено. Когато водещият ги запита какво правят със силата, която имат, те отговориха като заеха отново подходящи пози, за да покажат формата на мускулите си. Колкото повече той настояваше да научи как използват силата си, толкова повече те заемаха такива пози, в които да проличи силата им. Какво правиш, когато имаш всичката тази сила?

През последните двадесетина години Суперменът стана част от американската

култура. В началото като книга с комикси, после като сериал по телевизията, сега неговите приключения са събрани в серия от скъпо струващи филми. Ние сме заплениени от мисълта да бъдем по-бързи от куршум, по-мощни от локомотив, от това да можем с един скок да прескачаме високи сгради. Ние обичаме силата и Суперменът напълно съответства на най-съкровениите ни фантазии. Но какво правиш, когато имаш всичката тази сила?

Какво направи Исус? Исус знаеше, че е настъпил часът Му. Той се подготви да покаже на учениците как "до край ги възлюби". Исус осъзнаваше, че е дошъл от Бога и че се връща при Него и знаеше, че Отец е предал всичко в ръцете Му.

Представете си Исус с издути бицепси под робата с пелерина, как се е излегнал на вечерята с учениците Си. Силите на злото са се подготвяли месеци наред и само след малко ще Го убият, но не се тревожете, в Неговото тяло тече всичката сила, съществуваща от самото създаване на земята. Той се изправя, заобиколен от изумителен брой зли сили, отива при учениците Си и какво започва да прави с тази невероятна сила? ..."Стана от вечерята, сложи мантията Си, взе престилка и се препаса. После наля вода в умивалника и почна да мие нозете на учениците..." Това е, което Той направи със силата, която имаше. Уми краката на учениците Си.

Ние нямаме обичай, който може да се сравни с измиването на крака. То е било израз на гостоприемство и е било извършвано винаги от слугата или от главата на дома, ако семействата са твърде бедни и не могат да си разрешат да държат слуга. Миенето на крака е било нещо уничително и никога не се е извършвало от важни хора, за които то би представлявало понижаване в социалното им положение. Това е все едно президентът на Съединените Щати да чисти тоалетните на Белия Дом или някой цар да мете улиците.

Човек не би вършил такава уничителна работа и да рискува да загуби положението в обществото, ако не се чувства напълно удобно от собствената си личност. Исус знаеше кой е и следователно не трябваше нищо да доказва. Той можеше да извърши най-уничителната работа.

Ако бях аз на Негово място, щях да заста на половин метър по-високо, така, че всички ученици да ме виждат и като покашлям нервно да им намеквам, че нещо важно е останало неизвършено. Щеше да бъде под моето достойнство да върша такава работа.

Петър разбра, че подобно поведение е под достойнството на Исус. Той не можеше да приеме такъв скъпоценен подарък и затова каза на Исус, че няма да Му разреши да му умие краката. Отговорът на Исус ни говори много за нашите отношения с

Него, за Неговата природа и за отношенията помежду ни: "Ако не те умия, нямаш дял с Мене". Докато не разберем истинската природа на Исус и не Му разрешим да бъде с нас такъв, какъвто трябва да бъде, не можем напълно да Го разберем и да имаме нещо общо с Него. Можем да бъдем членове на отбора Му или да използваме, когато говорим с хората правилните думи, но докато не Му разрешим да ни послужи, ние нямаме дял с Него, т.е. нямаме взаимоотношение с Него.

Реакцията на Петър е типична за начина, по който реагираме един към друг. "Най-вече ти не трябва да видиш истинското ми лице", разсъждаваме ние. "Аз ще си измия краката, а ти можеш да ги изплакнеш, за да изпълниш ритуала. "Може би точно това, че не разрешаваме на Исус да ни умие краката, ни пречи на общението с Него, а като не изпълняваме заповедта на Исус да си мием краката един на друг пречи на взаимоотношенията помежду ни. Ние трябва да бъдем като почиствателни агенти един за друг, да почистваме праха от ежедневните си пътувания, за да се подготвим и да седнем на масата на Господа.

"А като оми нозете им и си взе мантията седна пак и рече им: Знаете ли какво ви сторих? Вие ме наричате Учител и Господ; и добре

казвате, защото съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви омехозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете. Защото ви дадох пример да правите и вие както Аз направих на вас. Истина, истина ви казвам, слугата не е по-горен от господаря си, нито пратеникът е погорен от онзи, който го е изпратил."

/Йоан 13:12-16/

Някой смятат, че този откъс означава, че Исус така въвежда един нов вид ритуал, или т.нар. служба за миене на краката. Аз нямам основания да споря с хората, които мислят така. Участвал съм в такива служби и знам, че те носят в църквата едно истинско оживление. Но никога не съм бил на служба, където да има хора с наистина мръсни крака. Ние грижливо си измиваме краката преди да ги изложим пред погледа, носа и ръцете на светиите.

Лично аз се съмнявам Исус да е въвел по този начин нов вид богослужение. Той определено ни говори за това, как да се отнасяме един към друг. Ако тази заповед не трябва да се възприема буквално, то какво трябва да направим, за да я изпълним? В отговор на това можем да си зададем следния въпрос: "Кои неща ни карат да се чувстваме по-чисти и по-подготвени за трапезата на Господаря?"

Когато някой отдели от времето си, за да ме изслуша, тогава краката ми са били измити. Когато ми правят комплимент, краката ми са били измити. Когато някой сподели радостта си с мен, краката ми са били измити. Когато някой ме сметне за достоен да сподели с мен товара си или да изповяда нещо, тогава краката ми са били измити. Има безброй много начини да бъдат измити нечи крака. Трябва само да започнем да забелязваме откъде идва мръсотията в собствения ни живот и да започнем да мием другите.

Тези мисли промениха напълно подхода ми към неделните служби. Започнах да осъзнавам, че чисто облечените хора, прилично седнали по столовете в църквата, не се чувстват чисти вътрешно. Повечето от тях се борят с колеги, които не са християни, други са изложени на един непрекъснат порой от глупости и мръсни истории. Много от жените са били поставени пред трудни за решение ситуации през изминалата седмица. Семейства седят недружелюбно настроени, без желание да разговарят. Чувство за вина, действително или не, се носи из въздуха и нанасява дълбоко вътрешните им същества.

Трябва ли да ги заливам със злокобни думи от амвона? Трябва ли да ги осъждам, че не живеят по-добър живот? Трябва ли да ги обвинявам, че сърцето им е наране-

но? Не, защото и те като мен имат нужда от това, някой да измие краката им.

Ние не можем да разберем какво е истинското общение между християни, докато времето, което прекарваме заедно, не стане време на взаимно миене на крака.

"Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате". /Йоан 13:17/

ЖИВОТ В СТИЛА на Исус

Сладко и горчиво

За да движим по карта, ние първо трябва да знаем къде се намираме, преди да научим къде отиваме. Сега, след като видяхме колко сме противоположни на Исус, поне имаме някаква представа къде се намираме. До сега вече трябва да е ясно, че нашето пътуване ще продължи цял живот, но ние ще стигнем до края му.

Когато на Езекиил му бе казано, след като получи откровение от Бога, да изяде думите, които бе написал, той откри, че те бяха сладки в устата му и горчиви в стомаха му. Тази случка има нещо общо с думи-

те, които споделих с вас. Колкото и да са сладки, когато ги слушаме или опитваме, когато ги преглътнем, трудно ги смисляме просто, защото коренно се отличават от естествените ни наклонности. Започваме да се страхуваме и да треперим, изработвайки спасението си.

Но за щастие има кой да ни помогне. Ние ще видим това ясно като погледнем на Христовото тяло и на Божието участие в личното ни израстване. Ще стане явно, че Божията покана ни моли да се отзовем.

Костта на глезена, свързана с костта на стъпалото

"Но Бог е сглобил тялото така, че е дал по-голяма почит на оная част, която не я притежава; за да няма раздор в тялото, но частите му да се грижат еднакво една за друга. И ако страда една част, всичките части страдат с нея; или ако се слави една част, всичките части се радват заедно с нея. А вие сте Христово тяло, и по отделно части от него."

/I Коринтяни 12:24-27/

Аналогията между последователите на Бога с човешкото тяло, която Бог избра, е напълно подходяща. То е органично, гъвкаво и се развива. Може да оцелее единствено, ако живее според природата

на Исус. Нито една част от човешкото тяло не съществува сама за себе си. Всяка една част е предназначена и поставена в тялото, за да служи на останалите. Ако някоя част се съсредоточи единствено върху себе си и започне да съществува само за себе си, тя се превръща в това, което лекарите наричат рак. Както моето човешко тяло, така и Христовото тяло може да оцелее, докато всяка една част функционира като слуга на останалите части.

От аналогията, че сме като тяло, можем да стигнем до някой логически заключения. В никое тяло няма части, които да имат собствени амбиции. Никога няма да чуете пръстите на краката ми да казват: "Ако наистина съм добър пръст на крак дали няма да мога да си проправя път в тялото и да стана коляно, лакът или нос?" Това е смешно! Пръстите на краката ми прекарват по-голямата част от времето си в тъмнина. Малко са хората, които са ги виждали. Те работят усилено и едва ли в най-добрата атмосфера. Но въпреки това не се оплакват, че никога не са вкутали сладолед или че лицето получава повече внимание от тях. Никога досега не са казвали: "Ако това са единствените благодарности за работата, която вършим, тогава ще отидем в друго тяло."

Ако глезенът е изкълчен и не може да носи своя дял от товара, тялото не го заплашва, че ще го отсеке, защото кара

цялото тяло да куца. А напротив - другите части се радват да поемат те чувала с тежестта, докато наранената част се възстанови.

Когато забивам гвоздей и без да искам ударя единия пръст на ръката си, наранената ръка не грабва чука, за да си отмъсти като удари пръст от другата ръка. Дясната ми ръка не осъжда лявата, че е по-слаба и не така сръчна като дясната.

При бръснене се отстранява един слой от кожата, който изисква кръвни телца да дойдат и да го възстановят. И те правят това всеки ден. Нито веднъж не са се оплакали, че ако мъжът не си научи урока и не престане да си наранява лицето, те ще престанат да изцеляват обръснатата част на лицето.

Юмрукът ми не удря стомаха ми, когато го боли или лицето ми, когато е изгоряло; точно обратното. Тялото ми винаги се защитава. Без да внимава за собствената си безопасност, ръката ми покрива лицето ми, за да защити очите.

От време на време частите на тялото ще подадат сигнал, ако са се преработили, но никога няма да получа куп оплаквания от части на тялото, които да презират тези, които са се преработили.

Какво означава всичко това е напълно ясно. Ако сме части на Христовото тяло, то сме предназначени да си служим един на друг. Това е единствения начин, по който Христос иска да живеем.

Затворници на историята

Ако от личния ни живот се очаква да отразява природата на Исус, то тогава и структурите, които учредяваме - нашите организации, деноминации - не трябва да правят изключение. Но въпреки това, само няколко години след основаването си, почти всички религиозни групи започват да придобиват характеристиките на обикновени бизнес-корпорации. Структурата на ръководството им е под формата на пирамида. Експерти по ефективността започват да определят функциите им, вместо това да е резултат от структурата на тялото и духовните дарби. Семействеността управлява; те стават саможиви и стоят далеч от мисленето на хората, които ги съставяват. Съвместните изявления рязко се различават от частните изявления, дадени от индивидуалните членове.

В личните си разговори с най-различни хора от деноминационни съвети на високо равнище, открих, че повечето от тях са прогресивни мъже, които се грижат за хората и имат дълбоки опасения относно различните теологии и собствената си роля. Но когато се съберат на едно място, резултатът от срещата им е обратен на частните им изявления. Чудя се, веднъж попаднали в система, наподобяваща тази в света, дали не започват да получават сигнали от някъде другаде. Ако системата на дадена организация лишава или пречи на способността на хората да чуват Бога и съответно да вземат правилните решения, тогава има нещо в нея, което е драстично грешно. Това не е стилът на Исус.

В природата на Исус беше да се отдава на хората. В природата на организациите е да са отдадени на себезапазването си. Да търсиш да задоволяваш собствените си интереси е равносилно на това да не изпълняваш думите на Исус: "Който иска да спечели живота си, ще го изгуби; а който го изгуби, ще го опази" /Лука 17:33/.

След известен период от време структурите започват да страдат от "утвърждаване на категориите" и тези категории стават по-важни от хората, на които структурите служат. Гръцкият мит за Прокруст е много добър пример за тази ситуация.

Къщата на Прокруст се намирала по средата на пътя между два големи града,

на разстояние един ден от всеки от тях. Поради своето местоположение пътуващите се отбивали редовно там, за да пренощуват и се нахранят. Гостоприемството на Прокруст било изключително - никой не бил срещал толкова гостолюбив човек. Храната била разкошна, а стаите - просторни. Заплащане не се приемало. Прокруст им разрешавал да управляват къщата и им заявявал, че няма никакви правила, които трябва да спазват. За цялата нощ се поставяло само едно единствено изискване. Радостта изобилствала. След това се откривало и какво е изискването. Всеки човек, който пренощува там, трябва да съответства на дължината на леглото. Ако е твърде къс - Прокруст го разтягал, а ако е твърде дълъг - трябвало да му се отрежат краката.

Много хора съответствали на дължината на леглото, преспивали добре и след това си тръгвали като хвалели гостоприемството на Прокруст на приятелите си по градовете, подканвайки ги да прекарат нощта си при него, ако пътуват в тази посока. Но много хора умрели в дома на Прокруст. И никой не чул тяхното свидетелство.

Когато се основават деноминации и други религиозни организации, обикновено техните теологии и социални структури са твърде строго определени. Всеки един с по-свежо виждане или с пророческо слово бива замерян със словесни камъни или

изключван от Ерусалим /щаба/ на групата. Също, тъй като системите на определяне на личния състав са твърде рафинирани, приемат се само тези, които могат да се придвижват нагоре по ранговете. Духовното водачество пада някъде настрана, тъй като печели суровото легло на политическите способности. Ранните дни на повечето нови движения се характеризират със забележително ръководство, избрано в повечето случаи просто защото е забележително. По-късно, когато движението започне да отмира, ръководството в появилите се в резултат на движението институции започва да следва един по-бюрократичен модел.

Няколко пъти се случва да питам хора, обучаващи други за служение да изброят тези, към които се насочват за духовно водачество в църквата. Никога не е бил споменат официално избран член на дадена организация. Някакси правата за истинско ръководство се оставят настрана в борбата за власт.

Какво може дадена структура да направи, за да се предпази от такива грешки? Нищо съществено не може да направи. Това е природата на хищника и единственият начин, по който може да се оправи е като се убие. Това се казва драстично предложение.

Всяка религиозна организация трябва да съдържа в първата си конституция като

предохранителна мярка неотменимото условие да бъде разформирана или разтурена в края на петдесетата си година. За някои организации този срок трябва да бъде 25 години. Това ще даде свобода на поддържниците ѝ да имат една постоянна връзка с Бога, като по този начин се увеличава възможността за съживление. Така организацията ще се освободи от това да търси богатство и влияние. Паричните ѝ фондове ще бъдат насочени към хората. Неподобните на природата на Исус структури ще умрат и църквата няма да бъде толкова виновна за оцеляването на хората.

Този подход просто би съответствал на начина, по който Святият Дух действа. Той издига нови движения, които са живи и във връзка с Него, докато не стане така, че старите структури се разсърдят и не изритат навън новото движение. Новото движение показва своята жизненост като расте по-бързо от каквото и да било около себе си, докато понякога става толкова голямо колкото е и групата, от която е било изгонено. Тогава новата група заостенява като по-старата и се появява друго ново движение в по-близка връзка със Святият Дух. И то на свой ред бива изгонено от новата група, която бе изгонена от първата и всичко това се повтаря отново и отново. Защо просто да не се движим със Святият Дух и да гарантираме смъртта си,

така, че да можем да се преумножаваме като житно зърно?

Смирението на Исус изисква да сме абсолютно откровени за самите себе си; но въпреки това, системи, които се стремят да се запазят, казват само тази част от истината в рекламните си материали, която би насърчила хората да продължат да ги поддържат. Някои рекламни материали звучат така, сякаш системата, за която се отнасят, е все още жива, независимо от това, че тя отдавна е умряла и изгнила. Да следваш стила на Исус означава да устоиш на изкушението за себереклама и прославяне. Това би означавало да се приеме поддръжката само на тези, които по свое собствено желание стават източници на средства, тъй като са благодарни за оказаната им помощ. В момента, в който дадена структура започне да си прави реклама и сама да се издига, тя действа против природата на Исус и е изпила отровата, която ще я доведе до смъртта ѝ.

Религиозните организации трябва да ограничат количеството на фондовете, които държат в запас. Колкото по-големи са те, толкова по-малко разчитаме на Святия Дух и по-малко стоим в положението на слуги спрямо хората. Дори и деноминациите не трябва да трупат съкровища там, където ръжда ги разяжда и крадци ги крадат. Христовата природа не е предназначена да трупа огромни суми пари. Все-

ки път, когато срещнете организация, разполагаща с огромни суми пари, може да сте сигурен, че зад тях се крие скандал, който рано или късно ще излезе на яве.

Никоя система не трябва да върви против природата на Исус като изисква от хората нещо, което би било в полза на системата. Божието царство се състои от доброволци. Този, който действа като слуга, дете и като последния едва ли ще поставя изисквания пред хората. Системите, които правят това са отчаяни и на умирање.

Всяка една система трябва да има на първо място като свой приоритет изграждането на такива взаимоотношения, които да изпълнят заповедта за любовта. Не трябва да се строи структура, която да изисква власт и подчинение над любовта и единството. Никой в структурата не трябва да бъде на повече от една стъпка разстояние от властта и от контакта с поддръжниците. Никаква власт не трябва да се дава просто на базата на положението на човека. Цялата власт трябва да се даде на хора, които са избрани от Бога и докато живота и способностите им не донесат нужното признание, тогава никакво положение не трябва да прави това. Институционната власт никога не може да замени удовлетворително дадените от Бога способности и властта, която придружава тези дарби.

Ние трябва да освободим себе си от такива културни форми като избори /наречени още разделения на дома/ и да се научим да вземаме решения, произтичащи от единството, основано на открити и грижовни взаимоотношения, решения, взети от ръководители, отказали се да строят собствени империи, решения, които са внимателно обмислени, така, че да не насилват никого.

Трябва да се освободим от виждането си за духовенството като за елитен корпус, който има определени привилегии вследствие на ръкополагането. Повечето от тези структури са просто съюзи на проповедници, които имат малко общо с това да бъдат слуги.

Когато Уилям Стрингфелоу заявил, че всички световни институции са демонични, защото влияели на хората така, както и демоните влияят, бил доста близо до истината. На мен ми е трудно да опровергая това негово твърдение.

Исус ходел сред хората. Той никога не станал част от някоя от религиозните структури на своето време освен на синагогите, където били хората и където лежала най-низката част от пирамидата на властта по Негово време. Този факт трябва да ръководи и днешния религиозен свят.

Когато изследваме живота на Исус откриваме, че гнева Му се възпламенявал най-лесно от тези, които са се загнездили

в институции, обслужващи единствено себе си, загубили от погледа си целта да задоволяват нуждите на хората и които отдавна са престанали да бъдат слути. Дори и най-великите заповеди от миналото, като например "Почитай съботата", те са превърнали в институционна политика. Исус ги връща обратно в правилното виждане: "Съботата е направена за човека, а не човек за съботата" /Марко 2:27/.

Цялата любов на Христос била насочена към изкуплението на човека, не като го ограничи максимално, а като позволи на човечеството да разбере истината и да бъде свободно. Законът трябвало да се подчинява и да служи на любовта. Исус се гневял на всеки човек или система, които унижавали или пренебрегвали човека и неговите нужди:

"Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десятък от гйозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността. Змии! рожби ехиднини! как ще избегнете от осъждането в пъкълта? Затова, ето, Аз изпращам до вас пророци, мъдри и книжници; едни от тях ще убиеете и разпънете, и други от тях ще биете в синагогите си, и ще ги гоните от град в град." /Откъси от Матей 23/

Явно мозъците на фарисеите били толкова промити от системата, която те самите построили, че сега единственото, което знаели, било как да разрушават хората с нея. Ние не трябва да бъдем толкова слепи и да си мислим, че тези думи на изобличение, казани от Христос, се отнасят само за хората от Неговото време. Те важат също и за днес.

По някакъв начин Бог трябва да изтрие от мозъците ни наслояването с векове неразбиране и да ни помогне да проумеем, че институциите и структурите в света, както и начините на управление, които ги придружават нямат никаква връзка с органичното тяло на Христос. Колкото и ефективна да е дадена световна система, тя не може да бъде машинално приложена в църквата.

Още един стих, който бих искал да включа, говори за нашето разбиране за това как Исус е живял по Своето време във взаимоотношение със световната система /религиозна или не/. Оставям на вас и на Святият Дух да решите за какво се отнася:

"Защото се изгарят въвн от стана телата на животните, чиято кръв, първосвещеникът внася в светилището като жертва за греховете. Затова и Исус, за да освети людете чрез соб-

ствената Си кръв, пострада въвн от градската порта. Прочее нека излизаме и ние към Него въвн от стана, понасяйки позор за Него. Защото тук нямаме постоянен град, но търсим бъдещия." /Еврей 13:11-14/

Свързвайки ни в едно

Ако има едно нещо, за което целият християнски свят е единомислен, това е, че Исус е Господ. Доктриналните крайности, културните различия и индивидуалните амбиции са причината, поради която днес сме толкова разединени. Ако ще има единство, за което се моли Исус, то ще бъде построено единствено и само около Него.

На едно събиране на сестри от католическата църква аз бях един от малкото представители на протестантските служители, които бяха поканени да говорят пред групата относно перспектите на екуменизма и относно това, което ние протестантите смятаме, че ни разделя от другите. Църковната история и традиции бяха обсъждани с такова знание и красноречие, че аз започнах да се притеснявам от простотата на изявлението, което бях подготвил. Когато дойде моя ред, казах: "Аз съм член на една деноминация, която независимо от

това, че е млада, вече е развила много традиции, които ни разделят от вашата. Не бих искал да ви говоря за тях, нито искам да слушам за тях. Вие сте членове на много стара група, която има много повече традиции от нашата, традиции, в които никой от нас не би искал сега да се впуска да обяснява. Промяната в тези модели не би довела до разрешение и не би ни свързала в едно. Но всякога, когато се съберете и искате да говорите за Исус, аз също съм готов да участвам." Казвайки това, аз си седнах. В края на срещата бях затрупан от молби да отида в техните училища и да кажа същото нещо.

Преди няколко години присъствах на една конференция в Сингапур, чиято цел бе да изследва перспектите за църковно единство и да се чуе какво Бог е говорил на всеки един. Присъстваха четиристотин човека от четиридесет деноминации. След една седмица на активно взаимодействие, единственото изявление, под което всеки можеше свободно да се подпише бе: "Исус Христос е Господ!"

Може никога да няма органична световна система, а ако има тя би била продукт на страх, отколкото на почитане. Но живото единство скоро ще се осъществи, защото Отец отговаря на молитвите на Исус: "Отче свети, упаци в името Си тия, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и ние... За да бъдат свършени в единство; за

да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях, както си възлюбил и Мен" /Йоан 17:11,23/.

Имал съм възможност да видя доста църковно единство. То винаги е налице, когато хората живеят като слуги, т.е. според Исусовата природа. Имал съм възможност да видя и доста разделения на църкви и стана ясно, че никоя църква не се разцепва, защото двете части се надпреварват в това кой да бъде слуга, кой да бъде последен, кой да бъде по-малък, кой да се откаже напълно от всичко, или кой последен да използва насилие!

Единството е следствие на любовта ни един към друг, така както Исус ни обича. Ето защо ни е дадено описание на Неговата природа - за да разберем как Той ни е обичал, как ние можем да се обичаме един друг и как църквата може да стане единна.

Да се чувстваме удобно в компанията на другите части на тялото

Ако сте готов да започнете да живеете като слуга, бих искал да ви предложа от къде да започнете и накъде да продължите. Тези препоръки не са задължителни, но във всички случаи слугуването изисква едни интимни отношения, с които повечето от нас не са запознати. Затова аз ще

споделя опита, който имам с малките групи, за да можете да започнете своето пътуване.

В ранната църква са открили, че домовете са идеалните места, където християнството може динамично да се развива. Там няма място за парадните ритуални укрешения. Поради малкия брой на хората в групата, било възможно участието на всеки един. Всеки един се познавал с останалите хора, така, че поддържането на добри взаимоотношения било от първостепенно значение. Имало е достатъчно време за молитва и служене спрямо всеки един от присъстващите. Библията е можело да бъде изучавана и моментално прилагана.

Самият Исус избра дванадесет мъже за основната група, с която извършваше служението си. Природата на Исус бе любов и това изискваше близки отношения.

Слугуването е трудно в големи групи, където няма лични взаимоотношения между хората. Открих, че малките групи могат да бъдат успешни, ако природата на Исус се използва като ръководеща сила.

Ръководител, който се стреми да бъде слуга в малка група, ще контролира собственото си участие, за да даде свобода и на другите. Той ще бъде чувствителен към нуждите на хората около себе си, за да може да ги задоволява. Например, той няма да очаква другите членове на групата да

споделят даден проблем или да отговорят на даден въпрос, който самият той не е споделил или не е отговорил. Той ще ръководи останалите като слуша, утвърждава и изразява откровенно чувствата си.

Поради това, че е смирен той ще споделя истинските си чувства и ако е необходимо ще се противопоставя с любов. Като дете ще приема хората и няма да се бърка в живота им, но ще се радва и ще плаче с тях. Като човек, отказал се от всичко, той с желание, без да се крие, ще позволява на другите от групата да виждат собствените му провали и борби.

Като по-младия, той ще бъде чувствителен, когато някой човек се отнася зле с друг и ще бъде склонен да защити пострадалия.

Във всичките ми изследвания и участия в малки групи, аз все още не съм видял правилно ръководство, което да не е основано на природата на Исус. Смятам, че тя е ключът за църковния живот в обстановки, в които влизат във взаимоотношения малък брой хора. В следващите три части от тази глава ще разгледаме техниките, които биха спомогнали тези взаимоотношения да израстнат.

Да споделяме проблемите си

Начинът на мислене "Петото изменение - правото на личен живот" е превърнал Христовото тяло в група от отделни индивиди, които се събират заедно, но си остават скрити в защитните черупки. За да разчупим този начин на мислене, ние трябва съвсем съзнателно да започнем да споделяме с другите. Вместо това, което узнаваш за мен, когато ме наблюдаваш, ти можеш наистина да ме опознаеш само, когато ти разкажа историята си с нейните борби и чувства. Да споделя историята си, да стана уязвим за другите със сигурност е според природата на слугуването.

Да ходим в светлината

Ако участваш в малка група, която не е изградена върху принципите на тялото, споделянето на проблемите ти може да бъде последвано от противопоставяне или някакъв вид словесна атака/отреагиране от страна на другите участници/. Но това не са начините, по които трябва да действа тялото. Откликът на тялото към изплашения или угрижения член на тялото е защита. Нашата реакция към този, който споделя, е утвърждаване.

Цялата структура и процес в Христовото тяло се съдържа в едно единствено изявление на Павел в I Коринтяни 12:7, където той заявява, че дарбите на Духа са дадени на всеки един за назидаването или изграждането на тялото, за общото добро.

Най-силното изявление на Павел за това как трябва да гледаме един на друг и как да реагираме един към друг е в II Коринтяни 5:16-17: "Затова, отсега натък ние не познаваме никого по плът; ако и да сме познали Христа по плът, пак сега вече така Го не познаваме. Затуй, ако някой е в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, /всичко/ стана ново!"

С други думи, сега трябва да гледам на теб като на новото създание, което вече си. Трябва да съм способен да открия най-доброто. Нямам повече право да казвам: "Добър човек си, но..." и след това да се впусна да изброявам грешките ти. Твоето положение на Божие дете трябва да бъде утвърдено от мен.

Понякога съм чувал да се протестира против подобно утвърждаване, като обикновено това се изразява в следната форма: "Но как ще знаят хората какво да променят в себе си, ако не им казвам къде грешат?" Отговорът е съвсем прост; Исус казва, че сърцата ни вече ни осъждат и затова Той не е дошъл да ни осъжда, но да даде изобилен живот.

Ако ви помоля да напишете на лист хартия пет неща, които не харесвате в себе си, много вероятно е да направите това за по-малко от шестдесет секунди. После, ако ви помоля да обърнете листа и да напишете пет неща, които харесвате в себе си, може би ще са ви необходими няколко часа. Всички ние сме болезнено чувствителни към несъвършенствата си.

Една приказка /доста от тях звучат като боговдъхновени/ изразява това много добре; Слънцето и Северният Вятър наблюдавали един човек, който се разхождал, облечен в дебело палто. Те решили да видят кой ще накара човека да съблече палтото си. Северният Вятър си избрал да бъде първи. Той задухал и се образувала страхотна вихрушка около човека, но колкото по-силно духал вятъра, толкова по-плътено се увивал човекът в палтото си. Тогава Слънцето казало: "Сега е мой ред." И така, то пуसнало топлиите си лъчи върху човека и скоро човекът сам решил да сваля палтото си и закрачил щастливо под слънчевата светлина.

Когато заобикаляме хората с топлина, те по свой собствен избор ще решат да разкриват и премахват ненужните тежки товари, които използват, за да се защитават.

Споделяйки историите си един с друг ние залагаме най-ценното нещо, което имаме - личностите си с всичките им недостатъци. След като сме ги заложили

един на друг и ни е било отговорено утвърдително, тогава започва едно изключително развитие в нашите взаимоотношения. Откриваме, че сме заложили на сигурно място и че можем да продължим да рискуваме в това отношение; сега вече си имаме доверие един в друг.

Свободата на посвещението

Въоръжени с това ново доверие, сега ние вече сме свободни да рискуваме да се отдадем - нещо, което би било болезнено или безрезултатно, ако го бяхме направили по-рано.

Първото нещо, в което се чувстваме свободни поради новото си отдаване, е изповядването. В Яков 5:16 се заявява: "И тъй изповядвайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете." Ако нямаш доверие в хората около мен, щях да изповядам общите ни грехове, т.е. общоприетите често срещани грехове като например "недостатъчно молитва или вяра". Но ако им имам доверие, мога да споделя нещата, които са истинската пречка за мен, вследствие, на което мога да очаквам молитва за изцеление. Изповядването на греховете прилича на процесите на изхвърляне от организма на нежеланите неща. Чрез изповядването на

греховете си ние можем да се разхождаме спокойно, без да носим в себе си излишни и ненужни товари. Но ако не се случва често да изповядваме греховете, тогава се образува една купчина боклук, чието изхвърляне в повечето случаи е травматично.

Подобно изповядване също води и до една правилна форма на дисциплина. Чрез изповядването на греховете си давам право на другите да се молят за мен и след известно време да ме попитат дали даденият проблем се е разрешил. Този вид отчет - нежен, но редовен - за съжаление липсва в църквата. В резултат на това сме станали патологично независими и заразени.

Второто нещо, за което се чувстваме свободни, е лично да пристъпваме към Словото на Бога, вземайки участие в библейски уроци, свързани с практикуване. Практическите библейски уроци се базират на изповядването на греховете, тъй като в тях се отговаря на два въпроса: Какво ми говори Библията? и Какво ще направя с това, което ми говори? Отговорите на тези въпроси са вид изповеди следствие на изобличението от Святия Дух. Исус и Яков съвсем явно ни призовават към приложение: "И тъй, всеки, който чутия мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара" /Матей 7:24/.

"Бивайте и изпълнители на словото, а не само слушатели, да лъжете себе си" /Яков 1:22/.

Третото нещо, за което се чувстваме свободни да вършим, е да се противопоставяме. Ние рядко изчакаме да преминем през процеса на спечелване на доверието и бързаме да се противопоставяме един на друг в някои области, така че рушим взаимоотношенията си. Но ако не сме търпеливи и не изчакаме, тогава не можем да се радваме и на добър плод. Чрез процеса на изграждане на доверието ние сме се сдобили с правото и необходимостта от това да се противопоставяме. Ако искате да си припомните какво сме говорили във връзка с противопоставянето, прочетете отново частите относно смиренieto и манипулирането.

Четвъртото нещо, за което се чувствуваме свободни при посвещението, е интимността, което в Новия Завет се нарича *койнония*. Ние не сме повече пътници, пътуващи в един автобус, който наричаме църква, но ние сме неразривно, вечно и интимно лоялни един спрямо друг. Нашите мечти и видения, както и това, което при тежаваме, са станали обща собственост. Ние "не се отлъчваме от събранието на нашите събрата".

На този етап слугуването стига до своя завършен вид. Любовта, която слугуването изразява, дава и получава в постоянните,

често несъзнателни взаимоотношения в живота на тялото.

Чрез общуването в малка група ние откриваме, че Христовото тяло, както и собственото ни тяло, се променя бавно и постепенно, но сигурно, дори и при такива радикални призиви, каквито тази книга предлага. Ако работите със стар винен мех, процесът за омекване на кожата, за да е успешен, трябва да бъде бавен и внимателен. Но във всеки случай, виното е от значение и то трябва да бъде запазено.

Споделяне на болките

Група пастири, с които бях споделил принципите на слугуването и които напредваха в прилагането им в собствения си живот, ме помолиха да се върна при тях за един уикенд, за да се помолим и обсъдим някои неща заедно. Единият от тях откри дискусията с въпроса: "Знаеш ли колко много болка ни причини?" Признах си, че не знам, извиних се за болката, която им бях причинил и настоях да продължат живота си по стария си начин. Те отговориха: "Никога!"

Тяхната болка започнала да се премества от разочарованията, свързани със задоволяване на собствените си нужди към болката на съчувствие, свързана с живота на другите хора. Въпреки, че тази болка е по-голяма, те никога не биха искали да се върнат назад и да бъдат такива, каквито са били преди. Многого страдание, така често срещано сред всички хора, е резултат на

грешната ни природа, следствие на падението - случайни наранявания, болести, разочарование. Но това страдание не винаги е страданието, чрез което получаваме изкуплението си.

Павел заявява във Филипяните 3:10: "... за да позная Него, силата на Неговото възкресение, и общението в Неговите страдания..." Много по-познато ми е желанието да позная силата на Неговото възкресение. В Евреи 5:8 се казва, че Исус се научи на послушание чрез това, от което пострада. Всички стихове, които съм открил, посочват, че страданията на Исус са били заради самите нас.

След като Исус казва, че към нас ще се отнасят така, както и към Него са се отнасяли, логично е, че следването на Исус на практика ще означава страдане заради другите.

Едно слово следва друго

Веднъж схванали природата на Исус като на състрадателен слуга и започнали да гледаме на всичко от тази гледна точка, изключителна светлина пада върху тези области от Библията, които преди това са били в мрак. Затова и тук аз предлагам нова система на тълкуване на Библията, която е елементарна, но е задълбочена.

Ако сме съгласни, че в Библията има едно вътрешно единство, то можем да продължим по-нататък и да се съгласим с това, че писаното Слово никога няма да противоречи на живото Слово - Исус. Истинската вътрешна последователност на Библията се състои в това, че тя напълно съответства на природата на Исус, който бе пълното откровение за Бога.

Следователно, не би трябвало да съще-

ствува такова тълкуване на стихове, което да се различава от Неговата природа - природата на слуга, на последен, на най-малък, на отказал се от всичко човек, който никого не насилва и т.н. Всяко наше тълкуване на даден стих, което се различава от природата на Исус, трябва да се остави настрана, докато не разберем достатъчно, за да можем да го тълкуваме правилно. Този стих си остава за нас част от Библията. Но същевременно с това си признаваме, че тъй като сегашното ни виждане не е в съответствие с природата на Исус, ние не разбираме достатъчно този стих, за да го прогласяваме.

Но сега разбирате, че някои стихове, които редовно се използват в дадена доктрина или начин на живот, ще изпаднат в беда, ако се опитаме да ги приведем в съответствие с природата на Исус. Това просто трябва да ни покаже, че сме тълкували погрешно тези стихове.

Важно е също така да не станем жертва на мисленето, че Библията е четвъртата личност на Бога. Библията е написаното откровение за Бога, но независимо от това какво вярваме или не, тя никога не се различава от Този, Който описва.

Стил за всички сезони

Съживленията в този век са били предимно петдесятни или харизматични по своята природа. Преоткриването на дарбите на Святия Дух от петдесятните християни, както и изключителната им жар, ги насочи към това да вярват и поучават, че тяхното съживление е съживление на последното време. Те чувствали, че няма какво още да се преоткрива в Библията и следователно харизматичните явления се явяват като най-последни - съживление на съживленията.

Въпреки, че петдесятните наистина възстановиха в църквата пренебрегвания и дори загубен принцип на силата, те не са завладели до такава степен църквата и света с единството и ефективността, които очакваме да съществуват в последните времена. Независимо от това, че поклонението и ентузиазма им са съсредоточени около Исус, основното, на което те

наблягат и с което станаха известни не е познанието на Исус, а връзката им със Святия Дух. Явно е че се набляга на говоренето на езици, а не на христологичната страна, въпреки че силата на общението на петдесятните и харизматиците с Христос е несъмнена.

Може би се развива една грандиозна схема - Святият Дух, след като получи вниманието на един по-широк спектър от църквата и света, сега се приготвя да помете митологичните усложнения и идеята за носталгичния Исус и да изпълни основната си роля, която е предречена - да прослави Христос.

В евангелието на Йоан, Исус четири пъти предрича идването и действието на Святия Дух.

"Святият Дух... ще ви научи на всичко и ще ви напомни всичко, което съм ви казал." "А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя...той ще свидетелства за Мене." "...Той ще ви упътва на всяка истина..." "Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява."

/Йоан 14:26;15:26;16:13;16:14/

Най-ясното заключение, което може да се направи е, че като своя първостепенна функция, Святият Дух ще разкрие природата на Исус на нас и ще убеди света в

Неговото съществуване. Съживленията, в които се набляга на Святия Дух, не изпълняват точно този принцип, съсредоточвайки се върху Святия Дух, вместо да разрешат на Духа да говори на нас и на света за личността на Исус.

Вярвам, че последното велико съживление в света ще бъде съсредоточено около Исус и Неговата природа. Светът не е видял по-велика сила от тази на Исус и църквата не упражнява по-велика сила от това да живее според изпълнения с любов начин на живот на Исус.

Ние не можем да избягаме от призива и заповедта, дадена от Исус на църквата: "Мир вам! Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас" /Йоан 20:21/.

Можем ли наистина да повярваме, че сме изпратени така, както Отец изпрати Исус? Със сигурност не. Ние трябва да приемем, че сме изпратени със същата природа, същите изисквания на отношение към хората, каквито бяха дадени и на Исус.

Работата на дарбите в Христовото тяло е да ни екипират да си служим един на друг така, че да заприличваме все повече и повече на Христос: "Докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота" /Ефесяни 4:13/.

Зрелостта ни се състои в това да ставаме като Христос. Нашето служение е да по-

могнем на други да узреят и станат като Христос. За да бъдем като Христос, ние трябва да имаме Неговия ум и да попием Неговата природа.

Ако нещата, казани за природата на Христос в тази книга са истина, то Святият Дух ще ги оживи във вас и ще ви помогне да ги приложите в живота си по един уникален начин. Заключениета, изброени в предишните глави, са неща, които Святият Дух ми е разкрил в моя собствен живот. Не е задължително и те да оживяват във вас. Независимо от това дали тези заключения намират потвърждение във вашия ум или не, вие все пак трябва да откликнете по някакъв начин на призива да станете като Исус, да опитате от Неговата сила, страдания и да станете като Него в смъртта Му.

Да не би в края на книгата във вас да остане чувство на вина и безнадеждност относно това, дали някога ще постигнете Неговата зрялост и пълнота, искам да споделя с вас тези насърчителни стихове от Библията.

"Защото Бог е, Който, според благоволенията Си действа във вас и да желаете това и да го изработвате."

/Филипяни 2:13/

"Защото сме Негово творение, създадени в Христа Исуса за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим."

/Ефесяни 2:10/

По едно време работих в един офис, в който колегите ми прекарваха обедните си почивки във вторник и четвъртък като играеха баскетбол в гимнастическия салон, който се намиреше срещу нас от другата страна на улицата. Нека да ви предупредя, че баскетболът не ми е любимата игра. Когато се разделяхме на отбори, разделянето обикновено протичаше така: "Господа, предния път Гейл беше при нас. Сега е ваш ред да го вземете.."

Виждате, че участвах там само, за да се раздвижа. Обаче имаше един човек, Дейв, висок шест фута /1.83 метра/ и аз обичах да бъда в неговия отбор. Винаги печелихме. Всичко, което трябваше да направя бе да предам топката на Дейв и той отбелязваше точка. Когато топката беше в мои ръце, аз дриблирах с нея насам-натам просто ей така, подавах я на Дейв и той я изпращаше в кош за нови две точки. В такива случаи казвах: "Не сме ли добри, а?"

Това много прилича на взаимоотношения ни с Исус. Той е Този, който действа в нас, който ни помага да желаем да изпълним Неговата воля и който ни помага и когато се опитваме да я изпълним. Ние сме Негово творение. Той поема отговорността за това какво представляваме ние. Нашата работа е да останем в Неговия отбор, да прехвърлим на Него грижите си и да Го оставим Той да отбелязва голове срещу сатана: "По-велик е Оня, Който е

във вас, от онзи, който е в света" /I Йоан 4:4/.

Така, че оставете се на Негово разположение. Разрешете на Святия Дух, който работи в живота ви, да ви помогне да осъзнаете ума на Христос. Откажете се от себе си и продължавайте да израствате!

"Като гледаме на Исуса, начинателя и усъвършителя на вярата ни, Който заради предстоящата Нему радост, издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол."

/Евреи 12:2/